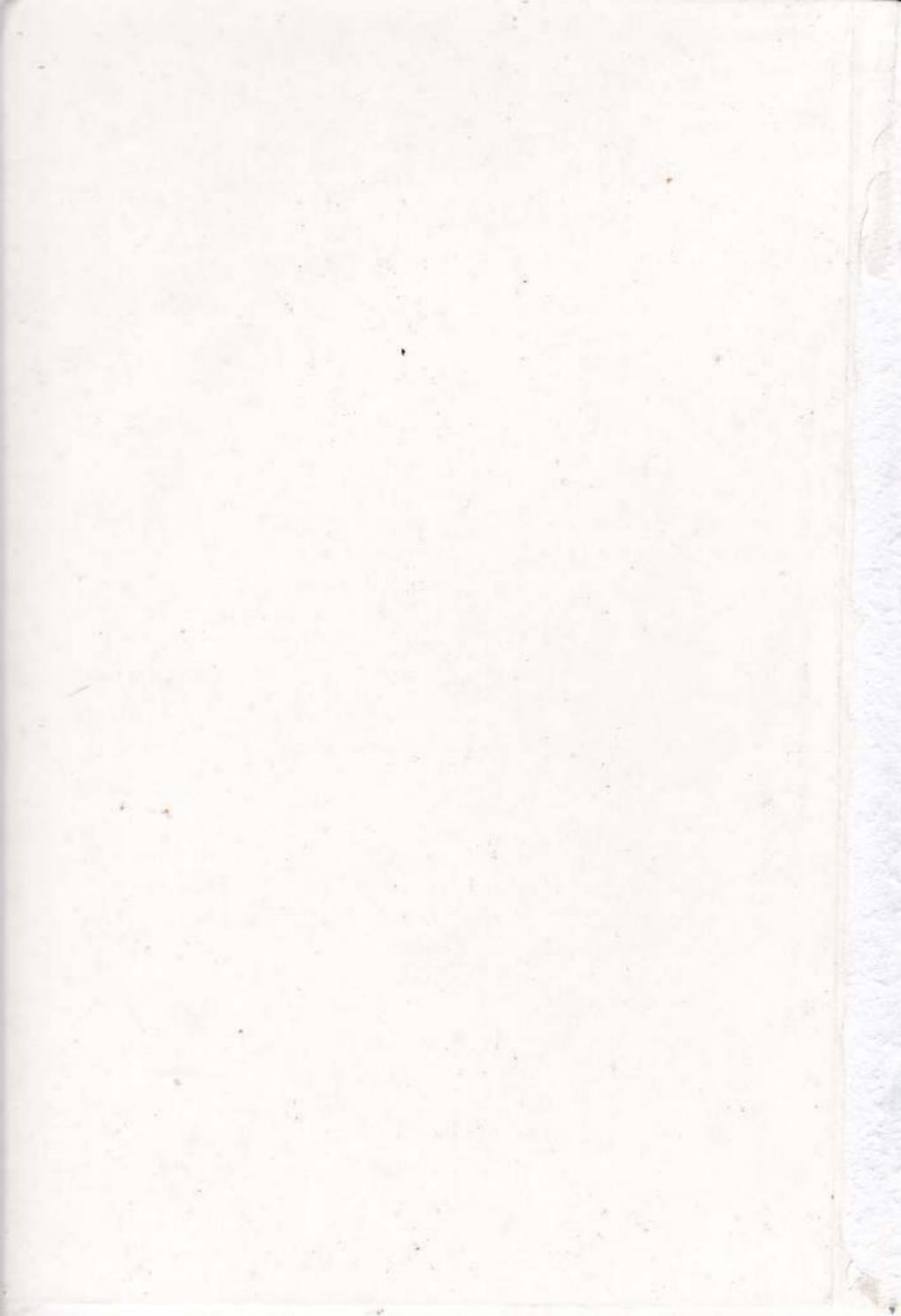

ஜப்பதியுட் ஆயை வட்டு

வினாக்கள் த. தமிழ்வார

ஜம்பத்திலும் ஆசை வரும்

(சிறுகறநகள்)

- சீமாட்டி வெள்ளீரு -

புலோல்யூர் க. தம்பையா

மீரா பதிப்பகம்,

C-1/6 அண்டர்சன் தொடர்மாடி,

நார்ஹேன்ஸ்பிட்டி,

584317

Book Title : **"Impathelum Aasaivarum"**
 Subject : Short Story
 Author : **Pulolyoor K.Thambiah**
 Copyright : Author
 First Edition : 6th.July.2003
 Author's Address : Puttalai, Puloly South, Puloly.
 Released By : "Seemati"
 122, Power House Rd, Jaffna.
 Published by : Meera Pathippakam
 C 1/6, Anderson Flats,
 Park Rd, Narahenpita,
 Colombo 05. Tel : 584317.
 Printers : E-Kwality Graphics
 315, Jamsettah Street,
 Colombo 13
 T'Phone : 389848
 Price : **Rs. 200/-**

நூலின் பெயர் : "ஐம்பதிலும் ஆசைவரும்"
 வகை : சிறுகதைத் தொகுப்பு
 ஆசிரியர் : புலோலியூர் க.தம்பையா
 முதற் பதிப்பு : 06.07.2003
 பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கே
 ஆசிரியர் முகவரி : புற்றளை, தென்புலோலி, புலோலி
 வெளியீடு : சீமாட்டி, புடனவக்கடல்,
 122, மின்சார நிலையலீதி, யாழ்ப்பாணம்.
 விலை : ரூபா 200/-

முன் னுரை

புலோலியூர் நல்ல படைப்பாளிகள் சிலரை ஈழத்து இலக்கிய வுலகிற்குத்தந்துள்ளது. அவ்வகையில் ஈழத்து முன்னோடிச் சிறுக்கை ஆசிரியர்களில் ஒருவரான கு.பெரியதம் பிக்கு அடுத்ததாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர் புலோலியூர் கதம்பையா ஆவார். 1958களில் எழுத்துத்துறைக்குள் கால் பதித்த தம்பையாவின் முதற் சிறுக்கை 1964 இல் தினகரனில் பிரசரமானது. இக்கால கட்டம் ஈழத்துச் சிறுக்கையுலகின் புத்தெழுச்சிக் காலமாகும். மீரா பதிப்பகம் வெளிக்கொண்ந்த அழியும் கோலங்கள் என்ற சிறு கைத்தொகுதியின் மூலம் தம்பையாவின் அருமையான சிறுக்கைகள் இலக்கியவுலகிற்கு ஏற்கனவே கிடைத்துள்ளன.

'ஐம்பதிலும் ஆசைவரும்' என்ற இந்நூல் புலோலியூர் கதம்பையா வின் இரண்டாவது நாலூருப் பெறும் தொகுதியாகும். இத் தொகுதியை யும் மீரா பதிப்பகமே வெளியிடுகின்றது. இத்தொகுதியைப் படித்து முடிந்ததும், மனதில் இருந்த புறநிலை இறுக்கங்கள் தள்ளந்து மனதே இலேசான மாதிரி உணர்வு ஏற்பட்டது. சிறுக்கைகளில் அங்கதச் சுவையை இவ்வளவு சிறப்பாகவும் சுவையாகவும், இலாவகமாகவும் புகுத்த முடிந்திருக்கிறதே என்ற எண்ணமும் திருப்தியும் மேலோங்குகிறது. நகைச்சுவைச் சிறுக்கைகளை எழுதுவதில் மானிப்பாய் பொசன்முக நாதன், மட்டக்களப்பு பாக்கிய நாதன் ஆகியோர் வல்லவர்கள். ஆனால், தம்பையாவின் இந்த நகைச்சுவைக் கைத்தகள் அவர்களிலிருந்து சற்று வேறுபட்டன. அம்பிகாபதியும், அமராவதியும் டியூட்டரிக்குப் போனால், வீடியோவில் அந்தியேட்டி, பணத்தின் அடிப்படையில் தான் பந்தபாசம் ஏற்படுகிறதா? ஆகிய மூன்று விடயங்களை விட, ஏனையவை தக்க சிறுக்கைகளுக்கு உதாரணங்களாகவுள்ளன. 'சிறுக்கை' என்பதின் உள்ளடக்கக் குறுக்கம். சிறுக்கை என்பதன் வடிவ அளவு, சிறுக்கை என்பதின் பாத்திர வாரப்பு, சிறுக்கை என்பதில் இருக்க வேண்டிய சமூகச் செய்தி என்பன மேற்படி சிறுக்கைகளில் மிகச்சிறப்பாக பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளன. இவை முகமனுக்கான வார்த்தைகளால்ல. தக்கதொரு படைப்பாளியால் தான் இவ்வாறான கைத்தகளைப் படைக்க முடியும்.

புலோவியூர் கதம்பையாவின் சமூக அவதானிப்பு மிக அற்புதமாக இத்தொகுதிக் கதைகளில் பதிவு செய்யப்பட்டு உள்ளது. யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் சின்னத்தனங்கள், வீண் ஆடம்பரங்கள், போலித்தனங்கள், நய வஞ்சகங்கள் போன்ற செய்கைகள், யாழ்ப்பாணத்தானின் நல்ல பண்புகளை மேவி நிற்கின்ற மெய்ம்மையை தம்பையா. நன்கு இக் கதைகளில் சித்திரித்திருக்கின்றார். அதற்காக அவர் தோந்தெடுத்துள்ள பாத்திரங்களும், முரண்பாடற் அவற்றின் வளர்ச்சிப்போக்கும் தம்பையா வின் உரைநடையில் படிமப்பட்டுள்ளன. "Readers Digest" இல், 'THE UNFORGETTABLE CHARACTER' என்ற தொடரில், மறக்க முடியாத, தனித்துவமான, குணவியல்புகளைக் கொண்ட மனிதர்கள் சித்திரிக்கப் படுவார்கள். அவ்வாறான குண நலச்சித்திரிப்புக்கு, எள்ளால் நடைமொழி தக்க ஊடகமாக அமைந்திருக்கும். தம்பையாவின் இத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் இலகுவில் மறக்கமுடியாத, அதே வேளை சாதாரணமாக நாம் நித்தம் சந்திக்கின்ற மாளிடர்களே. வெளி நாட்டிலிருந்து வந்த சரசக்காவின் போலித்தனமான தற்பெருமைகள், கொழும்பு பேபியின் காதலுக்காக தன்னையே ஒறுத்து வாழ்ந்து இறுதியில் ஏமாறும் நான் என்ற பாத்திரம், எந்த டியூட்டரிப்பக்கமும் எட்டிப் பார்க்காத மனமகளைத்தேடும் டியூட்டரி நடாத்துநரும், தமையனின் உழைப்பைச் சுரண்டுவதற்காக தமையனுக்குக் கூடிவரும் கல்யாணங்களைக் குழப்பும் சகோதரிகளும், ஆசைக்காக ஒருத்தி யையும் சீதனத்துக்காக ஒருத்தியையும் கட்ட என்னும் இக்கால மனோகரன்களும், கணவன்மாரை வெளிநாடுகளில் விட்டுவிட்டு பொழுது போகாமல் ஊர் சுற்றும் பெண்களும், ஆடம்பரமான சடங்குகளுக்காக இருந்தவற்றை இழந்து ஏமாந்து போகும் நம் மவர்களும்... அப்பெப்பா, எத்தனை வகை மாதிரிப்பாத்திரங்கள், யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தோடு சமூகமாக வாழ்கின்ற எங்களுக்குத் தெரியாத, பார்வைக்குத் தட்டுப்பட்டாலும் எம்மால் உள்வாங்கப்படாத பாத்திரங்களைத் தம்பையா என்ற கலைஞர் தன்னுள் வாங்கி தன் கதைகளில் நடமாட விட்டிருக்கின்றார். அற்புதம்.

தம்பையாவின் இக்கதைகளைத் தனியே வாசிக்கில் மனதிற்குள் சிரிக்கலாம், சேர்ந்து வாசிக்கில் வாய்விட்டே சிரிக்கலாம். சிரிக்க வைப்பது மாத்திரம் தான் இப் படைப்பாளியின் நோக்கமாக எனக்குப்படவில்லை.

அதற்குமேல் யாழ்ப்பாணத்தானின் களைய வேண்டிய நடத்தை களையும், தள்ள வேண்டிய வீண் ஆடம்பரங்களையும், சுட்டிக்காட்டும் பணியையும், இந்த எழுத்துக்கள் செய்கின்றன.

வெளிநாட்டிலிருந்து திரும்பிய சரஸக்காவின் 'இங்கிலீஸ்' - "மாஸ்ரர், தீஸ். ரமில் லெட்டா... ஐ நோ நோ ரமில் நீடிங்..... போறின் இங்கிலீஸ் புக்ஸ் நீடிங்.... ரமில் நீடிங் மறந்து போச்சு.... மாஸ்ரர் யூ வாசி..."

'காலையில் பட்டினி கிடக்கும் நான், பதினொன்றரைக்கு சைவக் கடைக்குப் போய் இலைக்கு முன் உட்கார்ந்து விடுவேன். ஒரு பேய்ப் பிடி. சோற்றுச் சாப்பாட்டில் ஒரு விஷேஷம் என்ன வென்றால், எந்த ஒட்டகப் பிடிபிடித்தாலும் ஓரே விதமான சலார் தான்.'

'எஸ்கிமோவர்களுக்கே குளிர்சாதனப் பெட்டி விற்கும் திறன்' இப்படி விபரித்தால் தம்பையாவின் கதை முழுவதையும் திருப்பி எழுத நேர்ந்துவிடும். உண்மையில் வரிக்கு வரி எள்ளல். சமூகத்தைப் பரிகசிக்கும் எள்ளல் அல்ல. தான் வாழும் சமூகத்தைப் பார்த்து இரத்தக் கண்ணோ வடிக்கும் எள்ளல்.

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் இன்று ஊடுருவியுள்ள வீடியோ கலா சார்த்தின் கொடுமையை இவரது சித்திரிப்புகளில் காணலாம். இப் பொழுது சடங்குகளை பெரியவர்களும், பிராமணர்களும் நடாத்துவ தில்லை. வீடியோப் பொடியன்கள் தான் நடாத்துகிறார்கள். திரைப்படம் ஒன்றைப்பிடிப்பதுபோன்ற எண்ணத்துடன் பூப்பெய்திய குமர்களையும், மணமக்களையும், பாடையில் வளர்த்திய சடலத்தையும் நடிக்க வைக் கின்றனர். 'கலியாண முருக்கை எடுத்துவிட்டால் நல்லாப் படம் விழும். ஜூயா, எடுக்கட்டோ' என்பவர்களும், 'கொஞ்சம் பொறுங்கோ.... தாவி கட்டாதையுங்கோ.... நான் சரிவர பொசிசன் எடுக்கவில்லை' என்பவர் களும்.... இப்போது யாழ்ப்பாணச் சடங்குகள் இவர்களால் நாறுகின்றன. வீடியோ தன்பாட்டில் எடுக்கவேண்டும். சடங்குகள் தம் பாட்டில் நடக்கவேண்டும். புலோலியூர் கதம்பையாவின் 'வீடியோவில் அந்தி யேட்டி'யை வாசித்த போது மேற்சொன்ன உணர்வுகள் ஏனோ மனதில் எழுந்தன.

மொத்தத்தில் புலோவியூர் கதம்பையாவின் 'ஜம்பதி'லும் ஆசை வரும்' என்ற இத்தொகுதி தமிழுக்குக் கிடைத்துள்ள புதியதொரு இலக்கிய வடிவநூல். சிறுக்கைகள் என்ற வடிவத்துள் யாழ்ப்பாணக்களை சார்த்தையும் யாழ்ப்பாண மனிதர்களையும் அற்புதமாக அடக்கியுள்ளார்.

இந்த நூலை வெளியிடும் மீரா பதிப்பகத்தினரையும், புலோவியூர் இரத்தின வேலோனையும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.. 'ஈழத்து இலக்கிய இருப்பு' என்ற நோக்கில் பிறரது நால்களை அறிமுகப்படுத்துகின்ற கிம் மன்னிலை இரத்தினவேலோனுக்கே வரும். வாழ்த்துக்கள்!

- சௌக்கை பூரியான்-

பிராந்திய ஒன்றையாளர்,
யாழ்ப்பாணம்.

17-05-2003

"சீமாட்டி புடைவைக் கடல்" உரிமையாளரும், சர்வதேச வயன்ஸ் கழக
பொருந்தியத் தலைவரும், யாழ் வண்கர் கழக உதவைவரும்,

சிறந்த சமூக சேவையாளருமாகிய

வயன் த.சந்திரனராசா M.J.F அவர்கள் வழங்கிய

வாழ்த்துச் செய்தி

புலோவியூர் கதம்பையா அவர்களோடு இன்று நேற்றல்ல
பதினெட்டு வருடங்களுக்கு மேலாக பழகி வருகின்றேன்!

இவரின் ஆக்கங்களை பத்திரிகைகளில் படித்து அவ்வப்போது
பாராட்டி வாழ்த்தியிருக்கின்றேன்!

சுருங்கச் சொன்னால் நான் புலோவியூர் கதம்பையா அவர்களின்
விசிறியாவேன்.

இவர் முன்பு வெளியிட்ட "அழியும் கோலங்கள்" என்னும்
அருமையான சிறுகதைத் தொகுதியில் வரும் பெரும்பாலான கதைகள்
கண்ணீரை வரவழைத்திருக்கின்றன.

முழுக்க முழுக்க சிரிப்பை வரவழைக்க வேண்டி அன்னார்
எழுதிய நகைச்சுவைச் சிறு கதைகளை நாலுருவாக்க வேண்டும் என்ற
எனது ஆசையின் பிரதிபலிப்பாக "ஜம்பதிலும் ஆசைவரும்" என்ற
அன்னாரின் சிறுகதைகளை எனது "சீமாட்டி புடைவைக் கடல்"
நிறுவனத்தின் சார்பில் புத்தகமாக வெளியிடுவதில் நான் மன்றிறைவும்
மகிழ்ச்சியும், பெருமையும் அடைகிறேன்!

இந்தச் சிறுகதைகள் சிரித்து மகிழ்வதற்கு மட்டுமல்ல சிந்திக்கவும்
வைக்கின்றன.

வாய்விட்டுச் சிரித்தால் நோய்விட்டுப்போகும். சிறுகதை இலக்கியம்
படைத்து தமிழுக்கு வளம் சேர்த்து வரும் புலோவியூர் க. தம்பையா
அவர்களின் பணி தொடர வேண்டுமென மனமார வாழ்த்துகிறேன்.

- த.சந்திரனராசா -

சீமாட்டி புடைவைக் கடல்

122, மின்சார நிலைய வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

10.5.2003

என் ஞாரை

இந்த நூலில் வெளிக் கொணரப்பட்டிருக்கும் சிறுக்கைகள் அனைத்தும் வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் பிரசரமானவை.

"அம்பிகாபதியும் அமராவதியும் ரிஷ்யுட்டரிக்குப் போனால்" என்ற சிறுக்கை வீரகேசரி, அகில இலங்கை ரீதியில் எழுத்தாளர் ஆண்டுப் போட்டிக்கென நடாத்திய போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்றது.

இந்நூலை வெளியிட உற்சாகப்படுத்தி தனது "சீமாட்டி புடைவைக் கடல்" நிறுவனத்தின் வெளியீடாக வெளியிடும் சீமாட்டி புடைவைக் கடல் உரிமையாளரும் சிறந்த சமூக சேவையாளருமாகிய திருத்தச்சந்குண ராசா அவர்க்கு என் மனம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்து தமிழுக்குப் பெருமை சேர்க்க வேண்டும் என்பது திரு. த.சந்குணராசா அவர்களின் பேரவா!

இந் நூல் நிறை வடிவம் பெறுவதற்கு உதவியவர் என் அருமைத்தம்பி புலோவியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் அவர்கள்.

நான் முன்பு வெளியிட்ட "ஆழியும் கோலங்கள்" என்னும் சிறுக்கைத் தொகுதி இவரின் செயல் திறனினால் சிறப்புற்றது போல் இந்தச் சிறுக்கைத் தொகுதியையும் சிறந்த முறையில் வெளிக்கொணர பாடுபட்ட புலோவியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் அவர்களுக்கு என் இதயம் நிறைந்த நன்றியும் பாராட்டுக்களூம்!

தனது அயராத உழைப்பினாலும், திறமையினாலும், ஆளுமையினாலும் எத்தனையோ எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை ஆவணப் படுத்திய பெருமை புலோவியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன் அவர்களையே சாரும். தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் அன்னாருக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

என் இந்தச் சிறுக்கைகளை வீரகேசரியில் பிரசரித்து என்னை மென்மேலும் ஊக்கப்படுத்திய வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தாருக்கு என் உள்ளம் நிறைந்த நன்றிகள்.

தனது வேலைப் பருவக்கு மத்தியிலும் இந் நாலுக்கு அருமையான, பொருத்தமான முன்னுரை வழங்கிய என் பெருமதிப்பிற்குரிய பேரறிஞர் செங்கை ஆழியான் அவர்களுக்கு என் இதயம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

இக்கதைக்கள் வீரகேசரியில் பிரசுரமானபோதும், தற்போது இந்நாலிற்கான அட்டைப்பட ஓவியத்தையும் ஆழகாக வரைந்து எனது அறுவடைக்கட்கு அணி சேர்த்த ஓவியர் ஒகஸ்டின் மொறாயஸ் அவர்கட்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றிகள்.

இந்நால் வெளியீட்டிற்காக அரும்பெரும் பணியாற்றி எம் கரங்களிலே இந்நாலை உலவவிட்ட மீரா பதிப்பகத்தாருக்கு குறிப்பாக இரத்தினவேலோன் - சாந்தகுமாரி தம்பதியினருக்கு என் மனம் நிறைந்த நன்றியையும் பாராட்டுக்களையும் தெரியப்படுத்துகின்றேன்.

நிறைவாக என் சிறு கதைகள் வீரகேசரியில் வெளிவந்து கொண்டிருந்தபோது உடனுக்குடன் என் ஆக்கங்களைப் பாராட்டி கடிதங்கள் எழுதி என்னை உற்சாகப் படுத்திய பல்லாயிரக்கணக்கான பாசக நெஞ்சங்களுக்கு என் மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

புலோலியூர் க.தம்பையா

புற்றளை,
புலோலி தெற்கு,
புலோலி.
19.5.2008

ஒள்ளோ.....

1. சுரசக்கா வெள்ளாட்டில்நுந்து வந்தருக்கறை	1
2. பாட்டின் போடவைத்த காதல்!	9
3. திருவிழாக்களில் சார்கள் அரங்கேற்றம்	17
4. அமராவதியும் அம்பிகாவதியும் டியூட்டர் போனால்	21
5. ஜம்பந்தும் ஆஸவரும்	34
6. வீட்டியாவில் அந்தப்போட்டி	44
7. எங்க வீட்டுக் கல்யாணம்!	55
8. ஆவதும் அவளாலோ அழவதும் அவளாலே	61
9. கொழும்போடு மாற்றம்	67
10. பார்வையாளர்	74
11. அந்தாஷ்ட தேவதைக்கு ஒரு அறோக்ரா	80
12. ஜொல்யாப்பத்தீப மனைவி போட்ட ஜந்தாண்டுக் திட்டம்	87
13. பணத்தன் அடிப்படையில் தான் யந்தாராம் ஏற்படுகிறதா?	96
14. நஜங்கள்! வேவழங்கள் !	101

சரசக்கா வெள்நாட்டில்ருந்து

வந்தருக்கங்கள்...

'அப்பா... அப்பா... சரசக்கா வந்திட்டாவாம்...' என்று எனது முத்த மகள் புவனம் கலகலப்போடு சொன்னபோது, சரச மூலமாவது தன்னை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி வையுங்கள் என்று புவனம் சொல்லுவதாக எனக்குப்படுகிறது.

புவனம் எனது முத்த மகள். இவளுக்குக்கீழ் இன்னும் ஐந்து புவனங்கள் இருக்கிறார்கள். ஊரில் சில இளம் பெண்கள் வெளிநாடு களுக்குப் போய் தங்கள் சோதிரிகளைச் சிறப்பாகக் கரைசேஷன்தி ருப்பது புவனத்திற்குத் தெரியும். இதே போல தானும் வெளிநாட்டுக்குப் போய் தன் தங்கைமாரை வாழுவைக்க வேண்டும் என்று புவனத்திற்கு நெடுநாளாக ஒரு அங்கலாய்ப்பு.

நான் ஆசிரிய சேவையில் வெள்ளிவிழாக் கண்டவன். ஆனால் இதுவரை ஆனையிறவைத் தாண்டாதவன்.

நானும் கவனிச்சுக் கொண்டுவாறன்..... என்னைப் போல் ஆனையிறவைத் தாண்டாத வாத்திமாருக்கெல்லாம் ஊருப்பட்ட பிள்ளைகுட்டிகள் - அதுவும் முழுக்க முழுக்க பெம்பிளைப் பிள்ளை களாகத்தான் பிறந்து அரைக்குசேலர் பட்டத்தையும் வாங்கிக் குடுத்திருக்கு!

ஏன் இந்தக் கடவுள் ஊர் வாத்திமாரைப் பாத்துபெம்பிளைப் பிள்ளையளாய்க் குடுக்கிறார் என்று ஒரு நாள் ஆராய்ச்சி செய்தன்.....

ஊர் வாத்திமாருக்குப் பள்ளிக்கூடத்திலை படிப்பிக்க நேரம் இல்லை. வாத்தித் தொழிலோடு ஊரில் நூறு இருநூறு பட்டிதோட்டம்... வியாபாரம் வேறு. பள்ளிக்கூடத்துக்கு வந்தால் வெங்காயம், மிளகாய்த் தோட்ட நய நட்டக் கணக்குகளைப் பார்க்கவே நேரம் போதாது.

தன் கடமையை மறந்து பொறுப்பில்லாமல் நடக்கும் வாத்திக்கு வீட்டில் பாரிய பொறுப்புக்களைக் கொடுப்போம் என்று என்னித் தான்

கடவுள் ஊர்ச் சட்டம்பிமாருக்குப் பென் பிள்ளைகளாகக் கொடுத்தி ருக்கிறார். ஊர் வாத்திமாருக்கு இது ஆண்டவனால் கொடுக்கப்பட்ட ஹோம்வேர்க்.

புவனம் அட்வான்ஸ் லெவல் பாஸ். ஆனால் வாசிற்றிக்குள் போகாமல் வெளியில் நின்று பார்க்கிற பாஸ்தான்.

“இஞ்சாருங்கோ.... சரசட்டை ஒருக்கால் போய்வாருங்கோ.... சரச இனி பிறநாட்டுக்குத் திரும்பிப் போகேல்லையாம். அவள் அங்கை செய்த வேலையை எங்கடை புவனத்துக்கு எடுத்துக்குடுக்கட்டன். சரச இரண்டு வரியம் தான் வெளிநாட்டிலை வேலை செய்தவள். ஆனால் இரண்டு இலட்சம் பெறுமானமான மாடி வீடு கட்டுவிச்க, காசாகவும் இரண்டோ மூன்றோ கொண்டுவந்திருக்கிறாளாம். காரோண்டும் பின்னாலை வருகுதாம். இஞ்சாருங்கோ உண்ணானை அவளைப் போய்க் கேட்டுப்பாருங்கோ...” என்று எனது ‘இஞ்சாருங்கோ’ மனைவி கமலம் வாயில் ஜூல் ஊற்றோடு என்னை மன்றாடுகிறது.

“இஞ்சாருங்கோ... சரச எங்களுக்குக் கள் வழியிலை கடமை ப்பட்டிருக்கிறாள். வெளிநாட்டுக்குப்போக ஒரு மாசத்துக்கு முந்தி இஞ்சை வந்து கூவிக்கு அரிசி இடிச்கூத் தந்தவள். நான் உடுத்துக் கழிச்ச பழஞ்சீலைகளைக் கேட்டு இரண்டு கையும் நீட்டி வாங்கிக் கொண்டு போனவள். மிஞ்சிற சாப்பாட்டுக்களைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு போயிருக்கிறாள்...” மனைவி கமலத்தின் மரதன் பேச்சை நிறுத்த வேண்டியது.

“ஓம்பா... நான் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகேக்கை, சரசவையும் பார்த்துக்கொண்டு அப்படியே வெங்காயத்தரகள் தம்பிழுத்துவையும் கண்டு கொண்டு போறன்... வெங்காய விலை இப்ப நல்ல விழுக்காடாம்.... சாய் நூறுபட்டி வெங்காயம்... பட்டிக்கு அளர அந்தர்தானே அடிச்சது. இப்ப விக்கிற விலைக்கு படு நட்டம் பேசும் போலை கிடக்கு கமலம்.... பள்ளிக் கூடத்துப் பெடியள் இரண்டை அனுப்புறன் மிளகாய்ப் பாத்திகளை ஒருக்கால் மாறுவிச்கப்போடு.’ என்று சொல்லிக்கொண்டே சரசவின் வீடுதேடிப் புறப்படுகிறேன்.

கொட்டிலும் குடிலுமாக இருந்த இடத்தில் இப்போது மாடிவீடு ஒன்று கம்பீரமாக நிற்கிறது.

கேட்டெட்ட திறந்து நுழைந்தபோது குசனிப் பக்கம் என்பார்வை மொய்க்கிறது.

அங்கே சரசவின் புருசன் கந்தப்பு சட்டிபாளை கழுவிக் கொண்டிருக்கின்றான். பட்லர் உடுப்பு!

என்னைக்கண்ட கந்தப்பு' "வாருங்கோ வாத்தியார்...." என்று அன்போடு வரவேற்கின்றான். கந்தப்பு என் தோட்டத்தில் கூலிவேலை செய்தவன்.

'கந்தப்பு... என்ன மனுசி இருக்கத்தக்கணையாய் நீ ஏன் சட்டிபாளை கழுவுகிறாய்?'

'வாத்தியார்... அது பாவம் ... இரண்டு வருசம் பிறநாட்டிலை பெரிய உத்தியோகம் பார்த்ததாலை சமையலையே மறந்து போச்சாம்... அது தான் நான் சமைக்கிறேன்... பாவம் மனுசி!'

அது சரி சரசு எங்கை இருக்கிறாள்?

'மேல் மாடியிலை வாத்தியார்...'

'நான் போய்ப் பார்க்கலாமே கந்தப்பு?'

'ஓ.. நீங்கள் போகலாம்... வயதுபோன கிழு கட்டையளை மட்டும் மேலை அனுப்பு. இளந்தாரியளை அனுப்ப வேண்டாம் என்று சொன்னவ... இளந்தாரிப் பெடியங்களைக் கண்டால் அவவுக்கு ஓரே கூச்சம்.. வெக்கத்திலை ஒடி ஒழிஞ்சு போடுவா!'

நான் மேல்மாடிக்குப் போகும் படிகளில் நடக்கிறேன். போகும் பாதையெல்லாம் கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

'நால்கோல்... ரெளாடி உன்னை நான் பொலிசிலை பிடிச்சக்குடுக்காட்டி. என்றை பேர் சரசில்லை...' என்ற திட்டுக்கள் மேல்மாடியிலிருந்து வரவே நான் அப்படியே சிலையாய் ஒருகணம் நின்றுவிடுகிறேன்.

தீற்ற சாளரத்தினுடே என்னைக் கண்டுவிட்ட சரசு... 'கம் மாஸ்ரர்...' என்று என்னை வரவேற்கின்றாள்.

நான் அவளைப் பார்க்கின்றேன். என் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை.

பற்றடைத் தலையும், கிளிஞ்சு தபால்பெட்டி இறவக்கையும் பல இடங்களில் கொளென்கூன் போட்ட மட்டத்தவிள் சீலையும் அணிந்து கூலிவேலை செய்த சரசா இவள்?

பிரபல சினிமா நடிகை மாதிரியல்லவா இருக்கிறாள் இவள்! கூலிங்கிளாஸ், விப்ஸிக், அஜுந்தாக் கொண்டை, மக்சி உடுப்பு, கழுத்து கைகள் நிறைய தங்க நகைகள்... மூக்கைத் துளைக்கும் வெளிநாட்டு சென்ட்... அப்பப்பா...

செற்றியொன்றின் மீது அட்டனைக்கால் போட்டு மின் விசிறி கழல புன் முறுவலோடு என்னை வரவேற்கின்றாள் சரசு.

'சிற் மாஸ்ரர்' என்று எனக்கு முன்னாலுள்ள செற்றியொன்றைக் காட்டுகிறாள்.

நான் அமர்ந்துகொண்டே 'பிள்ளை சரசு... நான் வரேக்கை நீ ஆரையோ திட்டிக் கொண்டிருந்தாய். ஆர் அது பிள்ளை.'

'அது மாஸ்ரர் ... பக்கத்து வீட்டு சின்னயற்றை இளையவால்.... என்னைப் பார்த்து கண் அடிக்குது... சாப்பிடவக்கில்லை ஆனால் என்னமென்டால் பெரிக், பிச்சைக்காற நாய்கள்....'

'எப்ப, இப்பவோ பிள்ளை நடந்தது?'

'யெல் மாஸ்ரர்.. நான் தற்கெயலாக யன்னலாலை ரோட்டைப் பாக்கேக்கை அவர் என்னைப் பாத்து சீ.. நேத்து நான் கிணத்தடியிலை குளிக்கேக்கை மதிலாலை எட்டிப்பாத்து நாக்காலை என்னவோ காட்டிக் கொண்டு போறார்... இளம் பெம்பினையள் மாளம் மரியாதை கற்போடை இந்த ஊரிலை இருக்கேலாது போலை... சீ இதுவும் ஒரு ஊரே... இங்கை ஒரு கற்பால்திரியை இருக்க விடுவன்களே? வெளிநாட்டிலை தான் கற்பால்திரிகள் இருக்க முடியும். பெம்பினையளை அங்கை ஆழம்பினை

யள் ஏறிடுத்தும் பாக்கிறதில்லை... அது சரி மாஸ்ரா.. வை யூ வந்த நீங்கள்?' என்று தமிழ் கலந்த தந்தி இங்கிலீசில் கேட்கின்றாள் சரக்.

'பிள்ளை நான் வந்த விசயம் பிறகு சொல்லுறந். நீ பிள்ளை பிற நாட்டிலை என்ன தொழில் பாத்தனீ?'

'ஓ.. மாஸ்ரா .. ஒரு பெரிய கொம்பளியிலை எக்ஸ்போட் அன்ட் இம்போட் செக்சன் ஜெனரல் மனேஜர் உத்தியோகம்.'

'மாசம் என்ன சம்பளம் போலை..?'

'சிலோன் காச் ஜம்பதினாயிரம் ரூபாய்.'

'பிள்ளை நீ இருந்த ஊர் எப்பிடிச் சுகாத்தியம்?'

'ஓ... எனக்கு தனி குவாட்டர்ஸ்... ஏயர் கொண்டிசன் பண்ணின வீடு... எனக்கு ரென் சேவன்ஸ்... தனிக்கார், றைவர்... மாஸ்ரா நானும் இந்த வீட்டை ஏயர் கொண்டிசன் பண்ணப்போறன். கிணத்துக்கு மோட்டர் பூட்டி பைப் போடப்போறன். இந்த ஊர் வெக்கை எனக்கு ஒத்துவராது...' என்று சொல்லிக் கொண்டே குரல் கொடுக்கின்றாள்.

சிறிது நொடியில் புருசன் கந்தப்பு ஓடிவருகின்றான். கை கட்டி நிற்கின்றான்.

'கெள மெனி ரைம் யூ வாஸ்' (சரக்வின் 'இங்கிலீசு' மொழி பெயர்த்தால் இவ்வளவு நேரமும் கழுவிக் கொண்டா இருக்கிறாய் என்று வரும்).

சரக்வின் 'இங்கிலீசு' மட்டுமல்ல ஒரு சாதி 'இங்கிலீசும் விளங்காததால் முழுசிக் கொண்டிருக்கிறான் கந்தப்பு.

'யூ குவிக் வாஸ்' (கெதியாய் கழுவி முடியும்)

இதற்கும் புருசன் கந்தப்பு ஒரு பேத்தை முழுசல் தான்.

"மில்ரா கன்று (கந்தப்பு) மாஸ்ரார் கம்.. ஐ பிறிங் நெஸ் கோப்பி யூ பிறிங் அதாவது மாஸ்ரா வந்திருக்கிறார். நான் கொண்டுவந்த நெஸ் கோப்பி ஒண்டுபோட்டுக் கொண்டு வாரும்)

கந்தப்புவுக்கு நெல் கோப்பி என்பது விளங்கி விட்டது. கோப்பி கொண்டு வரக் கீழே ஒடுகிறான்.

‘மாஸ்ரர் கெள மெனி ரைம்? மை மணிக்கூடு ரிப்பேர் கோயிங்... நேரம் என்ன? என்னுடைய மணிக்கூடு றிப்பேராகி விட்டது.)

‘பிள்ளை நீ நல்லா இங்கிலீச் பேசுகிறாய். இதெல்லாம் எங்கை படிச்சனீ? எங்கடை தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்திலை ஏழாம் வகுப்பு மட்டும் தானே படிச்சனீ. நாங்களும் தோட்ட வேலைப்பிராக்கிலை உனக்கு ஏ.பி.சி.டி யே சொல்லித் தரேல்லை...’ என்று நான் ஜஸ் வைக்கிறேன். இப்படி ஜஸ் வைத்தால்தான் புவனத்தின் விசயம் வெற்றி பெறும் என்பது எனக்குத் தெரியாதா என்ன?

‘அது மாஸ்ரர்... ஜென்றல் மனேஜர் வேர்க் பினிஸ்.. நெற் இங்கிலீஸ் கிளாஸ் கோயிங்... இங்கிலீஸ் யூனிவேசின்றி லெவல் பாஸ் (சரக்குவின் ஆங்கிலம் இப்போது புரியது தானே)

நான் அந்தக்காலத்திலே ஆங்கிலத்திலேயே எஸ். எஸ். ஸி பாஸ் பண்ணினைவன். சரக்குவின் ஆங்கில உச்சரிப்பையும் வசனங்களையும் கேட்டு எனக்குத் தெரிந்த ஆங்கிலமே மறந்து போய்விடுமோ என்ற அச்சம் எனக்கு.

‘மாஸ்ரர் உங்களுக்கும் உங்கள் பைபுக்கும்... சேர்ட்டுகளும் சாறிகளும் தாறன் கொண்டு போக்கோ...’ என்று ஒரு பார்ச்சலை என்னிடம் நீட்டுகிறாள் சரக்.

‘நன்றி பிள்ளை... நீ இனி வெளிநாட்டுக்குப் போகேல்லை யென்டுகேள்வி’

‘யெஸ் மாஸ்ரர்... ரூ வருசம் கொன்றாக பினிஸ்... நோ கோயிங்...’

‘பிள்ளை சரக்... என்றை மூத்தமோள் புவனத்தை நீ செய்த வேலைக்கு அனுப்பினாலென்ன? அவள் அட்வாள்ஸ் லெவல் பாஸ் பண்ணியிருக்கிறாள்.’

‘ஓ.. யூ மூத்த டோட்டர்.. புவனம்.. ஓ.. வெறி பியூட்டிபுல் கேள்..

பட் சொறி மாஸ்ரர். என்றை இடத்தை என் உயிர்தோழி மல்லிகாவுக்குக் குடுத்திட்டு வந்திட்டன்...’

‘பிள்ளை அது மாதிரி வேறை வேக்கன்சி இருந்தால் ஒருக்கால் தெண்டிக்கேலுமே..’

“ஓ... யெல் மாஸ்ரர்... எனக்கு அங்கே பல புள்ளிகளைத் தெரியும்... ஐ லெட்டர் புட்டிங் ரூடே. யூ நோ துக்கம்... புவனத்துக்கு கட்டாயம் ஒரு வேலை எடுத்துத்தாறன்...”

அப்போது தபால்காரன் கொடுத்து விட்டுப்போன பிறநாட்டுக்கடித மொன்றை புருசன் கன்று சரகவின் கையில் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டு கீழிறங்கிப் போகிறான்.

கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்த சரசு லிப்ஸ்ரிக் இதழ்களைப் பிதுக்குகிறான்.

“என்ன பிள்ளை ஏதாவது கெட்ட செய்தியோ?”

‘மாஸ்ரர் தில் ரமில் லெட்டர்... ஐ நோ நோ ரமில் ரீடிங்... போறின் இங்கிலீஸ் புக்ஸ் ரீடிங்.. ரமில் ரீடிங் மறந்து போச்ச மாஸ்ரர் யூ வாசி..’ என்று அந்தப் பிற நாட்டுக் கடிதத்தை என்னிடம் நீட்டுகிறான்.

பிறருக்கு வந்த கடிதத்தை வாசிக்கலாமா என்ற நாகரீக உணர்வு தட்டுப்படவே... தயங்கி நிற்கும் என்னைப் பார்த்து....

‘தற்ஸ் ஓல் றைட்டு.. யூ வாசி...’ என்று சரசு சொல்லுகிறான்.

கடிதத்தை முதலில் மனத்துள் படிக்கிறேன்.

அன்புள்ள நண்பி சரசவுக்கு!

நீ ஆயாவாக வேலைசெய்த இடத்தை எனக்குத் தந்தமைக்கு நன்றி! ஆனால் வேலைப்பெற என்னைக் கொல்லுகிறது. அதிகாலை நாலுமனிக்கே என்னை எழுப்பிவிடுகிறார்கள். இரவு பத்து மணிவரை ஓயாத வேலை.

பாத்திரங்கள் தேய்ப்பது, வீடு துப்பரவாக்குவது. கக்கூசு

கழுவுவது. வீட்டுக் காரர்களைக் குளிப்பாட்டுவது. இவர்களின் எல்லா வகையான உடுப்புக்களைத் தோய்ப்பது.. அப்பாடா.. இரவு பத்து மணிக்குப் பிறகு ஒவர்டைம் என்று சொல்லி வீட்டுக்கார எச்மான் என் அறைக்குள்ளேயே வந்து தங்கிவிடுறார்.

நல்லகாச மட்டும் கிடைக்கிறது.

சரசு நீ என்னவென்று இவர்களுக்கு ஈடுகொடுத்தாயோ தெரிய வில்லை.

இப்படிக்கு பட்சமுள்ள மல்லிகா.

'என் மாஸ்ரர் பேசாமல் இருக்கிறியன்? காயிதத்தை வாசியுங் கோவன்' என்ற சரசுவின் குரல் கேட்கவே நான் நிபிர்ந்து பார்க்கிறேன்.

பிள்ளை சரசு... நான் கண்ணாடிக்கூட்டடைக் கொண்டுவர மறந்து போனன். கண்ணாடி இல்லாமல் வாசிக்கலாம் என்று தெண்டிச்சனான் முடியேல்லை, அப்ப நான் வாறன்...' என்று சொல்லிக் கொண்டே கீழிறங்கும் படிகளிலே காலை வைக்கிறேன்

'மாஸ்ரர் சேட் சாரி பாசலை விட்டிட்டுப் போறியன்?'

'சரசு.. நீ பிறநாட்டிலை கஷ்டப்பட்டு உழைக்க உழைப்பிலை நீ வாங்கின இந்தப் பொருள்களை நான் தொடுவதே பாவம்.. அது இங்கேயே இருக்கட்டும்...'

என்று கூறிவிட்டு அவளின் பதிலை எதிர்பாராதவனாய் கீழே இறங்கு கின்றேன்.

வீரகேசர்
01.08.1982

ட்டின் போட

வைத்த காதல்!

கொழும்பில் உள்ள முடுக்கொன்றில் நான் குடியிருக்கும் கோயில் ஒரு மகா பழைய வீட்டில் ஓர் எட்டடிச் சதுர அறை. இதற்கு வாடகை நாற்றி ஐம்பது ரூபாய். ஆறுமாத அட்வான் ஸ் வேறு. இந்த அட்வான்ஸை நான் அறையைக் காலி செய்யும் போது வீட்டுக்கார அம்மா திருப்பித் தருவாவாம். வீட்டுக்கார அம்மாவும் அவவின் பருவ மகள் பேபியும் மிச்சப் பகுதியில் வசிக்கிறார்கள்.

அம்மாவுக்கு அறிமுகமான சிலரின் சிபார்சில் கிடைத்த இந்த அறை பல கொண்டிசன்களோடு தான் எனக்கு வாடகைக்குத் தரப் பட்டது. இரவு ஏழு மணிக்குப் பிறகுதான் ஸலட் சவிச்சில் நான் கை வைக்க வேண்டுமாம். இரவு 9 மணிக்கெல்லாம் ஸலட் சவிச்சை அழுக்கி விட வேண்டும்.

“தம்பிக்கு ஏன் ஓப் பண்ணுற கரைச்சலைக் குடுப்பான்.....” என்ற நல்ல எண்ணம் காரணமாக அம்மாவே சரி ஓன்பது மணிக்கு மெயின் சவிச்சையே ஓப் செய்து விடுகிறார். நல்ல அம்மா.

இதன் பிறகு குப்பி லாம்போடு போராடிக்கொண்டே என் கந்தோ வீட்டு வேலைகளை முடிக்கிறேன். இந்த வகையில் மாதா மாதம் லாம் பெண்ணைக் கென்றே ஒரு தொகை ஒதுக்கி வைக்க வேண்டி இருக்கிறது.

ஹோட் பிளேட், ரேடியோ, அயன், மின்சார உபகரணங்கள் ஒன்றுமே பாவிக்கமுடியாது. பாவிக்கிறதாக ஏதாவது அசுகை தெரிஞ் சாலே என்னுடைய கட்டில் கிட்டில் எல்லாத்தையுமே காலி வீதிக்குப் பாரம் கொடுத்து விடுவாவாம். வாங்கிய ஆறுமாத அட்வான்ஸம் அரோக்கராவாம்.

முகட்டிலிருந்து சில பல ஜந்துக்கள் பரகுட் விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. விடிய எழுந்து பார்க்கும் போது பல

பரகுட்டுக்கள் என்மீது தரையிறங்கி இருக்கும்.

மழைக் காலத்தில் அறைக்குள் இருந்தே ஜலதரங்கக் கச்சேரியை நான் அனுபவிக்கக் கூடிய வகையில் அலுமினியக் கிள்ளிகளை ஒழுக்கு விழும் இடங்களுக்கு நிரந்தரமாக வைத்திருக்கிறேன்.

ஜன்னல்களே இல்லாத அறை இது. ஆனால் வெளவால்களின் திறக்கிடப்பால் அறைக்குள் மித மிஞ்சிய காற்று பிளங்குவதால் எனக்கு எந்த நேரத்திலும் புழுங்குவதில்லை.

அடியேனுக்கு இந்த வீட்டில் சுகமான வசதி ஒன்று இருப்ப தால்தான் இத்தனை இடர்பாடுகளின் சுமைதாங்கியாக இருக்கிறேன்.

வீட்டுக்கார அம்மாவின் ஏக புதல்வி - சரிதாவின் பார்வை, விஜயாவின் சிரிப்பு, ஜெயமாவினியின் குளிர்ச்சி, பஞ்சப்படாத மலிவு பொலிவான தேகி - இந்தப் பேபி மீது எனக்குத் தீராத காதல். இந்தக் காதல் வளர்ந்து காயும் பிஞ்சம் பிடிக்க வைக்கவே என் காதலை வளர்க்கவே - இந்த அறையை ஒரு சொர்க்க வாசலாகப் பாவித்துக் கிடக்கிறேன்.

பேபி கேட்கின்ற கேட்க மறந்த சாமான்களை பரிசுகள் வாங்கிக் கொடுப்பது மாதிரிக் கொடுக்கிறேன்.

இத்தனை காதல் வைத்திருக்கும் நான் இதுவரை என் பேபியைத் தொட்டுப் பேசியது கிடையாது. காரணம் என் காதல் தெய்வீக்கக் காதலாக்கே. தெய்வத்தை எந்த மடையனாவது அளைந்து அளைந்து கும்பிடுவானா?

கையில் கிடைக்கும் சம்பளம் எண்ணாறு ரூபாய்..... சம்பளம் எடுத்த கையோடு முதலில் என் பேபிக்கென்று இருநாறு ரூபாய் ஒதுக்கி விட்டுத்தான் மிச்சக் காசைச்சரிக்கட்டப் பார்ப்பன்.

மிச்சக் காசு என் சாப்பாட்டுக்களுக்கும், அறைவாடகை, பஸ்கூலி, லோன்றி, சலூன்களுக்கும் அறநாறு ரூபாவுக்கு மேல் தேவைப்ப வெதைக் கண்டு யான் காலை ஆகாரத்தைக் கட்ட பண்ணிவிட்டேன். ஆமாம் என் காதல் ஆரம்பித்த நாளில் இருந்து காலை பட்டினி மட்டு

மல்ல இடையில் பாவிக்கும் கடிப்பான்களையும் நிற்பாட்டிவிட்டேன். அப்பருக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்த இருநூறு ரூபாய் மணிடூர் இருபத்தெந்து ரூபாவாக மாறிவிட்டது. அப்பா ஊரிலை தானே! ஊரில இலைகுளையளைக் கடிச்சச் சீவிக்கலாம் தானே?

என் பேபியைக் குளிரப் பண்ண நான் என் உண்டிகளைச் சுருக்கினேன். என் உண்டி சுருங்கச் சுருங்க எனக்கு மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் கூடிக் கொண்டே போகும். ஏனெனில் அப்பொழுது தானே பேபிக்கு பரிசளிக்கக் கூடிய காக் சேமிக்கலாம்.

காலையில் பட்டினி கிடக்கும் நான் மதியம் பதினொன்றரக்கே சைவக் கடைக்குப் போய் இலைக்குமுன் உட்கார்ந்துவிடுவேன். ஒரு பேய்ப் பிடி. சோற்றுச் சாப்பாட்டில் ஒரு விசேஷம் என்னவென்றால் எந்த ஒட்டகப் பிடிபிடித்தாலும் ஒரே விதமான சலார்தான். இந்தப்பிடி கூட மாலை நான்கு மணிக்கே தீர்ந்து போய்விடுகிறது. வடை தேத் தண்ணி வாங்கித்தா என்று அடம் பிடிக்கும் வயிற்றை பேபியை நினைத்துக் கொண்டு பைப் தண்ணீரை ஊற்றி அமுக்கிவிடுவேன்.

இரவுச் சாப்பாடு நான்கு. ஐந்து மாத் தோசைகளை இவைசுச் சாம்பாருக்குள் நீந்த விட்டுக் குடித்துவிடுவேன். மாத் தோசையிலும் ஒரு விசேஷம் என்னவென்றால் நல்லாத் தண்ணி விடாய்க்கும்.

தண்ணீரை வயிறு முட்டக் குடித்துக் கொண்டே இருக்கலாம். எப்பவும் வயிறு நிரம்பின மாதிரித்தான் கிடக்கும்.

நேற்றுத்தான் சம்பள நாள். சம்பளம் எடுத்த கையோடு அக்கவுண்ட் கடைகளின் கணக்குகளைத் தீர்த்து விடுகிறேன். பிசுகுகள் தீர்ந்த பிறகு கையில் இருநூற்றி ஐம்பது ரூபாய் மிஞ்சியிருக்கிறது. இந்தக் காசில் ஒரு இருபத்தெந்த அப்பருக்கு அனுப்பவேணும். மிச்சம் இருநூற்றி இருபத்தெந்கும் பேபியின் காக்.

பேபி தனக்கொரு லேஸ் ஹாண்ட் பேக்கும் ஒரு அதுவும் வாங்கித் தரச் சொல்லி அதின் சைசும் சொல்லிச்சுது. இவைகளை இந்தக்காசில் நாளைக்குக் கட்டாயம் வாங்கிக் குடுக்க வேணும் என்றிருந்த எனக்கு ஊரிலிருந்து ஒரு கடிதம்!

இரண்டு சிக்கன தகப்பன்மார்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து எழுதி ஒரு என்வலப்புக்குள் அனுப்பிய கடிதம் இது. தமது பிள்ளைகள் இருவர் இன்டர்வியூவிற்கு கொழும்புக்கு வருகிறார்களாம். இவர்களைக் கோட்டை ஸ்ரேஷனுக்கு வந்து கூட்டிக் கொண்டு போய் உரிய உதவி களைச் செய்து கொடுக்கும்படி எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இக் கடிதம் கண்டதும் பேபியின் காசு செலவழியப் போகிறதே என்ற எண்ணத்தினால் எனக்கு ஆத்திர மாத்திரமாக வருகின்றது. அறிந்த பெடியள் இயன்றளவு செலவுகளைக் கட்ட பண்ணி வருபவர்களை இன்டர்வியூ முடிந்த உடனேயே பாக் பண்ணி அனுப்பிவிடுவோம் என்ற எண்ணத்தினால் மனம் சிறிது சாந்திபெறுகிறது.

கோட்டை ஸ்ரேஷனுக்குப் போக ஒன்றரை ரூபா வேண்டும். பின் கோட்டையில் இருந்து நாம் மூவரும் திரும்பிவர நாலரை ரூபாய் வேண்டும். எல்லாமாக ஆறு ரூபாய் செலவாகி விடும். இதையும் கட்ட பண்ணுகிறேன்.

என் விலாசம் அவர்களுக்குத் தெரியும் தானே? விலாசம் இருந்தால் கொழும்பில் எந்த மூலமுடுக்கையும் பிடித்து விடலாமே! என்ற நினைப்பில் அறையிலேயே தங்கி விடுகிறேன்.

“அண்ணை தவால் கிடைக்கேல்லயோ?” எண்டு கேட்டாங்கள் எண்டால் “என்ன தவால்” எண்டு கிடைக்காத மாதிரி நடக்க வேண்டியது தானே?

வந்து விட்டார்கள்.

இரண்டு பேரை எதிர்பார்த்திருந்த எனக்கு வாசவில் நான்கு பேரைக் கண்டதும் நாக்குக் குத்திவிட்டது.

கொழும்பையே நன்றாகக் கலக்கிக் கரைத்துக் குடித்த இரண்டு பேரை இன்டர்வியூ கேக்கஞ்சுக்குப் பொடி காட் மாதிரி அனுப்பியிருக்கிறார்கள் அந்தப்புத்திரபாச அப்பாக்கள்.

“வாருங்கோ.... வாருங்கோ என வரவேற்கிறேன்.....

“அன்னை சரியான அலுப்பாய்க் கிடக்கு... குடாய் ஏதும் அடிக்க வேணும்....” என்று ஒரு பொடிகார்ட் சொல்லுகிறது.

“தம்பிமாரே.... வாருங்கோ..... கோவிந்த பவனுக்குப் போய் தேத்தன்னி குடிப்பம்” என அவர்களை அழைத்துச் செல்கிறேன்.

என்னையும் என் சகாக்களையும் கண்டதும் கடைமுதலாளி பலத்த வரவேற்போடு “பையா.... ஜயாவைக்கவனி....!” என்று சொல்லிகாற்றா டியின் சுவிச்சைப் போடுகிறார்.

மேசை மீது போண்டா வடை, லட்டு, தொதல் முதலிய பண்டங்கள் தாங்கிய வட்டிலை வைக்கிறான் சேவர்.

பொடிகார்ட் இருவரும் தட்டில் உள்ள லட்டில் கை வைக்கப் போக....

“தம்பிமாரே.... நான் இதுகளெல்லாம் தொட்டும்பாக்கிறதில்லை.... அண்டைக்கு இப்படித்தான் ஒரு லட்டைச் சாப்பிட்டுப் போட்டு அரைக் கை போனதுதான் தாமதம். ஒரே அடி.... வயித்தாலை.... மூன்றுநாள் விடாமல் பிடிச்சுது. என்ன கக்கூசுக்குள்ளையோ படுக்கை என்டு வீட்டுக்கார அம்மாவே கேட்டுப்போட்டா.”

“ஓமோம்... இவங்கள் கண்டதையும் போட்டுச் செய்கிறது உடம்புக்குச்சரி வருமே?”

லட்டில் வைத்த கை இப்போது வடையை எடுக்கும் போல இருக்கவே....

“தம்பிமாரே.... இந்த வடை இருக்கே. இது எந்த வகையிலான என்னையில் சுடுகிறார்கள்..... எந்தச் சூழ்நிலையில் வடை மா அரைக்கப்படுகிறது.... எங்கே அரைக்கிறார்கள் என்பது தெரியவந்தால் குழட்டிக் கொண்டு வரும்...”

“ஓமோம்.... இன்டாவியூவுக்கு வந்த நாங்கள் இதுகளைச் சாப்பிட்டு வருத்தத்தை தேடக் கூடாது. அன்னை தேத்தன்னி மட்டும் குடிப்பம்...” இப்படி இன்டாவியூவுக்கு வந்த இரண்டு பொடியன்களும்

ஒரே குரவில் சொல்ல என் காது குளிர்கிறது. நல்ல பெடியள் இரண்டும்.

சேவர் வருகிறார்.

“ஓவ்வா, ஓவ்விக்லா, பகம்பாலா, பால் ரீயா...” என அடுக்குகின்றான்.

“தம்பிமாரே... உவங்கள் பகமாடு இல்லாமலே பகப்பால் யாவாரம் செய்கிற ஆக்கள் மாதிரித்தான். கண்ட கழி நீரெல்லாத்தையும் கலந்து பாலாம்.”

“அன்னை என்னத்துக்கு உதுகளை.... சம்மா பிளையின் ரீ குடிப்பம்....” நல்ல பெடியன் ஒன்டு சொல்கிறது.

“தம்பி சேவர் ஸ்பெசலாய் நாலுபிளையின்ரீ போடு பாப்பம்!”

“அன்னை உங்களுக்கு....?”

“தம்பிமாரே... நீங்கள் வர முந்தித்தான் ரீ குடிச்சனான்(பொய்). நீங்கள் குடியுங்கோ....”

பில் 2-40. பில்லை இன்டாவியூ பெடியன் ஒன்று பைபோலாகப் பறித்து கவுண்டருக்கு ஒடுக்கிறது.

“இதென்ன தம்பி நீ பில் குடுக்கிறது.... இஞ்சை என்னை விடு.. நான் குடுக்கிறன்....” என என் சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டுத் துளாவிக் கொண்டே இருக்கிறேன்.

கவுண்டில் ஜம்பது ரூபா நோட்டுக் கொடுத்து அந்தப் பெடியன் சில்லறைவாங்கும் மட்டும் நான் துலாவிக் கொண்டே இருக்கின்றேன்.

“சாய் இந்தப் பெடியன் பில் குடுப்பான் என்டு தெரிஞ்சிருந்தால் பலகாலமாக வாழுறித் திரிஞ்ச வட்டு, வடை, போண்டா, தொதல், ஒவல் எல்லாத்தையும் ஒரு கை பார்த்திருக்கலாமே....” என்று மனத்துக்குள் சப்புக் கொட்டுகிறேன்.

இன்டாவியூ பத்து மணிக்கே முடிந்து விடுகிறது. மத்தியான யாழ் தேவிக்கே ஆக்களை பேக் பண்ணி அனுப்பலாமென எண்ணி பல கதைகளை விட்டுப் பார்க்கிறேன்.

“அன்னை பொடியள் இரண்டும் கொழும்புக்குப் புதிச். குபார்க்க வேணுமாம்..... கோல் பேஸ் கடற்கரை, விக்டோரியா பார்க், பார்லிமென்ட் எல்லாம் பாக்கக்கிடக்காம்.” என்று பொடிகாட்ஸ் இரண்டும் கோரஸ் பாடுதுகள்.

கொழும்புக்குப் புதிசான இன்டாவியூ பெடியன்கள் இரண்டு பேர் மட்டும் வந்திருந்தால் நான் கறடி விட்டிருப்பேன். செலவும் சுருக்கமாயிருந்திருக்கும்.

“தம்பிமாரே... குவிலை நின்ட சிங்கம் ஒண்டு அறுத்துக் கொண்டு குவுக்குள்ளேயே திரியுதாம். நேத்தும் இரண்டு பேரை அடிச்சக்சாக்கொண்டு திண்டிட்டுதாம். இதனாலை குவை இப்ப ழுட்டிப் போட்டாங்களாம்...” என்று சொல்லி சூப் பக்கமே போகாமல் பண்ணி யிருப்பன்.

வெள்ளவத்தை கடற்கரையைக் காட்டி இருபத்தெந்து சத்துக் கடலைச் சுருளையும் வாங்கிக் கொடுத்து “இது தான் தம்பிமாரே கோல்பேஸ் கடற்கரை...” என்று சொல்லி பேய்க்காட்டி இருப்பன்.

வெள்ளவத்தை மார்க்கெட்டைக் காட்டி “இது தான் சுப்பா மார்க்கெட்” என்றும், வெள்ளவத்தைக் கடற்கரை தாழைப்பத்தை களைக் காட்டி இது தான் விக்ரோரியா பார்க்” என்றும் ஒரு பெரிய கட்டிடத்தைக் காட்டி “இது தான் பார்லிமென்ட்” என்றும் சொல்லி ஆக்களை ஒரு நாளோடு யாழ்தேவியில் ஏற்றி அனுப்பியிருப்பேன். ஆனால் இந்த இரண்டு கொழும்பு கலக்கிகளான பொடி காட்டுகள் முன்னால் நிற்கும் போது என் பருப்பு அவியுமா?

அவர்கள் நான்கு பேரும் ஏழு நாட்கள் தங்கியே விட்டார்கள். ஜெயகோ.பேபிக்காக வைத்திருந்த காச அவ்வளவும், குளோஸ்.

பேபிக்கு லேஸ் பேக்கும் அந்த அதுவும் எப்படி வாங்கப் போகிறேன் என்ற கவலை என் முகத்தைக் கவ்வி இருக்க, நான் படுக்கையில் முகம் குப்புறக் கிடக்க ஆயத்தப்படுத்த அறைக் கதவு தட்டப்படுகிறது.

வாசலில் வீட்டுக்கார அம்மா புன்னகை பூக்க நிற்கின்றார்.

“தம்பி அடுத்த மாதம் எங்களுக்கு அறை வேணும். பேபிக்கும் எஞ்சினியர் ஒருவருக்கும் அடுத்த மாதம் கல்யாணம். அறையை விடுவோ தானே?”

நீர் ஒரு தகப்பன் மாதிரி பேபிக்கு இந்த நாலு வருஷமும் பரிசுகள் வாங்கிக் குடுத்திருக்கிறீர். அதுக்கெல்லாம் உமக்கு நன்றி சொல்லச் சொன்னா பேபி. பேபி எஞ்சினியரோடை வெங்கிலிங் போட்டா...உம்மை நாங்கள் மறக்கேலாது.... நீர் இனிக் குடியிருக்கப்போற விலாசத்தைத் தந்தால் உமக்கு ஒரு கலியானக் காட் அனுப்புவம்....”

நான் மயங்கித் தடாரெனக் கீழே விழுகின்.....

வீரகேசரி

27.06.1982

தருவிழாக்கள் சார்கள்

அரங்கேற்றம்!

“என்ன பிள்ளை கனகம் விழுந்தடிச்சுக் கொண்டு ஒடிப்போ கிறாய்?

“ஆர் கந்தையாண்ணனேயே? நான் கண்ணகி அம்மன் கோயில் ஒன்பது நாள் விரதம் பிடிக்கிறன். இப்ப பூசைகான கோயி வடிக்குப் போறன்.”

“சரியான கடும் விரதம் போலை பிள்ளை. நல்லா வத்தியும் போனாய்?”

“ஓரு நேரச் சாப்பாடு தான். அது தான் மெலிஞ்ச மாதிரி!”

“நானும் பாத்துக் கொண்டு வாறன் பிள்ளை, ஒவ்வொரு நாளும் விதம் விதமான வடிவான சாரி கட்டிக் கொண்டு போகிறாய்? எல்லாம் அவர் துபாயிலையிருந்து கொண்டு வந்தவரே?”

“ஓம் அண்ணை... உங்களுக்குச் சொன்னாலென்ன அவர் துபாயிலையிருந்து நாலு லட்சம் காசோடை எனக்கெண்டு முப்பது சாரியும் கொண்டுவந்து விட்டார். கண்ணகி அம்மன் விரதத்தோடை பத்துச் சாரி கட்டிக் காட்டிப் போடுவன். பிள்ளையார் கோயில் திருவிழாவிலை பத்துச் சாறிபோதும். மிச்சம் கட்டிக்காட்ட வல்லிபுர கோயில் திருவிழா இருக்கெல்லே?”

“கூவிக்கு அரிசி இடிச்சு அரைப் பட்டினியோடை கிடந்த உனக்கு கடவுளேயென்டு இப்ப லட்சக் கணக்கிலை காசு புரஞ்சு. முட்டுப்பட்ட காலத்திலை கோயிலுக்கே போகாத நீ இப்ப அறம் புறமாக விரத மென்டும், கோயிலெண்டும் அலையிறாய். அப்பிடி இப்ப உனக்கு என்ன மனக் கஷ்டம் வந்து விரதங்கள் பிடிக்கிறாய் பிள்ளை?”

“எனக்கொரு கஷ்டமும் வரேல்லை அண்ணை, பக்கத்து வீட்டுப் பரமேஸ்வரி எண்டவெங்கு தான்தான் ஓராள். விரதம் பிடிக்கக் கூடிய ஆள் எண்டு ஓரு எண்ணம். அவ விரதமென்டு ஒவ்

வொருநாளும் தோயிறதும், புதுப் புது சீலை உடுக்கிறதும், கோயில் குளமெண்டு மினிக்கித் திரியிறதும். நானும் பார் பிடிக்கிறன் விரதமெண்டு பிடிக்கத் தொடங்கி விட்டன். அத்தோடை அண்ணை விரதமெண்டும், கோயிலெண்டும் இல்லாட்டில் அவர் துபாயிலையிருந்து கொண்டு வந்த சாறியை மற்ற ஆக்களுக்கு எப்பிடிக் காட்டுறது?"

"மிக நல்ல கருத்துள்ள விரதம் தான் நீ பிடிக்கிறாய்? அது சரி பின்னை நீ கண்ணகி அம்மன் விரதத்தை முறையாகப் பிடிக்கிறாய். ஆனால், துபாயிலையிருந்து வந்த உன்றர புருஷன் பாவம் வல்லிபுரக் கோயில் மடத்திலை இருக்கிறார்"

"அவர் மடத்திலை கிடந்தா வென்ன, பூங்கொல்லை கிணத்துக்கை விழுந்தாலென்ன? பின்னை என்னண்ணை துபாயிலையிருந்து தன்றை தங்கச்சியின்றை பின்னைகளுக்கெண்டு மெல்லே உடுப்புகள் கொண்டு வந்து குடுத்திருக்கிறார். இதை எந்தக் கற்புக்கரசி பொறுப்பாள்? கவியானம் முடிச்ச பிறகு அவருக்கென்ன தங்கச்சி, தமக்கை வாஞ்சை? நான் எண்டபடியால் அவரை வீட்டை விட்டுக் கலைச்சன், மற்றவகளாயிருக்க வேணும் ஒப்பைக்காம்பாலை இரண்டு குடுத்தும் அனுப்பியிருப்பாகள். புருஷன் எண்டவர் புருஷன் எண்ட லட்சனத்தோடை இருக்க வேணும் அண்ணை, பெஞ்சாதி தான் வீட்டை நடத்துகிறவள். இதனாலை புருஷன் பெஞ்சாதியைக் கேட்டுத் தான் எதையும் செய்ய வேணும். அதை விட்டுப்போட்டு புருஷன் தன்றை எண்ணப்படி செய்ய வெளிக்கிட்டால், அவனை எந்தப் பொம்பினை பொறுப்பாள்?"

"போதும் பின்னை உன்றர தத்துவம், உதுகள் விளங்குகிற மாதிரி நான் அவ்வளவு படிக்கேல்லை, உன்னோடை மினக்கெட எனக்கு நேரமுல்லை, வொங்காயப் பாத்தி மாறக்கிடக்கு, பின்னை நீ சணங்காதை, இன்டைக்கு அம்மன் கோயிலை கண்ணகி சரித்திரம் படிப்பு நடக்கப் போகுது: களசனம் போகுதுகள். நீ கெதியாயப் போய் உன்றர சாறியைக்காட்டன். சனம் கலையப் போகுது."

"அண்ணனுக்கு என்னோடை பகிடி தான். அதுசரி அண்ணை உங்கடை மில்லிஸ்சை நான் ஒரு நாளும் கோயில்லை காணுறதே யில்லை. ஏன் கடவுளிலை அவவுக்கு நம்பிக்கை இல்லையோ?"

"இல்லை, அவவுக்கு புருஷனிலை நம்பிக்கை. அது தான் கோயிலுக்குப் போற்றில்லை. அத்தோடை அவவுக்கு கோயிலுக்கு வெளிக்கிடவே நேரமில்லை. மாடு கண்டு எண்டு ஒருபறம், எனக்குத் தோட்ட வேலைக்கு உதவி செய்யிறது மறுபறம். பிள்ளை குட்டிகளை கவனிக்கவே அவவுக்கு நேரமில்லை... அத்தோடை பிள்ளை, அவ கோயிலுக்குவந்து உன்னைப் போன்ற விரதகாரரோட் போட்டி போடே வுமே?"

கனகத்தை அனுப்பி விட்டு நான் சிந்தனை வயப்படுகிறேன். கனகம் மாதிரி பல விரதகாரர்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

விரதங்களின் மகத்துவம், தத்துவங்கள் புரியாமல் ஏதோ பாஷனுக்காகவும், போட்டிக்காகவும் விரதமிருப்பவர்கள் தான் இன்று மலிந்து போயிருக்கிறார்கள்.

கோயில்கள் கூட இன்று நகை, நட்டு உடையலங்கார் அரங்கேற்ற மேடையாகிக் கொண்டு வருகிறது.

தங்கள் தங்கள் அந்தஸ்தினையும், பதவிகளையும், செல்வாக்கி ணையும் மேடையேற்றுவதற்குத் தான் கோயிலை இன்று பலர் பாவிக்கிறார்கள்.

நெற்றியிலே வெண்ணீரனிந்து துவைத்த நான்குமுடி வஸ்திரத் தோடு, பக்திப் பெருக்கோடு இன்று யார் கோயிலுக்குப் போகிறார்கள்?

பெண்கள் தங்கள் நகை நட்டுக்களையும், சேலை வகையறாக்க ணையும், எவளாவது கண்டு பொறாமைப்படுகிறாளா என்ற ஆராய்ச்சிகளோடும் தான் சவாமியைப் பார்த்துக் கும்பிடுகிறாள். கைகள் சவாமியைக் கும்பிட கண்கள் எட்டுத் திசையும் சழன்றிட்டு ஆராய்ச்சி செய்யும்.

அன்மையில் பிரபல கோயில் திருவிழாவொன்றிற் குப் போயிருந்தேன்...

பூசைக்கு இன்னும் அரைமணி நேரமிருந்தது. துண்டை விரித்துக் கொண்டு நான் ஒரு ஓரமாக உட்கார்ந்திருக்கிறேன். பக்கத்திலே பெண்கள் கூட்டம், ஓரே இரைச்சல்!

“டியேய் வத்சலா உனக்கிது தெரியுமோ? உன்னோடை படிச்சாள் தேவகி, அவள் பக்கத்து வீட்டுப் பரமலிங்கம் மாஸ்ட்ரோடை கூட்டாம்... வயித்திலை வந்து கரைச்சுப் போட்டினமாம். வாத்தி கலியாணம் முடிச்சு பிள்ளை குட்டிகாரனெல்லே?”

“உது பெரிய புதினமே? நான் சொல்லுறன் பார் பெரிய புதினமொண்டு. எங்கடை சின்னாச்சி அக்கை ஒரு இருபது வயதுப் பெடியனை வைச்சிருக்கிறாவாம்.”

“அப்பிடியே... ஓ புருஷன் ஒரு உம்மாண்டி... அவ பெத்தெடுத்த பிள்ளையள் ஓவ்வொருவருக்கும் ஓவ்வொரு முகம். ஆர் எண்டு அறிவாரோ”

“என்னப்பா நீங்கள் இருந்திட்டியாள், பூசையெல்லே தொடங்கியிட்டுது எழும்புங்கோ”வென்று ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண் இவர்களை எழுப்ப முயற்சிக்கிறார்.

“பொறனை நாளைக்கும் பூசையைக் காணலாந் தானே? நீ கும்பிடு நாங்கள் வாறம்” என்று அந்தப் பெண்ணை அனுப்பி விட்டு இவர்கள் தொடருகிறார்கள்.

“சின்னாச்சி முந்தி ஆரோடை தொடுப்பெண்டனீ...?”

நான் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு பஞ்சாலாத்தி தெரியும் திக்கை நோக்கிக் கும்பிடுகிறேன்.

கைகள் கூப்பி நிற்கின்றன. ஆனால் மனம் கூம்பிப் போய் நிற்கிறது. சுற்று முன் கேட்ட தொடுப்பு, பிள்ளை கரைப்பு, போன்றவற்றைத் தான் என் மனம் அசை போடுகிறது.

வீரகேசரி

11.08.1985

அமராவத்யும் அம்ரகாயத்யும்

இழுட்டா போனால்

காதல் சங்கதி இன்று நேற்று ஆரம்பித்த காளானல்ல. எத்தனையோ யுகங்களாகத் தொடர்ந்து வரும் தொடர்க்கை இது. இந்தக் காதல் எப்போது ஆரம்பிக்கப்பட்டது, என்பதற்கு எனக்கு எதுவித ருசவும் அகப்படவில்லை. தொடக்கமேயற்ற இந்தக் காதல் எப்போது தான் முடியும் என்ற விசயம் கூட அந்த மன்மதனுக்கே தெரியாது. இதன் ஆதி. அந்தம் எங்கே? ஆகியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும் சோதியே என்று இந்தக் காதலைத் தான் ஒருவேளை அன்று பாடியிருப்பார்களோ? இதனால் தான் இது தெய்வீக்க காதல் என்ற திருநாமத்தைப் பெற்றதோ?

காதலைப் பற்றிய காவியங்களும், கதைகளும், கவிதைகளும் முடிவின்றிப் படைக்கப்பட்டு வருகின்றன. எத்தனை படைப்புக்கள் வந்தாலும், எல்லாமே புதிச் புதிசாகத்தான் மிளிரிகிறது. காதல் என்ற சங்கதி இல்லாதிருந்தால் எத்தனையோ கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்களின், அட்றஸ்ஸே இல்லாமல் போயிருக்கும்.

இந்தக் காதலை கண்டு பிடித்து முதன்முதல் காதலிக்க ஆரம்பித்த சோடி யார் என்று என் மன்னையைப் பிறாண்டிய தன் பலன் என் நடுமண்ணை மயிர் கழன்று போனதே தவிர முடிவு கிடைக்கவில்லை.

காதல் நேற்றும் நடந்தது. இன்றும் நடக்கிறது. நானாறு கோடி ஆண்டுகளின் பின்னரும் நடக்கும். அலுப்புத் தட்டாதது காதல்.

அடிமுடி தெரியாத இந்தக் தெய்வீக்கக்காதலையும், இதன் நெளிவு சுழிவுகளையும் ஆராயவேண்டுமென்று எனக்கு நெடுநாளாக ஒரு அங்கலாய்ப்பு.

எனது கிராமத்தையே ஒரு குலுக்குக் குலுக்கி, பரபரப்பேற்படுத்தி, பத்திரிகைகளையும் விற்பனையாக்கிய மூன்று காதல் போராட்டங்கள் என் கண்முன்னே தெரிகிறது. சுமார் ஏழு வருடங்களுக்கு முன் நடந்த

பிரபல்ய கேஸ்கள் இந்த மூன்றும், இந்த மூன்று சோடிகளையும் பேட்டி கண்டு என் காதல் ஆராய்ச்சியை ஆரம்பிக்கப் போகிறேன்.

காதல் கேஸ் நம் 1

"அன்பே அத்தான், என்னைக் கடத்திக்கொண்டு போய்த் திருமணம் செய்யுங்கள்!" எனக் காதலனை பைபோஸ் பண்ணி, காரில் கடத்தவிட்டு மனம் முடித்துக்கொண்ட சோடி.

(பி.கு.இந்தக் கடத்தல் விசயம் பெட்டையின் அப்பனுக்கு முன்கூட்டியே தெரியும். இப்படிக் கடத்திக் கொண்டுபோனால் சீதனம் ஒரு காகம் குடுக்கத்தேவையில்லையல்லவா? மகள் கடத்தப்பட்டாள் என்று தான் துக்கப்படுவதாகக் காட்டுவதற்காக அப்பன் ஒரு மாதமாகச் சவரம் செய்யவில்லை, இதனாலும், அப்பனுக்கு கன மிச்சம். கடத்த உதவிய கார் ஓட்டிக்குப் பின் கதவால் அப்பன் ஒரு சிறு தொகை சன்மானமாகக் குடுத்தாகக் கேள்வி. அப்பன் இப்போதும் மகளோடு கோவம் மாதிரி. 'வீட்டுவாசல்படியை மிதிச்சியோ காலடிச்சு முறிப்பன்' என்ற வசனங்களை அப்பன் அடிக்கடி செப்புகிறாராம்.)

காதல் கேஸ் நம் 2

காதலில் தோல்வி ஏற்படுவது சிவ நிச்சயம் என்றறிந்து மருந்து குடித்து ஓன்றாகவே மன்மதன் சபைக்குப்போய் அங்கு காதலைத் தொடருவோம் என்று ஒப்பந்தம் ஓன்று கைச்சாத்திட்டு மன்னெணன் னெணய் குடித்துத் தற்கொலை செய்ய எத்தனித்த காரணத்தால் பெற்றோர் களின் ஏகோபித்த சம்மதத்தோடு திருமணம் செய்து கொண்ட சோடி.

காதல் கேஸ் நம் 3

கல்யாணமாகுமுன்னே உண்டாகினால் பெற்றோர்கள் எப்படியும் சம்மதிக்க வேணும்தானே என்ற பஞ்சதந்திர, பிளானில் திட்டம்போட்டு உண்டுபண்ணியபிறகு பெற்றோர்களின் ஏகோபித்தபுறு புற நறநறக்க ணோடு) ஆசீர்வாதங்களோடு சோடி சேர்ந்த சோடி.

இந்த மூன்று காதல் சோடிகளின் வீட்டுகளுக்குச் சென்று விரிவான பேட்டி கண்டு எனது காதல் ஆராய்ச்சியைத் தொடரவாம் என்ற

முடிவோடு ஒரு வார லீவு போட்டு ஆடி அமாவாசை விரதத்தைச் சாட்டாக்கி ஊருக்குக் கிளாம்பிவிட்டேன்.

கொடிகாமம் புகையிரத நிலையத்திலிருந்து கீழ்கிறங்கி பக்கத்தில் தயாராகி நிற்கும் பஸ் வண்டிகளை நோக்கி ஓடுகிறேன். இதிலிருந்து எனது வீடு பத்து மைல் தள்ளியுள்ள கிராமத்திலிருக்கிறது. என்னைப் போல் எல்லோரும் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஒடிவருகிறார்கள். ஒரு ஓட்டப்பந்தயமே நடக்கிறது. ஆட்டுக்கல்லுச் சுமையோடும் சிலதுகள் ஓடுதுகள்.

பள்ளிக்கூடங்களில் ஓட்டப்பந்தயம் வைத்துப் பரிசளிப்பதே இதுபோன்ற பின்னடிக்காலங்களில் உதவட்டுமே என்பதால் தானோ?

பஸ்ஸின் புட்போட்டையே காணவில்லையென கீழே நிற்பவர்கள் கூச்சலிடுகிறார்கள். புட்போட்டைச் செருப்புக் கால்கள் மூடி மறைத்து விட்டன.

நாளை ஆடி அமாவாசை. இந்த விரதம் பிடிக்க ஊர் நாடி வந்திருக்கும் அப்பளைத் தின்னிகளால் பஸ்ஸை நிரம்பி வழிகிறது.

தாயைத் தின்னிகள் பிடிக்கும் சித்திரைப் பறுவத்து நாட்களில் இப்படி விரதகாரர் சொரிவதில்லை. தேப்பன்மார்களை முந்தியே அனுப்பிவைத்து விடுகிறார்களா தாய்மார்கள்? என்னே காதல்?

ஓடிக் கொண்டிருந்த பஸ்ஸை ஐந்து மைல் தூரத்தில் சடாரென ஒரு மரணக் குலுக்கல் குலுக்கி ஒரு ஸ்பெஷல் பிரேக் போட்டு நிறுத்துகிறார் டிறைவர்.

“என்ன ஏறின ஆக்களே போக வழி தெரியேல்லை. இதென்ன மறிச்ச பேந்தும் ஆக்களை ஏத்துகினம்?”

“ஓவர்லோட் ஏத்தினால் கொமிஷன் கிடைக்கு மெல்லே..”

“இந்தப் பஸ்ஸாகள் இப்படித்தான். இளம் பொம்பிளைப் பிள்ளைகளைக் கண்டால் ஓட்டமெட்டிக்காக நிற்கும்.” பிரயாணிகளின் கொமென்றநிகள் இவை.

டியூட்டரி மாணவிகளாம். எட்டுப்பேர் வெளியில் நிற்கிறார்கள். இரவு ஒன்பதேகால்.

“தங்கச்சிமார்... இதிலை நீங்கள் போகமாட்டியள் ஏறினால் பிஸ்கோத்து மாதிரி சப்பளிஞ்சு இறங்கேக்கை உருத் தெரியாமல் உருக்குலைஞ்சு போடுவியள். அடுத்த பஸ் வெறும்பஸ்ஸா வருகுது. அதிலை ஏறி வாருங்கோணை” உள்ளிருக்கும் பிராயாணி ஒருவரின் ஞான உரை இது.

இன்னுமொரு வெறும்பஸ் பத்து நிமிஷத்தில் வரும் என்பது இந்த மாணவிகளுக்கு மனப்பாடம்.

பிராயாணிகளின் ஏகோபித்த புட்போட்டில் நிற்கும் பிரயாணிகள் நீங்கலாக) புறபுறுப்புகளையும் காது கொடுத்துக் கேளாமல் மாணவிகள் ஏறிக்கொள்கிறார்கள். புட்போட் பேர்வழிகள் பக்குவமாக, உரிய கிரிகைகளோடு மாணவிகளை ஏந்திக் கொள்கிறார்கள். எங்கிருந்தோ ஒடிவந்த மாணவர்கள் நால்வரும் தொத்திக் கொள்கிறார்கள்.

இந்த நெரிசலுக்குள் எப்படிப் போய்க் கேரப்போகிறோம் என்று கதிகலங்கியிருக்க வேண்டிய மாணவிகளின் முகத்தில் எத்தனை பிரகாசம், புன்னைகை, எத்தனை கிழஞ்சிஞாப்பு.

தொத்திக் கொண்ட அந்த நான்கு மாணவர்களும் எப்படியோ நீந்தி வந்து மாணவிகளோடு ஒட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

இருபகுதியாரும் சிரிப்புக்களையும் சிமிட்டல்களையும் பரிமாறிக் கொள்கிறார்கள். கொழும்பிலிருந்து ஆடி அமாவாசை பிடிக்க வந்த சில விரதக் கேஸ்களின் கண்கள் டியூட்டரி மாணவிகளை மேய்கின்றன. இவ்வளவு நேரமும் வறண்டிருந்த வாய்களில் ஜூலம் ஜூலமாகக் கொட்டுகிறது. என்ன அற்புதம்.

முன்னுக்குப்போ... முன்னுக்குப்போ என்று ஒரு மாணவன் கொண்டக்டர் வேலைபார்க்கிறான். தம்மை முன்னுக்குப் போகச் சொல்லித் தங்களைப் பிரித்துவிடக் கூடாதே என்பதற்காக முன்னேற் பாடாக்க கொண்டக்டராகியிருக்கிறார்கள். அனுபவப்பட்ட மாணவர். பஸ்ஸாக்குள் இருக்கும் முதுவட்டங்கள் பேசிக் கொள்வது என்

காதுகளுக்குத் தெளிவாகக் கேட்கிறது.

“இப்ப காணும் காதலிலை தோல்வி கண்டு பொலிடோல் குடிச்சுச் சாகிற நியூஸ் எதும் பேப்பரிலே வாற்றை எப்பாலும் நீரா கண்டாரோ?”

“ஓம்... ஓம்... இப்ப இப்பிடியான தற்கொலைகள் துப்பரவாக இல்லைத் தான் ஏன் உலகம் திருந்தியிட்டுதோ?”

“இல்லைக் காணும் இப்ப பட்டியிலையிருந்து அவிட்டு விட்ட செம்மறியாடுகள் மாதிரி பொடியன்களையும், பொடிச்சியளையும் வெளியிலை சாமம் சாமமாக ரியூட்டரியெண்டு தீரிய தேப்பன்மார் ஸலசென்ஸ் குடுத்து “பிள்ளை படிக்குது எண்டு” சொல்வி அவிட்டு விட்டிட்டான்கள். நெருப்பையும் பஞ்சையும் ஒட்டித்தீரிய சுதந்திரம் குடுத்திட்டான்கள். தேவைக்குத் தக்கபடி காதல் செய்ய பஸ் இருக்கு. தியேட்டர் இருக்கு. ஸலட் கட்டாகிற நேரங்கள் இருக்கு. ஆஶைகள் தீாந்து போகுது. ஆஶைகள் தீாந்து போன பிறகு எங்கைகாணும் காதல் வரும். உண்ணாணை ரியூட்டரி, காதல் தற்கொலைகளுக்கு ஒரு கிருமி நாசினி மாதிரி. ரியூட்டரிகளின் இந்தச் சேவைக்கு இந்த நாடே கடமைப்பட்டிருக்குக் காணும்.”

காதலைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய இருந்த என் பசிக்கு தீனி கிடைக்கவே என் உற்சாகம் கரை புரண்டோடுகிறது.

உண்ணாணை முந்தின காலத்திலை காதலுக்காகத் தற்கொலைகள் நடந்தது தான். ஏன் நடந்தது தெரியுமோ? பொடியனும், பொட்டையும் சந்திக்கேலாத கட்டுக் கோப்பான காலம் அது. ஒண்டை ஒண்டு பார்த்துப் பேசி தொட்டுப் பாத்து தீர்க்கேலாத காலம். ஒண்டை ஒண்டு நினைச்சு ஏங்கி குமைஞ்சு அழுது செத்த பிறகு உயிராகுதல் ஒண்டாகட்டும் எண்டிருந்த காலம். ஒருபொருள் கிடைக்கும் வரைதான் ஆசை. கிடைச் சிட்டால் பூசை. இப்பதானே சுதந்திர வர்த்தக வலயம் வந்திட்டுதே காணும்.”

“அப்ப நீங்கள் சொல்லுகிறதைப் பார்த்தால் காதல் பொய் எண்டு தான் எடுக்கோணும் போலை.”

"வேறையேன்ன காணும்? காதல் எல்லாம் பம்மாத்து... எல்லாம் காமம் செய்யிற திருவிளையாடல் தான். ஏனென்டால் காதல் ஆம்பிளைக்கும் ஆம்பிளைக்கும் வருகுதில்லை. பொம்பிளைக்கும் பொம்பிளைக்கும் வருகுதில்லை. பொம்பிளைக்கும் ஆம்பிளைக்கும் அதுகும் இளந்தாரிக் காலத்திலை இந்தக் காதல் திருவிளையாடல் செய்யிறபடியாலை இதிலை ஏதோ பிசு இருக்கத் தானே வேணும். எல்லாம் காமத்தின் சேட்டைகள்."

எனக்கு உற்சாகம் தாளவில்லை.

"இதைக் கேளுமேன் திருவள்ளுவரே காதல் பால் எண்டு, பாடாமல் காமத்துப் பால் எண்டு தானே இதுகளைப் பாடியிருக்கிறார்."

"அப்ப அந்த அம்பிகாபதி அமராவதி, ஸல்லா மஜ்ஜானு இவைகளின்றை காதலும் பொய்யெண்டிறியனா?"

"நல்லாக் கேட்டார்.... அம்பிகாபதி யையும் அமராவதி யையும் இப்படித் தேப்பன்மார் ரியூட்டரிவழிய சாமம் சாமமாகத் திரிய விட்டிருப்பின மெண்டால் ஒரு கதையும் வந்திருக்காது. நன்றாகக் காமம் செய்து பின் சந்தோசமாக மனமொத்து இரண்டு பேரும் பிரிஞ்சு தேப்பன்மார் சொல்லுகிற ஆளுக்கு மாலை போட்டிருக்குங்கள்."

இந்த சம்பாஷணையை ஒரு காதால் வாங்கிக் கொண்டிருந்த மாணவ மனி (முன்னுக்குப் போ முன்னுக்குப் போ என்று கொண்டக்டா வேலை பார்த்தது) முனுமுனுக்கிறது.

"ஆரோ இந்தக் கிழுத்தை காதலிச்ச ஏமாத்திப் போட்டாள் போலை கிடக்கு அது தான் இப்படி ஒரே அடியாப் அறுக்குது. எங்கடை இந்தத் தெய்வீகத் காதலைப் பற்றி இந்தக் கிழுகளுக்கு என்ன தெரியும்? முன்டம், முன்டம்."

இளவட்டனின் முனுமுனுப்பு முதலுட்டனுக்குக் கேட்கவில்லை. கேட்டிருந்தால் சமஸ்கிருதம் பிறந்திருக்கும்.

"இஞ்செ பாரும் காணும்.... இந்தப் பேப்பரிலை வந்திருக்கிற கலியான விளம்பரத்தை ஒருக்கால் வாசிக்கிறன். கேளும்....

“மாதம் பத்தாயிரம் ரூபாவுக்கு மேல் வருமானம் உள்ள ஒரு பிரபல ரியூட்டரி முகாமையாளருக்கு மணமகள் தேவை - சாதி, மதம் பார்க்கப்படமாட்டாது. சீதனமோ செப்பால் அடிச்ச காசம் தேவையில்லை. நகைநட்டும் போடக் கூடாது. அழகும் தேவையில்லை. ஆனால் மணமகள் எந்த ரியூட்டரிப் பக்கமும் எட்டிப் பார்த்திராதவளாக இருக்க வேண்டும்.”

என் இறங்குமிடம் வந்திடவே நான் மனமின்றி பஸ்ஸிலிருந்து இறங்க வேண்டியதாயிற்று.

வீடு நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்த எனக்கு அகோரப் பசி... (சோத்துப் பசிதான்.)

பல தடவை வீட்டுக்கதலை தட்டிய பிறகு தான் என் இல்லத்தரசி காதல் மனைவி கொட்டாவி கட்டியத்தோடு ...

“வந்திட்டியளே... பால்காரன் காசக்கு வந்துபோறான்... அரிசிக்காரச் சின்னாச் சியக்கைக்கு முப்பதுகொத்தரிசிக் காச குடுக்குமதி... கடைக்காரனுக்கு நூற்றைம்பது ரூபாவுக்கு மேலை நிக்குது. சாமத்தியச் சடங்கொண்டுக்கும் காச குடுக்கோணும்.”

“எனை உதெல்லாம் பேந்து கதைப்பம். இப்ப கதவைத் திறவனை.” பாரிய கொட்டாவியோடு கதவு படாரெனத் திறக்க பட்டுகிறது.

“எனை... இப்ப தானே பத்துமணி... என்னை பயணத்தாலை வருமென்டு தெரியுந்தானே.. அதுக்குள்ளை பூட்டிப் போட்டு படுத்திட்டியேனை?” நான் ஆசைக் கதை போட்டு அடிகோலப் பார்க்கிறேன்.

“ஏன் நீங்கள் வருமட்டும் நாங்கள் காவலே?”

“உன்னோடை நான் சண்டைக்கு வரேல்லையெனை என்ன சாப்பாடு வைச்சிருக்கிறாயெனை.” என் ஆசைக் கதை நீள்கிறது.

“அடுப்படிக்குள்ளை பாளைக்குள்ளை சோறு இருக்கும். சோறு வெள்ளைக் காச்சினது பழுதாய்ப் போயிருக்கும்.... குடத்துக்குள்ளை தண்ணியிருக்கும். ஊத்திச் சாப்பிடுங்கோ.... கத்தரிக் காய் உறைப்பும்.

கத்திரிக்காய் வெள்ளெளக் கறியும் உப்புப் போடாமல் காய்ச்சினான்.... உப்பு முடிஞ்சு போச்சு... போய்ச் சாப்பிடுங்கோ.... நான் படுக்கப்போறன்..."

தர்மபத்தினி சரிந்தே விட்டாள்.

குசினிக்குள் பழஞ்சோற்றையும் உப்பில்லாப் பண்டங்களையும் தேட நான் புறப்படுகிறேன்.

அடடே ... நான் மறந்தே போனேன். என்னுடைய திருமணமும் காதல் தானே. ஆனால் ஒரு மாற்றம். கல்யாணமான பின் காதலர்களானவர்கள் நாங்கள்.

கல்யாணமான புதிதில் மனுசி என் மீது வைத்திருந்த காதலைச் சொல்லிமாளாது.

இந்த மனைவி அப்போது எழுதிய காதல் கடித வாசகங்கள் இப்போது கூட மனத்தில் நிற்கிறது.

"அத்தான்... அத்தான்... நீங்கள் இல்லாமல் எனக்குப் பொழுதே போகாதாம். என் உடல் தான் இங்கே... உள்ளமோ உவ்விடம்... உங்கள் பாதத்தடியில்! உணவிலோ உறக்கத்திலோ நாட்டமில்லை. சதா உங்கள் தியானம் தான். உங்களைப் பிரிந்து என்னால் ஒரு கணமும் வாழ முடியாது அத்தான். நான் வாசலை வாசலையே பார்த்திருக்கிறேன். உங்கள் கடிதங்கள் தான் எனக்கு ஒருவகை ஆறுதல். அடுத்த போயாவுக்கு பத்து நாள் வீவோடு கட்டாயம் வருவீர்களென வழிமேல் விழிவைத்துப்பார்த்துக் கிடக்கிறேன்.... என்னை ஏமாற்றிவிடாதீர்கள் அத்தான்."

இப்படி ஒரு கடிதமா? இரண்டு கடிதமா? சில சமயங்களில் ஓரே நாளில் இரண்டு கடிதங்களும் போட்டிருக்கிறாள் என் மனைவி.

நான் ஊருக்குப் போனால் எனக்கு ராஜ உபசாரம் தான். நான் வர முன்னமே ஊரிலுள்ள கோழிமுட்டைக்களைல்லாவற்றையும் பொறுக்கிக் கூட்டம் பண்ணிக் கொண்டு வந்து விடுவாள்.

முட்டைக் கோப்பி, அரைஅவியல் முட்டை, முட்டைப் பொரியல்.

நெய்யில் பொரிப்பு முழுக்கண்டைக்கு கோழிக் குஞ்சு விராத்தும், கோழிக் கறியும்....

“நல்லா மெவிஞ்சு போனியன்.. அது தான் குஞ்சியாத்தையட்டை நின்ட பத்துக் குஞ்சில் ஒன்பதை வாங்கினான். நீங்கள் நிக்கிற ஒன்பது நாளும் குப்பு போட்டுத் தாறன். அத்தான் நான் பொரிவிளாங்காய் சரிக்கட்டித் தாறன்... கொஞ்சம் உழுத்தம்மாவும் தாறன் கொழும்பிலை இடைநேரங்களிலை சாப்பிடலாம். போகேக்கை கொஞ்ச வடையும் அரியாரமும், முறுக்கும் செய்து தாறன். பின்னேரப் பாட்டிலை தேத்தண்ணியோட குடியுங்கோ.”

அப்பாடா... எத்தனை உபசாரம்... அப்போது... இப்ப என்னடா ஸ்டால் முட்டையிடுவது சாவலோ பேடோ என்ற சங்கதியே மறந்து போக்க எனக்கு.

“நீர் இனி ஆடி அமாவாசை பிடிக்க வருஷத்துக்கு ஒருக்கால் வந்தால் கானும். ஏன் ஆடி அமாவாசையையும் வெள்ளவத்தைப் பிள்ளையார் கோயிலிலை பிடிக்கலாம் தானே.” என்று என் இல்லத்தரசி தர்மபத்தினி சொல்லாத குறையாக நிலமை மாறிக் கிடக்கிறது.

எல்லா மாற்றங்களும் காதல் சின்னங்களாக நான்கு மளமள வென்று பிறந்த பிறகு ஏற்பட்டதோ அல்லது... காதல் ஒழிக்கடையாப் போக்கோ...? பஸ்லில் கேட்டது போல என்றை காதலும் பொய்யோ? ஐயோ!

ஆடி அமாவாசை விரதத்தை ஒருமாதிரி ஷேப்பன்னி முடித்து (நான் ஒரு சாது... கோபம் வராது... அதனால் தான் வந்த சக்சராவுகளைச் சமாளித்து மெழுகிப் பூசி முடித்து) எனது காதல் ஆராய்ச்சியைத் தொடங்க ஆயத்தப்படுத்துகிறேன்.

காதல் நம் -1

கடத்தப்பட்டுத் திருமணம் செய்து கொண்ட இவர்கள் எனது வீட்டிலிருந்து மூன்று மைல் தூரத்தில் குடும்பம் நடத்துகிறார்கள். சைக்கிளில் பேட்டி காணப் புறப்படுகிறேன்.

“ஓ எழுத்தாளர் ஏகாம்பரன்னையோ.... வாருங்கோ வாருங்கோ... சும்மா வரமாட்டியள். என்ன விஷேஶம்?” காதலியைக் கடத்திச் சென்று கல்யாணம் செய்த காதல் மன்னன் என்னை வரவேற்கின்றார்.

என்னைப் பற்றி காதல்மன்னன் நன்றாக அறிவார். இவருடைய அந்த நாள் காதல் தீர்த்தைக் கதையாக்கி இவரின் கடத்தலைச் சப்போட் பண்ணி தெய்வீக்கக் காதல் என்று பிதற்றி கதை பண்ணி பத்திரிகையிலே பிரசுரித்திருக்கிறேன். இதனால் காதல் மன்னன் என்னோடு நல்ல மாதிரி.

“முகுந்தா... நான் காதல் ஆராய்ச்சி நடத்துகிறேன். காதலைப் பல கோணங்களிலும் ஆராய்ந்து அதைவருங்கால இளக்கஞ்சுகு ஒரு வழி காட்டியாக அமைத்து ஒரு புத்தகம் வெளியிடலாம் என்றிருக்கிறேன்... அது தான் உங்கள் உதவியை நாடி வந்திருக்கிறேன்.”

“என்னட்டை என்ன உதவியை நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?”

“நீங்கள் தானே சினிமா பாணியில் காதலியைக் காரில் கடத்தி வந்து கடிமணம் செய்து ஊரையே ஒரு கலக்குக் கலக்கின வராயிற்றே உங்கள் காதல் குடும்பவாழ்க்கையை ஒளிக்காமல் எனக்குச் சொன்னால் அதுவே எனக்குப் பேருதவியாக இருக்கும்.”

“காதலாவது கத்திரிக்காயாவது.... நீங்கள் தானே பத்திரிகை படிக்கிறீங்கள். போன மாதம் மித்திரனிலை கொட்டை எழுத்தில் ஒரு புதினம் போட்டார்கள், பாத்தியனோ?”

“படிக்கேலாமல் போச்ச. என்ன சங்கதி உங்கள் வாழ்க்கைக்கும் அந்த நியூசுக்கும் என்ன கொளன்கஷன்?”

“ஏகாம்பரத்தார்... நாலுபிள்ளைகளின் தாய்... பக்கத்து வீட்டு பத்துப் பிள்ளைகளின் தகப்பனோடு ஒடிவிட்டாள் என்று போட்டிருந்தாங்க ஜெல்லே... அந்த நாலு பிள்ளைகளின்றை தாய் என்றை காதல் மனைவி தான்”

“ஓ வட் எ பிற்றி... உங்கள் மனத்தைக் கிளாறிப் புண்படுத்தியதற்கு மன்னிக்கவும்.”

‘ஏகாம்பரத்தார்... எனக்கு இதிலை சந்தோஷம் தான் என்னோடை

இருந்து கொண்டே கொளெக்வன் வைச்சிருக்கிறதிலும் பார்க்க இப்பிடி ஒடிப் போனது எனக்குச் சந்தோஷம். காதல்... காதல்... எல்லாம் கலியாணம் முடிக்கு மட்டும் தான். முடிச்சதுக்குப் பிறகு எல்லாமே சப்பெண்டு போயிடுது... குடும்பம் நடத்துகிற போது பல பிரச்சினை பொருளாதாரப் பிரச்சினை அது இது.... இதை ஈடு செய்யவே நேரம் போதுதில்லை. பிறகு காதலிக்க எங்கே மனம், நேரம்...”

என்ற தியறியின்படி வாழ்க்கை முழுவதும் காதலிச்சக் கொண்டே இருக்க வேணும். காதலர்களின் பெற்றோர் எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் சமாளிக்க வேணும்... சாப்பாடு. சப்ளையும் அவர்களே. காதலர்களுக்கு ஒரு பிரச்சினையும் வைக்கக்கூடாது இதுதான் உண்மையான காதல். ஆனால் இந்த உண்மையான காதலர்கள் மறந்தும் கல்யாணம் முடித்துக்கொள்ளக் கூடாது. கல்யாண வீட்டோடு காதல் அஸ்தமித்து விடுகிறது.”

முகுந்தனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வெளியே நான் வருகின்றேன்.

ஒடிப்போனவள் பிறகும் ஒடிப்போய் விட்டாள். ஓட்டப்பந்தயத்தில் இவளுக்குத்தான் முதல் பரிசு.

காதல் கேஸ் நம் 2 ஜூப் பார்க்கப் புறப்படுகிறேன். இந்தச் சோடிகள் மன்னெண்ணெண்டு குடித்துத் தற்கொலை செய்ய முயற்சித்து பின் ஒன்றான குடும்பம்.

“வணக்கம்”

“வாருங்கோ ஏகாம்பரன்னை”

“எங்கை அவர்?

“அவர் கண்டியிலை வேறையொரு கலியாணம் முடிச்சிருக்கிறாராம்.” அழுகின்றாள் அவள்.

“காதல் கலியாணம் தானே நீங்கள் செய்து கொண்டது?”

“அவருக்கு என்னைக் கலியாணம் முடிக்க முந்தியே கண்டியிலே தொடுப்பாம். என்னை சீதனத்துக்காக, காதல் என்டு சொல்லி, மன்

பெண்ணென்ற குடிச்சால் சாகமாட்டினம் என்டு தெரிஞ்ச குடிக்கப் பண்ணி ஏமாத்திப் போட்டார்.”

விடைபெற்றுக் கொண்டு மூன்றாவது காதல் கேசைப் பேட்டி காணப் புறப்பட்டேன்.

அம்மி மிதிக்க முந்தியே 'உண்டாக்கிய' சோடிகள் இவை.

நான் கேட்டைத் திறந்த போது ஒரு பையன் அம்மிக்கு மேல் குந்தியிருக்கிறான். இவன் தான் முத்த பையன் போல் இருக்கிறது.

“வணக்கம்”

“வாருங்கோ... உங்களை ஒருக்கால் காணோன்றும் என்டு இருந்தனான்.”

“உங்கள் காதல் குடும்பத்தைப் பற்றி அறிஞ்சு பேப்பருக்கு காதலைப்பற்றி எழுத வேணுமென்டிருக்கிறேன்.”

“வடிவாய் எழுதுங்கோ. உங்களுக்குச் சொன்னாலென்ன மனவறை ஒரு திறில் இல்லாமல் போக்கு... அம்மி மிதிக்கேக்கை மூத்தது வயித்துக்குள்ளை இருந்து பாத்ததோ என்னவோ... பிறந்ததுக்குப் பிறகு மூத்தவன் அம்மியைக் கண்டால் விடமாட்டான். ஒடிப்போய் அம்மிக்குமேலை குந்தியிருந்து விடுவான்.”

இந்த அம்மிக் கேஸ்ஸாக்குப் பிறகு இரண்டு பிறந்ததுக்குப் பிறகு என்றை மனுசி தன்றைபாடு. என்னை மதிக்கிறாளில்லை. நீ நீ என்டு சொல்லாத குறை. காதலிக்கேக்கை. இருந்த உசார் இப்ப விசராப் போட்டுது. எனக்காக எத்தினை இரவு காத்திருப்பாள். ஆனால் இப்ப முன் தூங்கிப் பின் எழும் பேதையாகி விட்டாள்.”

“என்ன உரத்துக் கதைக்கிறியன்.”

“நான் பாத்துப் போட்டுத் தான் கதைக்கிறன். அவன் சந்தைக்குச் சாமான் வாங்கப் போட்டாள். உங்களுக்கு ஒரு கோப்பி தேத்தன்னி போட்டுத் தரலாமென்டால்... உங்களுக்கு உள்ளதைச் சொன்னாலென்ன... கோப்பித்துள். சீனி. விறகு எல்லாமே ழுட்டு... சாவியையும் கொண்டு

போய் விடுவாள். என்னிலை அவளுக்கு எப்பவும் ஒரு சமுசியம். பக்கத்து வீட்டுப் பெட்டையை நான் பாக்கிறனாம். அவளுக்கு என்னை அள்ளிக் குடுத்திடுமாம். இந்தப் பெடியனை சிஜூடியாக எனக்குக் காவலுக்கு வைச்சுப் போட்டுப் போயிருக்கிறாள் என்றை மனுசி. அம்மி மிதிக்க முந்தியே ஆக்கி விட்டபெடியால் இவர் இப்பிடித்தான் பக்கத்து வீட்டிலையும் ஆக்கிவிடுவார் என்டு மனுசிக்கு என்னிலை சந்தேகம்.”

விடை பெற்றுப் புறப்படுகிறேன்.

எனது காதல் ஆராய்ச்சி முடிகிற பட்சத்தைக் காணோம். இந்த லட்சணத்தில் என் காதல் ஆராய்ச்சியையே விட்டு விடலாம் போல் இருக்கிறது. அடிமுடி தேட முடியாது போல் இருக்கிறது.

வார்க்களே! காதல்த்துக் கல்யாணம் செய்தவர்கள். ‘காதல்க் கேக்கை’ திருந்த உரோடு இப்பவும் குரும்பய் நடத்தும் சோடிகள் (மன்னைகள் மிழங்க பங்கு) யாராவது உங்கள் மத்தீயர் இருந்தால் தயவு செய்து எனக்கு ஒரு மெல்லை போல் காட் போருங்கள், அவர்களையும் ஒருங்கால் பேட்டி கண்ட பங்கு நான் நான் காதல் ஆராய்ச்சியில் வெற்ற பெறுவேனா இல்லையா என்பதை நானைய்க்க முடியும். அதுவரை என் காநல் ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு அடிராக்ரா.

வீரகேசரி எழுத்தாளர் அறண்டுப்
போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற
நகைச்சுவை நவீனம்
(20.02.1983)

ஜம் பத்தும் ஆடை வரும்

எனக்கு வயது இப்போது ஜம்பதாகிறது. ஆனால் பிரமச்சாரி! பென் வாடையையே வெறுத்து சாமியாராகிப் போகும் என்னத்தில் யான் பிரமச்சாரிக் கோலம் பூண்டவள்ளன்.

எனது வாலிப் வயதில் காதலி ஒருத்தி இருந்தநேரத்தில், அந்த அழகிய காதலியைவிட இன்னுமொரு அழகான பள்ளி மாணவியைப் பார்த்து பல்லிலித்துக் கொண்டிருக்கும் போது என் காதலி இந்தச் சீன பஸ்ஸில் போய்க் கொண்டிருக்கும் போது கண்டு விட்டதன் பலாபலனினால் தான் இந்தப் பிரமச்சாரிக் கோலம் என்னைத் துரத்திக் கொண்டு வந்து என்னைச்சிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டது. இதன் விவரக் கொத்தை இக் கதையில் பொறித்திருக்கிறேன்!

எனது இருபதாவது வயதிலிருந்தே கல்யாணப் பேச்சுக்கள் நடக்கத் தொடங்கி இன்னமும் முடிந்த பாடில்லை.

இந்த ஜம்பதாவது வயதிலும் என் முயற்சியைக் கைவிடாத நிலை, ஆவரங்காலில் இருபது வயதுப் பருவப் பெண் ணோடு ஒரு பேச்சுக்கால் தொடங்கி மங்களாகரமாக முடியும் தறுவாயில் இருக்கிறது. இந்தக் கல்யாணப் பேச்சைத் தொடங்கி முடித்து வைக்கப் போகும் தரகர் தம்பிராசாவையே இப்போது எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். தரகரின் அச்சிரி போன்ற அபயக் கதையின் படி இன்று இந்தக் கல்யாணப் பேச்சு தீர்மானமாகும்!

என் கல்யாண அலுவல்களாக பட்டாக் காசென்றும், பஸ் சார்ச் சென்றும் இருநாறு ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு ஆவரங்காலுக்கு நேற்றுப் போன தம்பிராசா இன்று நல்ல முடிவோடு வருவதாகச் சொல்லி யிருந்தார் அவரின் வரவு என்ன ஆண்டவனின் வருகையை எதிர்பார்த்து நிற்பது போல வைத்து விட்டது.

உண்மையில் தரகர் தம்பி ராசா அச்காய சூரன்தான்! இவர் இந்தக் கல்யாணத்துக்காக செய்து கொண்டிருக்கும் திரு விளையாடல்கள்

புராணமாக வேண்டியவை!

இந்தச் சூரன் தம்பிராசாவை நான் பத்திரிகையில் விளம்பரம் போட்டே தேர்ந் தெடுத்திருக்கிறேன்.

“ஐம்பது வயது வாலிப் ஆணழகன் ஒருவருக்கு பதினாறு வயது அழகிய குமரப் பெண்ணை மணமகளாக்கி முடித்து வைக்கும் திறமை படைத்த கல்யாணத் தரக்கு உடன் தேவை! இந்த அழகனுக்கு, இளக் ஒன்றைக் கட்டி வைக்கும் பட்சத்தில், அந்தத் தரகருக்கு மனவறையில் வைத்தே பத்தாயிரம் ரூபாய் ஆணழகனினால் பரிசுளிக்கப்படும். இத்தோடு கல்யாணப் பேச்சுக்களுக்குப் போய்வர பட்டா பஸ் கூலி ஆகியன் தரப்படும். தரகர்கள் தங்கள் தங்கள் தராதரங்களையும், தாங்கள் இதுவரை வென்றெடுத்த வெற்றிகளுக்குரிய சான்றிதழ்களையும் இணைத்து விண்ணப்பிக்க வேண்டும்....” யான் பத்திரிகையில் போட்ட விளம்பரம் நல்ல பலளைத் தந்தது.

ஒரு எழுபது வயதுக் குடுக்கு கிழவருக்கு இருபது வயது அழகிய குமரியைத் தான் கட்டிவைத்ததற்குச் சான்றாக அந்தத் தம்பதிகளின் கல்யாண மனவறைக் கோலம் போட்டோவையே எனக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தார் தம்பிராசர். மனவறையில் மணமகன் எவர்கில்வர் பொல்லொடும் குழந்தையின் சிரிப்போடும் (போக்கு வாய்ச் சிரிப்பு) இளம் பெண்ணோடு மனவறையில் வீற்றிருக்கும் காட்சி என்னை என்னவோ செய்தது.

தம்பிராசாவின் அப்பிளிக்கேஷன் வந்த அன்றே அன்னாருக்கு அதி கடுகதித்தந்தி அடித்து வரவழைத்தேன்.

இப்போது தம்பிராசா தான் என் கல்யாண அலுவலை பார மெடுத்து நடத்துகின்றார். ஆணால் தம்பிராசா சிரியான காச பிடுங்கி! பிற ஊர்களுக்கு கல்யாணப் பேச்சுக்கென்று போகவர டபிள் பட்டா கேட்கிறார். பஸ்ஸிலில் போய் வரக் கூடிய ஊர்களுக்கும் பிரச்சினையான கல்யாணப் பேச்சுக்களுக்கும் தனிக்காரில் போனால் தான் கெளரவி ப்பினம் என்று சொல்லி கட்டைக்குப் பத்து ரூபாப்படி கார்க்காசாக அறவிடுகிறார். கல்யாண ஆசை எனக்கு முற்றி முற்றிக் கொண்டு போவதால் நான் வாரிவாரிக்கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இந்த ஒரு மாதமாக நடக்கும் கல்யாணப் பேச்சுக்களுக்கு இதுவரை மூவாயிரம் ரூபா அரோகரா!

இதுவரை பேசிய பத்துக் கல்யாணத்தில் ஒன்பது அவுட்!

பத்தாவது, அதாவது கடைசியாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் ஆவரங்கால் சம்பந்தம் ஓப்பேறும் என்பதில் எனக்கும் தம்பிராசா வுக்கும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை - அப்படி தரகர் விஷயத்தைக் கொண்டு போயிருக்கிறார்.

அந்தக் குடும்பம் பரம ஏழைக் குடும்பம். ஆறும் பெண் பிள்ளைகளாம். மூத்தவருக்கு இருபது வயதாம். அட்வான்ஸ் லெவல் படிக்கிறாளாம்.

தாய் தகப்பனுக்கு மகளை எனக்கு முடித்து வைப்பதில் பரம சந்தோஷமாம். என்னுடைய வயதைப் பற்றி தரகர் மிகவும் சாதுரியமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

எனக்கு இருபத்தைந்து வயதும் முன்னாறு மாதமும் என்று உண்மையைச் சொல்ல. படிப்பறி வில்லாத அந்தப் பெற்றோர் மாசுத்தைக் கணக்கெடுக்கத் தெரியாமல் இருபத்தைந்து வருஷத்தை மட்டும் கணக்கெடுத்துச் சந்தோஷத்தோடு சாதக ஒலையையும் கொடுத்து விட்டார்களாம்.

அடியேனின் சாதகமும் பெண்ணின் சாதகமும் எக்கச்சக்கமாகப் பொருந்தியிருக்காம். ஆனால் சந்ததி விருத்தி துப்பரவாக இல்லையாம். இதை யிட்டும் பெற்றோருக்குச் சந்தோஷமாம். ஏனெனில் தங்களைப் போல பன்றிக் குட்டி விளையாட்டு காட்டாமல், பிறந்த பிள்ளைகளைப் பிச்சை எடுக்க வைக்காமல், சீவிய பரியந்தம் புதுமணத் தம்பதிகளாக, கெளரவமாக இவர்கள் சீவிப்பார்கள் என்ற திருப்தியாம்.

ஆவரங்காலிலிருந்து வரப்போகும் தரகரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்ததில் என் புது பல் செற்றுக்களைக் கூட கழுவ மறந்து விட்டேன். முன்பு வைத்திருந்த செற்றுக்களை எலிகள் விளையாடிக் கொண்டு போய் விட்ட பின் மிக உயர் ரக பல் செற்றுக்களைப் பூட்டிப் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வருகிறேன்.

தலைமுடி ஓரே நிறம்தான். ஒன்று கூடக் கொட்டுப்படவில்லை. மயிர் நிறம் மாறிப் போச்சே தவிர நிறம் எனக்குப் பிடித்த பால் வெள்ளை நிறம் தான்.

கை நடுக்கம் உண்டு. ஆனால் என்னிடம் இருக்கவே இருக்கிறது. வெள்ளிப் பூண்போட்ட ஸ்பெசல் கைத்தடி! தடியைப் பிடித்துக் கொண்டேன்றால் கை நடுக்கம் பறந்து போய் விடும்.

கால் நடுக்கம் இருக்கிறதே. இந்த நடுக்கம் கல்யாணமாகினால் குணமாகிவிடும் என்று எனது குடும்ப வைத்தியார் சொல்லியிருக்கிறார். ஆவரங்கால் சம்பந்தத்தோடு என் கால் நடுக்கமும் நின்று விடும். ஆயினும் கல்யாணத்தின் பின் கால்நடுக்கம் “டபிள்” ஆகிவிடுமோ என்றொரு கிலியும் என்னுள் பயம் காட்டுகிறது!

“என் பினி தீர்க்கப் போகும் வைத்திய நாதனே! தம்பிராசா நல்ல முடிவோடு ஓடிவா... ஓடோடிவா”... என்று என் மனம் முனுமுனுக்கிறது.

என் நினைவு பின்னோக்கிச் செல்கிறது.

எனது இருபதாவது வயதில் உத்தியோகம். கொழும்பு வாழ்க்கை எனது கிராமத்திலுள்ள கட்டுக் கோப்பினால் குமரப் பெண்களையே தெருவில் காண்முடியாத நிலையால், பெண்களைப் பற்றியே எதுவித சிந்தனையுமில்லாமல் சாதுவாக இருந்த எனக்குக் கொழும்புப் பிரவேசம் பராம சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது.

கொழும்பு மாநகரில் குமரப்பெண்கள் காவலே இல்லாமல் சாங்காதாரணமாக நிபிராந்த தலையோடு தன்னிச்சையாகத் தட்டந்தனியே பஸ்களிலும் வீதிகளிலும் உரசிக் கொண்டு உலாவுவதைக் காணக் காண எனக்குச் சொர்க்க வாசலே அண்மித்து விட்டதான் சபலம் தட்டத் தொடங்கியது. துள்ளிக் குதித்தேன்.

தெரிந்தும் தெரியாத மாதிரியான பெண்களின் கிணுகிணுப்பான உடையலங்காரங்கள் என்னை எங்கோ கொண்டு போயிற்று.

இதனால் நான் குடியிருந்த அறைக்குப் பக்கத்து வீட்டிலுள்ள அழகி ஒருத்தியின் சிரிப்பும் சிமிட்டல்களும் இதற்கு முன் என்

வாழ்க்கையில் இப்படியொரு சிரிப்பையும் சிமிட்டலையும் கண்ட நியாதவன்) என்னை வான்ததில் ஏற்றி வைத்ததின் விளைவாக யானும் பதிலுக்குச் சிரித்துச் சிமிட்டிய வகையில் காதல் கடிதங்கள் பறக்கத் தொடங்கின. ஈற்றில் எமது காதல் விவகாரங்களை ஏன் போல்ற மாஸ்ர் மாருக்கு அனுப்புவான் என்று எண்ணி. கடிதப் போக்கை நிறுத்தினோம். இருவரும் பட மாளிகைகளிலும், கடற்கரைகளிலும், மிருகக்காட்சிச் சாலையிலும், அவள் தான் என்னைக் கூட்டிச் செல்வாள்) நேரிடையாகவே பரஸ்பரம் எழுதிக் கொண்டோம்.

காதல் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது.

காதல் பட்டம் உச்சக் உச்சக்கப் போகப் போக கையிலுள்ள நூலை இளக்கினேன். அதாவது எனது சம்பளம் முழுவதும் செலவழித்து அலுவலகத்திலும் கண்டவர்களிடமும் (பீயோன் உட்பட) பற்களைக் காட்டிக் கடன்படத் தொடங்கினேன்.

அப்பு அம்மாவுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்த நாறு ரூபா மனியோடரும் சைபராகி விட்டது.

உத்தியோகத்தில் சேந்த போது எங்கள் குடும்பத்தை முன்னேற்ற வேண்டும், எனது இரு சகோதரிகளையும் நல்ல இடத்தில் கரை சேர்த்துவிட வேண்டும் என்ற இலட்சியத்தோடு கொழும்புக்கு அடியெடுத்து வைத்த நான், இப்போது 'என்னை நம்பியா அப்பா அம்மா பெட்டைகளைப் பெற்றார்கள்?' என்று தத்துவ வசனம் பேசிக் கொண்டேன்.

ஜம்பதினாயிரம் சகோதரிகளுக்கு இனாம், சீதனமாக ஜம்பதி னாயிரம், காணி, பூமி, வீடு, வயல், நகைநட்டு எல்லாம் தருகின்ற சம்பந்தம் ஒன்று பேசி அப்பா எழுதிய கடிதத்தை எனது காதலிக்கு காட்டிச் சிரி சிரி யென்று சிரித்து கிழித்து ஏறிந்த காட்சி இப்போதும் நினைவுக்கு வருகிறது.

"மாற்றுச் சம்பந்தம் ஏராளமாக வருகிறது. உடனே வந்து ஒரு முடிவு சொல்லு மகனே..." என்ற அப்பின் கடிதம் குப்பைக் கூடைக்குள் சங்கமித்தது.

இரண்டு வருடம் உசரத்தில் சன்சரித்த எமது காதல் பட்டம் ஒருநாள் திடீரன்று அறுபட்டு எங்கோ போய் விட்டது.

எங்கள் காதல் முறிவுக்கு யானே காரணி! அழகான பெண்களைக் கண்டால் எனக்கொரு வீக்னஸ். அவர்களையே மனிக்கணக்கில் பார்த்துக் கொண்டே பொச்சடிப்பேன். நிலைமை அறிந்து ஒரு காதல் சிரிப்பும் விளாசிவிடுவேன்.

இப்படித் தான் பம்பலப் பிட்டிச் சந்தியில் ஒரு அழகான பள்ளி மாணவி, ஹோட்டைக் குறொஸ் பண்ணும்போது, அந்த மாணவியைக் கண்டு பல்லிழித்துக் கொண்டிருக்கும் போது பஸ்ஸில் போய்க் கொண்டிருந்த எனது காதலி பார்த்து விட்டாளாம்.

என் காதலியும் அழகி தான். இருந்தும் அந்த மாணவி என் காதலியை விட அழகாக இருப்பதாக உணர்த்திய எனது 'வீக்னஸ்' அவளைப் பார்த்துப் பல்லிழிக்கச் சொல்லிற்று.

அடுத்த நாள் என் காதலி ரெவிபோனிலேயே 'குட்டை' சொல்லி வைகளை கட்ட பண்ணி விட்டாள்.

எனக்கு உலகமே இருண்ட மாதிரியாகி விட்டது. பல நாள் கந்தசஷ்டி விரத கோலத்தோடு அவைந்தேன்.

ஒருநாள் என் காதலி வேறொரு மீசைக் காரத் தடியனோடு கடற்கரையில் திரிவதைக் கண்டேன். என்காதலியின் காதல் வெயிட்டிங் லிஸ்ரில் அவன் இருந்திருப்பான் போலும்.

எனக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் காதலியின் கழுத்தை நெரித்துக் கொல்லத்தான் மனம் ஏவியது. ஆனால் கூட நிற்கும் மீசைக் காரத் தடியனைப் பார்க்க எனக்கு கொலறாக கோலமாகி விட்டது.

நடந்தது நடந்து போச்சு... இனிமேலாவது காதலில் சிக்குப் படாமல் ஒழுங்காக இருந்து அப்பு அம்மா பேசுகிறதை முடித்து சகோதரிக் ஞக்கு உதவுவோம். என்ற குடும்பப் பாசம் என்னுள் சுடர் விடத் தொடங்கிய போது அப்பரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது.

"நீ கொழும்பிலை ஆரோ ஒருத்தியோடை தொடுப்பென்டும்,

இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்து விட்டார்களென்றும் ஊரில் கதை அடிபடுவதினால் வந்த சம்பந்தங்கள் எல்லாம் திரும்பி விட்டன... புதுச் சம்பந்தமும் வருகுதில்லை..." அழுதழுது அப்பர் எழுதிய கடிதத்தைப் படித்து நானும் அழுதேன்.

சரி, என் திருமணம் தான் சரிவராமல் போனாலும் எனது சகோதரிகளையாவது முன்னேற்றுவோம் என்று இரவு பகலாக ஓவர் ரைம் வேலை செய்து பாங்க்லோன் எடுத்து சகோதரிகளைக் கரை சேர்த்து முடிய எனக்கு வயதும் முப்பத்தைந்தாகி விட்டது. இந்தக் கரைசேர்ப்பு முடிய அப்பு அம்மாவும் கரை சேர்ந்து விட்டபின் நான் தனியே விடப்பட்டேன்.

எனக்குக் கல்யாணம் பேசிப்போக யாரும் இல்லை. கல்யாண ஆசையோ நாளுக்கு நாள் கூடிக் கொண்டே போகிறது.

என் சகோதரிகளே எனக்கு யாரையும் பேசிக் கட்டி வைக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் அசைவதாகத் தெரியவில்லை. அவர்களை நானாகக் கேட்டுக் கொள்வது எனக்கு கூச்சமாக இருந்தது.

என் உழைப்பு முழுவதையும் சகோதரிகளின் குடும்பங்களுக்கே செலவழித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

எனக்கு நானே கல்யாணம் பேசும் வேலையில் இறங்கினேன். ஊரில் ஒரு குட்டித் தரகார் மூலம் ஒரு கல்யாணத்தை ஒழுங்கு பண்ணினேன். சகோதரிகளுக்கு இந்தக் கல்யாணம் அறவே பிடிக்க வில்லையாம். பெண்ணைப் பற்றி அவதாறான கதைகள் சொன்னார்கள். கல்யாணம் நடந்தால், கல்யாணத்துக்குத் தாங்கள் வரப்போவதில்லை யென்றும் அறுத்துச் சொல்லி விட்டார்கள்.

பெண் நல்ல குணவதி. அழகானவள். பொன்னுருக்கலுக்கும் திகதி குறித்து விட்டேன். திடீரென்று ஒருமொட்டைக் கடிதம்.

"நீர் கட்டப் போகும் பெண் நடத்தை கெட்டவள். இவள் ஏற்கனவே ஒரு குழந்தையைக் கள்ளாமாகப் பெற்றெடுத்து குழந்தையின் கழுத்தை நெரித்துக் கொன்று புதைத்து விட்டவள்... ஜாக்கிரதை..."

அந்த மொட்டைக் கடித எழுத்து நான் எங்கேயோ பார்த்த ஞாபகமாக இருந்தது. யாருடையதென நான் ஆராயமுற்படவில்லை.

நாற்பது வயதாகி விட்டது எனது சாதகத்தைக் கொண்டோடிப் போய் சாத்திரியொருவரிடம் காட்டினேன்.

என் ரெறிலின் சேர்ட் பொக்கெட்டினாடே தெரிந்த பச்சை நோட் டைக் கண்ட சாஸ்திரியார் என் சாதகத்தைப் பார்த்து எக்கச் சக்கமாகப் புழுகத்தொடங்கினார். ஆனால் இன்று வரை ஒன்றுமே நடக்கவில்லை.

என் சகோதரிகள் தங்களைக் கஷ்டப்பட்டுக் கரைசேர்த்த அண்ணன் நாற்பது வயதாகியும் கல்யாணம் முடியாமல் இருக்கிறாரே... அவருக்கொரு கல்யாணம் கட்டிவைப்போம் என்ற கருணை உணர்வு கூட இல்லாமல் என் உழைப்புக்களை உறிஞ்சிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

ஜம்பது வயதாகிறது! ஒரு நாள் சகோதரியிடம் வாய்விட்டுக் கேட்டேன்... தங்கச்சி எனக்கொரு கலியாணம் பேசிச் செய்து வை என்றேன்.

அதற்கு அவள் பலத்து சங்கீதச் சிரிப்புச் சிரித்து விட்டு. “ஜம்பது வயதுக் கிழமான உனக்குப் பெண்தர இந்த ஊராக்களுக்கென்ன விசரே, அண்ணை...” என்றாள். அத்தோடு தனது முத்த மகளுக்குச் சம்பந்தப் பேச்சு நடந்து கொண்டிருப்பதாயும், அவளுக்குச் சீதனமாக குடுக்க என்னை ஒரு ஜம்பதினாயிரம் பிரட்டித் தரும்பாடியும் கட்டளை போட்டு விட்டாள் தங்கை.

எனக்கு ஞானம் வந்தாயிற்று!

ஓ.... அந்த மொட்டைக் கடிதம் எழுதி நடக்க இருந்த திருமண த்தையும் தடுத்தவரும் இந்தச் சகோதரி தான்.

ஓ... இரத்தப் பாசம். காசு பாசம் தான்! நான் திருமணம் செய்து விட்டால் என் உழைப்புக்கள் தங்களுக்கு கிடைக்காமல் போய் விடும் என்ற காசு பாச உணர்வினால் என்னைப் பிரமச்சாரிக் கோலம் பூணப் பண்ணினார்கள் என் உத்தம உடன் பிறப்புக்கள்.

எனது முப்பத்தைந்தாவது வயதிலிருந்தே எனக்குச் சகோதரிகள் மூலம் பல கல்யாணப் பேச்சுக்கள் வந்ததாம். ஆனால் சகோதரிகளோ... "அன்னரிலை ஏதோ மிஸ்ரேக்காம்.... டாக்குத்தர் கல்யாணம் கட்ட முடியாது இவர்... என்று சொல்லிவிட்டாராம்" என்றும் "அன்னர் தனக்குக் கல்யாணம் வேண்டாமாம்... சாமியாராகப் போறாராம்..." என்றும் வந்த சம்பந்தங்களைத் துரத்திவிட்டவர்களாம்.

இதெல்லாம் பழையகதைகள்! போகட்டும்... 'இனி என் முயற்சியால் திருமணம் செய்வோம்' என்ற இந்த ஐம்பதாவது வயது ஆசை ஆவரங்கால் சம்பந்தத்தோடு டூர்த்தியாகும் என்பதால் என் உற்சாகம் கரை புரண்டோடுகிறது.

தரகர் தம்பிராசாவை இன்னும் காணவில்லை.

பகல் பத்து மணியாகி விட்டது. ஓடிஓடிப் போன தம்பிராசா ஆடி ஆடி குளிந்த தலையோடு கேட்டடிக்கு வந்து நின்ற போது எனக்கு முடிவு விளங்கின மாதிரித் தெரிகிறது.

"தாய் தேப்பன் தன்னை ஒரு கிழவனுக்குப் பலியிடப் போகுதுகள் என்றறிஞச் ஆவரங்கால் அட்வான்ஸ் லெவல் பெட்டை பக்கத்து வீட்டுப் பெடியனோடை ஓடி விட்டாள்" என்ற செய்தியை தம்பிராசா தனக்குரிய பாணியில் சொல்கிறார்.

எனக்கு அழுகையே வந்து விடும் போல் இருக்கிறது.

"எண்டாலும் அன்னை இதுக்கு கவலைப்படாதீங்க.... நான் இந்தக் கிழமைக்குள்ளை எப்படியும் உங்களுக்கொரு கல்யாணம் பேசிச் செய்து வைக்காட்டில் என்றை பெய்த தம்பிராசாவில்லை.... அன்னை.... எங்கடை ஊரிலை எனக்குச் சொந்தமான கன பொடிச்சியள் குமராய் இருக்குதுகள். அவகள் நான் சொன்னால் கேட்பாகள். நல்ல வடிவாளதுகள்... அன்னை ஒரு ஜநாறு எடுங்கோ... நான் ஊருக்குப் போய் ஒரு நல்ல முடிவோடை வாறன்...." என்று தம்பிராசா கையை நீட்டுகிறார்.

கல்யாண ஆசையில் காச கைமாறுகிறது!

பக்கத்துப் பிள்ளையார் கோயிலில் வருடாவருடம் கல்யாணப்
படிப்பு நடக்கிறது. ஆனால் இன்றும் பிள்ளையார் பிரமச்சாரி தான்!

வீரகேசர்

16.01.1982

வீடியோவுல் அந்தயேட்டி

தமது பொருள் பண்டங்களை அழிப்பதற்கு நம்மவர்களிடம் மூன்று கெட்டபழக்க வழக்கங்கள் உண்டு. எச்சில்கையால் காக்காயைக் கூடத் துரத்த ஏழுதலைமுறை வரைக்கும் யோசிக்கும் லோபிகளை கூட புகழுக்கும் பெருமைக்கும் அவாப்பட்டு இந்தக் கெட்டபழக்கங்களுக்கு அடிமைகளாககி கடைசியில் பிச்சை எடுக்கலாமா விடலாமா என்று யோசித்துக் கொள்ளவைக்கும் வகையில் ஒட்டாண்டியாக்குகிறது இந்த மூன்று ஆசைகளும்!

இந்த மூன்று கெட்டபழக்கங்களாவன:- (1) கோயில்திருவிழா (2) கல்யாண வீடு, (3) செத்த வீடு!

இவைகளை ஆடம்பரமாகவும் சிலவேளை அருவருப்பாகவும் நடத்திப் புகழ்பரப்ப வெளிக்கிளம்பிய பலரை அண்டிக்கெடுத்தவர்கள் பலர்.

இந்த மூன்று விஷயங்களையும் ஆடம்பரமாக புகழுக்காக நடத்த வெளிக்கிளம்பியவர்கள் படும் திண்டாட்டத்தினையும், சுயநல் தேவைகளுக்காக அண்டிக்கெடுப்பவர்களின் கொண்டாட்டத்தையும் கீழேபாருங்கள்!

கோவில் திருவிழா

பரமவிங்கத்தாருக்கு பக்கத்து வீட்டு பணக்கார வேலுப்பிள்ளையரை பரம ஏழையாக்கி அவருடைய மெத்தை வீட்டையும் தன் வீட்டோடு இணைத்துவிட வேண்டும் என்று பலகாலமாக ஒரு நீண்ட ஆசை! எத்தனையோ வழி வகைகளைக் கையாண்டும் பரமவிங்கத்தார் வேலுப்பிள்ளையரை ஏழையாக்க முடியாது தவித்துக் கொண்டிருந்த போது ஒரு நாள் பரமவிங்கத்தாரின் மூளையில் ஒரு வெளிச்சம் காட்டியது. வேலுப்பிள்ளையரிடம் ஓடிப் போகின்றார் பரமவிங்கம். இத்தனைக்கும் பரமவிங்கத்தார். வேலுப்பிள்ளையரோடு ஈருடல் ஒருயிர் என்ற பிளானில் தான் பழக்கங்கள்.

“வேலுப்பிள்ளையன்னை எங்கடை கோயில் ஏழாந் திருவிழாவையெடுத்து நடத்த ஊரிலை ஒருத்தரும் முன் வரேல்லையெண்டு குருக்கள் அண்டைக்கு வருத்தப்பட்டார். திருவிழா நடத்துகிற தெண்டால் சும்மாவே? அதை நடத்த இந்த ஊரிலை அப்படி ஒரு பணக்காரர் இருக்கின்றே?” பரமவிங்கம் முதல் அடி போடுகின்றார்.

“என்னடா சொன்னீ பரமு? நான் இந்த ஊரிலை இருக்கத் தக்களையாய் ஆக்களில்லையெண்டனீயோ ஏழாந்திருவிழா என்ன கோயில் பத்துத் திருவிழாவையுமே வெகு விமரிசையாக நடத்த என்னடை வல்லமை இருக்கு. குருக்களிட்டை போய்ச் சொல்லு நான் ஏழாந் திருவிழாவைப் பொறுப்பெடுக்கிறனென்டு! பாரன்ரா பரமவிங்கம் உவங்கள் உங்கை நடத்துகிற பிச்சைக்காரத் திருவிழாவைப் பறக்கடிக்கும் என்றை திருவிழா! - அவ்வளவு தான்!”

வேலுப்பிள்ளையின் ஏழாந் திருவிழா வருடா வருடம் கொடி கட்டிப் பறக்கத் தொடங்கியது!

சின்னமேளச் சுதூர்க்கச்சேரி, பத்துக்கூட்டுப் பெரிய மேளங்கள், வில்லுப்பாட்டு, பொப்பிசை, வீடியோ படக்காட்சி... கோயிலைச் சுற்றிவர சிகரங்கள்: சுவாமி ஊர்வலத்தில் தெற்கு வீதியில் சக்கரவாணம், வடக்கு வீதியில் சீனி வாணம்.... அது இது என்று மனுஷன் ஊரையே கலக்கத் தொடங்கினார்!

நான்கு வருடத் திருவிழாவோடு பணக்கார வேலுப்பிள்ளை யின் இருப்புத் திட்டம் அரோக்ராவாகிக் கொண்டு வரும் வேளையில் தன் திருவிழாவை கோயில் கணக்கில் கைவிட்டுவிடலாம் என்ற யோசனையோடு அடித்த பாம்பு மாதிரிக் கிடந்த வேலுப்பிள்ளையரை விஷய மறிந்து பதைபதைத்து ஓடிவந்த பரமவிங்கம் தட்டி எழுப்புகின்றார்.

“வேலுப்பிள்ளையன்னை எழும்புங்கோ.... இதுவரைக்கும் என்றை சீவியத்திலை உங்கடை திருவிழா மாதிரி இந்த இலங்கைச் சிலோனிலை நான் பார்த்ததில்லை, உங்கை ஊரிலை என்ன களதக்கினம் தெரியுமே? வேலுப்பிள்ளையன்னர் உயிரோடை இருக்கு மட்டும் ஏழாந்திருவிழா சொக்க வோகத்திருவிழாவாகத்தான் இருக்கு மெண்டு.

ஊர் நிக்கிற பிளானிலை இப்ப நீங்கள் எலக்சன் கேட்டியளைண்டால் உங்களோடை எவன் போட்டியிட்டாலும் அவனுக்கு டிப்பொசிற்றே இல்லாமல் போகும். அந்த அளவுக்கு உங்கடை புகழ் பரவியிருக்கு!

சின்ன மேள சதுர்க் கச்சேரி நடக்கேக்கே நீங்கள் உங்கடை அச்சரக்கூடு போட்ட இரணைப்பட்டு சங்கிலியோடை விரவிலை தெற்பை மோதிரத்தோடை அதுக்குள்ளாலை அடிக்கடி ராஜ நடை யோடை போறதும் வாறதுமாக இருக்கக் காணுகிறபோது எத்தனை குமர்ப்பெட்டையள் உங்களையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதை நான் கண்ணாலை கண்டனான்.

சதுர் ஆடிக்கொண்டிருக்கிற சின்னமேளப் பெட்டையளோடை நீங்கள் அடிக்கடி வந்து அவையவளவையின்றை காதுக்குள்ளை இரகசியம் பேசுற்றைக் கண்டு எத்தனையோ பெடியங்களுக்கு உங்களிலை ஒரு பொறாமை. நீங்கள் சின்னமேளக் காரியளோடை என்ன குசுகுசுத்திருப்பிய ளெண்டு எனக்கெல்லோ தெரியும். சோடா அனுப்ப ட்டுமா. கோப்பி அனுப்பட்டுமா எண்டு தானே கேட்டிருப்பியள்? ஆனால் மடத்தில் பெடியங்கள் வேறை மாதிரியெல்லே நினைக்கப் பொறாமைப்பட்டுகிறாங்கள்.”

“அப்படியோ கதை பரமலிங்கம்... இந்த வேலுப்பிள்ளை உயிரோடை இருக்கு மட்டும் ஏழாந்திருவிழா சொர்க்கலோகத்தி ருவிழாவாகத் தான் இருக்கும்” வேலுப்பிள்ளையர் நெஞ்சை நிமிர்த்து கிண்றார்.

முதலில் மனைவி பிள்ளைகளின் காதான். கழுத்தான் திருவிழாவாக மாறியது!

அடுத்த வருடத் திருவிழாவுக்கு காணி ழழி, வீடு வளவு ஈடுக்குப் போயிற்று!

மூன்றாம் வருடம் ஈடு மீளமுடியாமல் வீடுவளவு ஏலத்தில் போயின!

பரமலிங்கம் வலு சீப்பராய் வேலுப்பிள்ளையண்ணளின் மெத்தை வீட்டைத் தன் வீட்டோடு சேர்த்துக் கொண்டார்!

இரண்ணப்பட்டு அச்சரக் கூட்டுச் சங்கிலியோடு திரிந்த வேலுப் பிள்ளையன்னர் கழுத்தில் போட்டுத் தன் கதையை முடிக்க ஒரு முழுக்கயிறு வாங்கக் கூடக் காசில்லாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்!

கல்யாண வீடு

போட்டியென்று வந்து விட்டால் நம்மவர்கள் கல்யாண வீட்டையும் காணி விற்றாவது நடத்திக் காண்பிப்பார்கள். தங்கள் இன்ததவர்களிலுள்ள கோபதாபங்களைத் தீர்ப்பதற்கும் கல்யாண வீட்டைப் பயன்படுத்துவார்கள்.

கல்யாண வீட்டினை ஆடம்பரமாக வைப்பித்து ஆளையே அறுக்கிறவர்களான அண்டிக் கெடுப்பவர்களின் கதைகள் ஏராளம்!

ஆறு பெண்பிள்ளைகளைப் பெற்று ஆறும் குமராகி கல்யாண த்துக்கு மனத்துக்குள் “ஓம் ஓம்” சொல்லிக் கொண்டு ரெடியாகி கிழுவில் நிற்கும் ஒரு குடும்பத்தில் எப்படியோ முத்தவளுக்கு ஒரு கல்யாணம் ஒழுங்காகி அது நடக்கப்போகும் நேரத்தில் பக்கத்து வீட்டு பாலசிங்கம் வீட்டுக்கு வருகிறார்.

“என்ன கந்தையாண்ணை கலியாண வீட்டைச் சுருக்கமாகப் பிடிக்கிறதாகக் கேள்விப்பட்டன்.”

“ஓமோம் பாலசிங்கம்... இன்னும் ஐஞ்சு குமா இருக்கெல்லே... என்றை நிலவரம் உனக்குத் தெரியும் தானே என்னாலை ஏலாது...”

“என்ன விசர்க்கதை கதைக்கிறியள் கந்தயாண்ணை. உங்களுக்கு இவள் முத்தவளைல்லே. முத்ததுகளின்றை விஷயங்களை ணங்காகச் செய்தால் தான் மற்றதுகளுக்கும் வழி பிறக்கும்.... அத்தோடை கந்தையாண்ணை நாய் தின்னாக்காக வரும் போகும்... ஆளால் கலியாண வீடு ஒருக்கால் தான் வரும்... ஊண்டி யோசிச்சுப் பாருங்கோ அத்தோடை உங்கடை எதிரி கந்தசாமியின்றை மோளின்றை கலியாண த்தைப் பற்றி பேசாத ஆக்களில்லை... அதை அடிக்க வேணும் உங்கடை வீட்டுக் கலியாணம்...”

“பாலசிங்கம்... அது சரி... எனக்கும் முத்தவளின்றை கலியாணத்தை

வலு மங்காகச் செய்ய ஆசை இல்லையே ... ஆனால் இதுகளைக் கொண்டு நடத்த என்னாலை ஏலாது...தோட்டங்களுக்குள்ளையே மாரடிச்ச எனக்கு யாழ்ப்பானம் போய் மேளகாறங்களுக்கும் சப்பறகாரங்களுக்கும் சொல்லத்தெரியாது. உந்த வைனுகள் எனக்கு ஒடாது பால சிங்கம்..."

"கந்தையாண்ணை உதுக்கே யோசிக்கிறியள்... ஊருலகம் அடிப்பட்டவன் நான்... எல்லாத்தையும் நானெனல்லோ நின்டு நடத்தித்தாறது..."

பாலசிங்கம் கல்யாணவீட்டை மங்காக்கும் பொறுப்பை ஏற்கிறான்.

இரண்டாயிரம் ரூபாவில் முடியும் மனவறைச் சோடனைக்குப் பத்தாயிரம் கறந்தான் பாலசிங்கம்.... மேளக் கச்சேரிக்குப் பதினெண்ந்து: வீட்யோப்படப் பிடிப்புக்கு முப்பதாயிரம்.... கல்யாண வீட்டுச் செலவு கந்தையாண்ணனுக்கு ஒரு இலட்சம் ரூபா முடிந்தது.

கல்யாண வீடு முடிந்த கையோடு பாலசிங்கம் ஒரு காணி வாங்கி விட்டதாகக் கேள்வி.

பாலசிங்கத்தினால் கந்தையாண்ணர் இரண்டாவது பெண்ணுக்கு வைத்திருந்த சீதனப்பனம் கோவிந்தா!

செத்த வீடு

தமிப்பி உனக்கு ஒரே ஒரு கொம்மா (இரண்டு மூன்று கொம்மாவா இருப்பார்கள்) அவவின்ரை செத்த வீட்டையும், எட்டையும், அந்தி யேட்டியையும் ஊராக்கள் பாத்து பொராமைப்படுகிற மாதிரி வலு மங்காகச் செய்து போட வேணும்! அதுதான் ஒரு மகனுக்கும் வடிவ!" என்று கொஞ்சக்காலமாக கடன் தனி இல்லாமல் சற்று முன்னேறிக் கொண்டு வரும் ஏழையாக இருந்த குடியானவிடம் போய் ஊரிலுள்ள சில புள்ளிகள் செத்த வீட்டில் நின்று அவனைத் தூண்டுவார்கள்.

இந்தக் குடியானவளிடம் இந்த வருஷ வெங்காயம் விற்றகாச நாற்பதினாயிரம் இருப்பது தெரியும். இந்தக் காசை செத்த வீட்டில் செலவழிப்பித்து இந்தக் குடியானவளை எழும்பாமல் பண்ணத்தான் புள்ளிகள் உசார் கொடுக்கிறார்கள்.

அந்தக் குடியானவனும் தாயின் விஷயமாதலால் மறுப்புச் சொல்ல முடியாமல் நாற்பதினாயிரத்தையும் தாயின் செத்த வீட்டில் செலவழித்து மீண்டும் ஏழையாகி விடுகிறான்.

நான் அண்மையில் அயலூரில் நடந்த செத்த வீடொன்றுக்குப் போயிருந்தேன்.

இறந்தவர் சீட்டுக்காரச் சின்னாச்சியாம். சீட்டுப்பிடிப்பதில் உலகப் பிரசித்தி பெற்றவர் இவர். வெளி நாட்டிலுள்ளவர்களிடமிருந்தும் சீட்டுக்காசு வருகிறதாம். இவருக்கு மூன்றே மூன்று பிள்ளைகள். ஒரு ஆண். இரு பெண். மகன் வெளிநாட்டில். இருபெண்பிள்ளைகளும் கொழுத்த சீதனத்தோடு திருமணம் செய்து விட்டனர். சின்னாச்சி சீட்டுப்பிடித்தே இத்தனை கைங்கரியங்களையும் செய்திருக்கிறாவாம்.

மற்றவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டிய சீட்டுத் தொகைக் காசு களை உரிய நேரத்தில் கொடுக்காமல் குறைபடி செய்து நோலிங் செய்து அதை வட்டிக்குக் கொடுத்து திருவிளையாடல்கள் பல புரிந்த புண்ணியமோ என்னவோ சின்னாச்சி ஆறுமாதமாக படுக்கையிற் படுத்து அது இதுகளையும் படுத்த பாயிலேயே கழிக்கத் தொடங்கிய தால் பெற்ற பிள்ளைகளுக்கே “சீ” என்று போய் விட்டதாம்.

“சீ இந்த அறுவாள் துவையிறானில்லையே.. பாயில் கிடந்து பணத்தையுமெல்லே கரைக்கிறாள் இவள்” என்று மூத்த மகள் களகம் ஈச்சாப்பி புறுபுறுத்த நாட்கள் பல.

சீட்டுக்காரச் சின்னாச்சிக்குப் புருஷன் உயிரோடு தான் இருக்கி றார். ஆனால் அவர் இருந்தும் இல்லாதவர் மாதிரி. புருஷனின் பெயர் யாருக்குமே தெரியாது. சீட்டுக்காரச் சின்னாச்சியின் புருஷன் என்று தான் இவரைக் கூப்பிடுவார்கள்.

சின்னாச்சியின் மூத்த மகள் களகத்தின் கையில் தான் இரும்புப் பெட்டிச்சாவி. இரும்புப் பெட்டியில் எந்நேரமும் இரண்டு இலட்சம் ரூபா இருப்பில் இருக்கும். வீட்டின் சகல நிர்வாகமும் களகத்தின் கையில் தான். களகம் பிறந்த நாளிலிருந்துதான் தன்னுடைய சீட்டு பிசினஸ் முன்னேறத் தொடங்கியது என்று சொல்லி களகத்தின்

இவ்டத்துக்கே வீட்டு நிர்வாகத்தை விட்டுவிட்டார் சின்னாச்சி, தங்கை புவனத்துக்குக் கல்யாணம் பேசி இரண்டு இலட்சம் சீதனம் கொடுத்ததும் கனகத்தின் நிர்வாகத்தில் தான்.

கனகம் படு உலோபி. ஐந்து சதக்குத்தியையும் பத்துத்தரம் பூர்ட்டிப் பூர்ட்டிப் பார்ப்பாள். அதில் இரண்டு நாணயம் ஒட்டுப்பட்டுக்கிடக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில்!

கனகம் கல்யாணம் முடித்து, முதலிரவு கழிந்த கையோடு புருஷன் முட்டைக் கோப்பி தரச் சொல்லிக் கேட்டு விட்டான் என்பதற்காக அவனை வீட்டை விட்டே தூரத்தி விட்ட படு ஈச்சாப்பி.

தங்கை புவனத்துக்குத் தான் எக்கச்சக்கமாக சீதனம் கொடுக்க வேண்டி வந்து விட்டதை எண்ணி இன்றும் முக்கால் அழுது கொண்டி ருக்கும் அக்கா இவள்.

இந்த உலோபியையும் கைக்குள் வைத்து விடுகிறார் செத்த வீட்டுக்கு வந்திருக்கும் உலகப் பிரட்டி உலகநாதர்! உலகநாதர் இருக்கிறாரே இவர் எஸ்கிமோ சாதியினருக்கும் குளிரப்பெட்டி விற்று விடக் கூடிய வாய் வல்லுநர்.

“பிள்ளை கனகம், நீதான் இந்தவீட்டு முழுநிர்வாகம் என்டும் குடும்பத்தை நீதான் செவ்வனே நடத்துகிறாய் என்டும் ஊரெல்லாம் உன்னைப்பற்றித் தான் புழுகிக் கதைக்கினம். இப்படியான திறமை சாலியான உன்னை உன்ற புருசன் விட்டிட்டுப் போனது..... பாவம் அவனுக்குக் குடுத்துவைக்கேல்லை.

பிள்ளை கனகம் உனக்கு யாழ்ப்பான ரவுணிலை ஒரு உத்தியோக மாப்பினை நான் எடுத்துத் தாறன். அவனும் ஒரே ஒரு பெடியன். முதிச்காரன். பளையிலை நூறு ஏக்கர் தென்னந் தோட்டம், கரைச்சியிலை 50 ஏக்கர் வயல், காசாக பாங்கிலை பத்து லட்சம் இருக்கு.

இதுகளை நிர்வகிக்கக் கூடியவளாய் ஒரு பெண் பாருங்கோ என்டு நேத்துக் கூட பெடியன் டெவிபோன் பண்ணிக் கேட்டவள். இந்தப் பெடியன் என்றை கிளாஸ்மேற்றின்றை மகன்! கொம்மாவின்ற

அலுவல்கள் முடிஞ்ச கையோடை நான் இந்த கலியானத்தை முடிச்சி வைக்கப் போறன்.

மெய்யே பிள்ளை... உங்களை வளர்த்து ஆளாக்கி இந்த உயர்நிலைக்கு கொண்டு வந்த கொம்மாவின்றை செத்த வீட்டை என்ன பிளானிலை செய்யிறதாக யோசனை? இந்த ஊரிலை நடந்திராத செத்த வீட்டு ஊர்வலமாக இது இருக்க வேணும் என்டதுதான் என்றை ஆசை. பிள்ளை உன்றை நிர்வாகத் திறத்தை இதிலை காட்டி உன்றை புகழூக் கூட்ட வேணும். உனக்கு வரப்போகிற கோடல்வரனுக்கும் இது தெரிய வேணும்...." என்று அடிபோடத் துவங்குகிறார் உலகநாதர்.

"அன்னை எனக்கும் அப்பிடி நடத்தத்தான் விருப்பம்... ஆனால் இதுகளுக்கு தோதான் ஆளால்லே வேணும்... செத்த வீடு சங்காக நடத்துகிறதென்டால் சும்மாவே!"

"ஏன் பிள்ளை நான் இருக்கப் பயமேன். ஊரே வாயைப் பிளக்கிற மாதிரி இரண்டு மைல் ஊர்வலத்தோடை கொம்மாவை ஊர்வலம் போக வைக்காட்டி நான் உலகநாதனில்லை."

"உலக அன்னை வந்தது வாச்சுப் போக்கு" என்று சந்தோசப் பட்ட கனகம் செத்த வீட்டுப் பொறுப்புகள் அத்தனையையும் உலகப் பிரட்டியிடம் ஓப்படைக்கிறான்.

கள்ளிப் பலகையால் செய்த சவப் பெட்டி ஒன்றினை ஜம்பது ரூபாவுக்கு வாங்கி அதன் உள்ளும் புறமும் சந்தனக் களிம்பு ழசி. அது தனிச் சந்தன மரத்தில் செதுக்கிய சந்தனப் பேழை என்று சொல்லி ஜயாயிரம் கறக்கிறார் உலகநாதன். சவப்பெட்டிக்காரன் தன்றை கிளாஸ்மேற் என்றபடியால் தான் இந்த குறைந்த விலைக்குத்தான் வாங்க முடிந்தது என்று புழுகல் வேறு.

வெளிநாட்டிலுள்ள மகன் வந்துசேர ஒரு வாரமாகும் என்ற செய்தி வந்ததும் சவத்தை எம்பாம் பண்ணுவதற்கு ஒழுங்கு செய்கிறார் உலகநாதர்.

எம்பாம் செய்கிறவர் தன்றை கிளாஸ் மேற் என்பதனால் பத்தாயிரத் தோடு சீப்பராக எம்பாம் பண்ணி விட்டதாகப் புழுகுகிறார் உலகநாதர்.

எம்பாம் செய்தவருக்கு உலகநாதர் கொடுத்த காச ஐநாறு.

சீப்பாகச் செய்த எம்பாமிங்காதலால் மூன்றாம் நாளே சவம் மணக்கத் தொடங்கவே சவத்தருகே கூடியிருந்த இரத்த உறவுப் பெண்களும் ஏதோ சாக்குப் போக்குச் சொல்லி தங்கள் தங்கள் வீட்டுக்குப் போகவே சவம் அனாதையாகக் கிடக்கிறது.

வீடியோ டெக் சகிதம் மகன் பிறநாட்டிலிருந்து எட்டாம் நாள் வந்து விடவே செத்த வீடு களைக்ட்டத் தொடங்கியது.

பத்தாயிரம் பேர் செத்த வீட்டுக்கு வரவேண்டி அதற்கு ஏற்ற விளம்பரம் செய்யப்பட்டும் பிரேத ஊர்வலம் பத்துப்பேரோடு புறப்படுகிறது.

செத்தவீடு முடிந்த கையோடு உலகப் பிரட்டி உலகநாதர் தன் வீட்டுக்கு அத்திவாரம் போட்டு விட்டார்.

எட்டு முடிந்த கையோடு கோப்பிச வெவலுக்கு உயர்ந்து விட்டது வீடு.

அந்தியேட்டி முடிந்த கையோடு தன்வீட்டையும் முடித்து குடிபூரவையும் நடத்தி விடவேணும் என்பதே உலகநாதரின் திட்டம்.

அந்தியேட்டி ஒழுங்குகளை கவனிக்க உலகநாதர் கனகத்தின் வீட்டுக்கு வருகிறார்.

"அண்ணே! தம்பி வெளிநாட்டிலை இருந்துகொண்டு வந்த வீடியோவாலை அந்தியேட்டியை முழுமையாக படம் பிடிச்சு வெளிநாட்டுக்குக் கொண்டு போய் தன்றை சிநேகிதார்களுக்கு காட்டப் போறானாம். உலகன்னை படம் பிடிக்கிறபடியால் கண்டதுகளையும் அந்தியேட்டிக்குக் கூப்பிடக் கூடாது.

கல் வீடுகட்டி இருக்கிறாக்களாப் பார்த்து அந்தியேட்டிக்குச் சொல்லுங்கோ, ஆயிரம் பேராகுதல் படத்திலை விழத் தக்கதா இருக்கவேணும். இந்த ஊர் ஆக்கள் காணாது விட்டால் அடுத்த அதே ஊரிலை உள்ள ஆக்களுக்கும் சொல்லுங்கோ அம்மாவோடை சீட்டுப் பிடிச்ச ஆக்கள் அயல் ஊர்களிலை இருக்கினம். அவையளுக்கும் சொல்லவேணும்.

“அதுசரி கனகம் , கலவீட்டுக்காரர்களுக்கு மட்டும் சொல்ல தெண்டால் உங்கடை குஞ்சி அம்மாவும், பெரியப்பாவும் ஒலை வீட்டிலைதானே இப்பவும் இருக்கினம். இவையளுக்குச் சொல்லாமல் விடலாமோ?”

“உலகண்ண இதிலை சொந்தம் பந்தம் பாக்கேலாது. படம் பிடிக்கிற விசயம். ஒலைவீட்டுக்காரர் ஆராக இருந்தாலும் சொல்ல வேண்டாம். அத்தோடை அந்தியேட்டிக்கு வருகிற ஆக்களை நகை நட்டுக்கள் நிறைய போட்டுக்கொண்டு வரச் சொல்லுங்கோ... காஞ்சிபுரம் மணிப்புரி, ஓவிசாரிகளை உடுத்து அஜந்தாக்கொண்டை போட்டுக் கொண்டு வரச் சொல்லுங்கோ.... ஆம்பிளையளைக் காற்சட்டை போட்டுக் கொண்டு வரச்சொல்லுங்கோ... அல்லாட்டில் படம் பழுதாப் போம். தம்பியின்ரை மானம் பிறநாட்டிலை கப்பல் ஏறி விடும்.”

“பிள்ளை கனகம் நீங்கள் பிடிக்கிற படக் கொப்பி ஓண்டு எனக்குத் தரவேணும்... யாழ்ப்பான மாப்பிளைக்குக் காட்டி உன்றை நீர்வாகத் திறத்தை அவர் அறியப் பண்ணப் போறன்.”

“கட்டாயம் தருவன் உலகண்ணை... அன்னை அந்தியேட்டிக்கு வருகிறவர்களுக்கு திறமான சாப்பாடு போடவேணும் பாயாசம், வடை, பஞ்சாமிரதம், ஜூஸ்சொக் எல்லாம் சேவ பண்ண வேணும்... எல்லாரும் கதிரையிலை இருந்துதான் சாப்பிட வேணும். அப்பதான் வெளிநாட்டார் எங்கடை நாகரிகத்தை அறிஞ்சு தம்பிக்கு மரியாதை குடுப்பினம்.... அன்னை இதுகளைக் கவனிக்க ஜம்பதினாயிரம் இந்தாருங்கோ..” என்று கனகம் உலநாதனின் கைகளில் காசைத் தினிக்கிறாள்.

அந்தியேட்டி நடவடிக்கைகள் கலியானவீட்டையும் மிஞ்சிகிறது.

அதிவிஷேச சாப்பாடு போடப் போவதாக கதை அடிப்பட்டதால் சனம் இரண்டாயிரத்துக்கு மேல் வந்து சேர்ந்து விட்டது.

அந்தியேட்டி முடிந்த கையோடு உலகநாதர் வீடு குடிபுக. கனகம் குத்துவிளக்கடியில் கனக்குப் பார்க்கத் தொடங்கினாள்.

அந்தியேட்டி வரை இரண்டு லட்ச ரூபா செலவழித்து விட்டதை கண்டு கனகம் அழுகிறாள்.

முதிச்காரர் ஒருவரைத் தனக்கு மனம் முடித்து வைப்பதாகச் சொன்ன உலகநாதரைக் காணவே முடியவில்லை அவளால்.

'செலவழித்து விட்ட இரண்டு லட்சத்தையும் எப்பாடி மீட்கப் போகின்றேன் நான்' என்று அழுதுகொண்டிருந்த கனகத்தின் மண்டையிலே ஒரு வெளிச்சம்!

தங்கை புவனத்தை புருசனிடமிருந்து பிரித்தால் விவாகரத்துப் பெற்றால் கொடுத்த இரண்டு லட்சமும் திரும்பக் கிடைத்துவிடுமே கனகத்துக்கு!

எருடல் ஒருயிராகி ஆண்ந்தமாகக் குடும்பம் நடத்திக் கொண்டிருந்த புவனத்தின் வீட்டில் பிரவேசிக்கின்றான் கனகம்.

தான் புருசன் இல்லாமல் தனித்திருக்கும் போது இவருக்கென்ன புருசனோடு கும்மாளமும் கூத்தும் என்ற பொறாமைக் குணமும் கனகத்தின் திட்டத்திற்கு ஊக்கம் கொடுக்கிறது.

வீரகேசர்

16.09.1984

எங்க வீட்டுக் கல்யாணம்!

எனது மூத்த மகனுக்குத் திருமணம் பேசி கைக்கடும் தறுவாயில் இருக்கிறது. ஒலைப் பொருத்தம் எக்கச்சக்கம். மாப்பிள்ளையின் பெற்றோருக்கு என் மகளைப் பிடித்து விட்டதாம். எப்படியும் இந்தக் கல்யாணத்தை நடத்தியே தீருவோம் என்று மாப்பிள்ளை பகுதியினரே இரண்டு காலிலும் திடமாக நிற்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கு என் மகளைப் பிடித்ததல்ல காரணம். நான் கொடுக்கப் போகும் சீதனம் தான் பிடித்திருக்கிறது. கொள்ளிக் கடனுக் கென வளர்த்தெடுத்த எனது ஒரே மகன் சவுதியில் விறகுக் கடையில் விறகு கொத்துகிறான். அவன் அனுப்பிய கொள்ளி கொத்திய பணத்தில் தான் என்னால் இந்தக் கல்யாணத்தை வலு லேசில் ஒழுங்கு பண்ண முடிந்தது.

“மலர்களைப் போல் தங்கை உறங்குகிறான். அன்னன் வாழுவைப்பான்” என்ற உணர்வோடு அந்தப் பிள்ளை - வீட்டில் தாய்க்கு ஒரு துரும்பு எடுத்து கொடுக்க மறுக்கும் பிள்ளை - சவுதியில் கோடியும் கையுமாக குனிந்து நிற்கிறதென்றால் சகோதர பாசத்தின் வேகத்தைப் பாருங்களேன்! கொஞ்சம் என் மனத்துக்கு இடைஞ்சலான பிழைப்பு த்தான். என்ன செய்வது. கண்ணும் கலங்குகிறதே!

இந்த வாத்தி அதுவும் தமிழ்ச் சட்டம்பி பொழுதுபோக்கென்று நினைத்து பிள்ளைகளைப் பெத்துத் தள்ளிப்போட்டு சம்பல் அரைக்கவே காணாத சம்பளத்தில் இலட்சக் கணக்கில் சீதனம் கொடுக்கிறானென்றால் விழுதுகள் மாதிரித் தாங்குகின்ற பிள்ளைச் செல்வத்தின் பெருமைதான் என்னே!

கல்யாணத்தை இன்டைக்கும் வைக்க மாப்பிள்ளை பகுதி ரெடி. ஆனால் சம்பிரதாயத்துக்காகவாவது ஒருக்கால் மாப்பிள்ளையின் சம்மதத்தையும் கேட்க வேண்டுமாம். மாப்பிள்ளை கொழும்பில் வேலை. பாதுகாப்புக் கருதி ஆறு மாத காலமாக ஊர்ப் பக்கமே வர வில்லையென்று சொல்லப்படுகிறது.

இந்தக் கல்யாணத்துக்கு சவுதியிலுள்ள என் மகனையும் அழைக்க ஆசைதான். ஆனால் அவன் வர மாட்டான். காரணம் போன கிழமை தானாம் 20 “லோட்” பாலை, முதிரை விறகு மரக்குத்திகள் விறகு காலைக்குப் பறிக்கப்பட்டதாம். இந்த 20 லோட்டும் கொத்தி முடிக்க வேண்டுமாம்.

மாப்பிள்ளை மனோகரன் எனது பழைய மாணவனாகையால் என்னையே ஒருக்கால் கொழும்புக்குப் போய் மாப்பிள்ளையின் சம்மதத்தைப் பெற்று வரும்படி அவர்கள் நெருக்குகிறார்கள்.

மாப்பிள்ளை எனது பழைய மாணவன் என்றால் எனது அட்வான்ஸ்லெவல் மாணவன் என்று நினைத்துவிடக் கூடாது!

மாப்பிள்ளையின் 'அரிவரி' அதாவது அ. ஆவன்னா வாத்தியார் நான்தான். எனது திறமையை உணர்ந்த பள்ளிக் கூடத்துத் தலைமை வாத்தியார் நான் சேவிசில் சேர்ந்த நாளிலிருந்து நான் பென்சனாகும் வரைக்கும் 'அரிவரி'யிலேயே என்னை விட்டு விட்டார்.

கடந்த 35 வருடம் அ. ஆவன்னாவையே சொல்லிக் கொடுத்ததாலோ என்னவோ எனக்கு மெல்லிய விசா பிடித்திருக்கிறது போல் எனக்கே படுகிறது. அத்தோடு எனக்கு இப்போது அ. ஆவன்னா தான் தெரியுமே ஒழிய மற்றுக் கூட்டல் கழித்தல் எல்லாம் மறந்து போக்க.

பத்திரிகையில் வரும் பாலுணர்ச்சி நியூசுகளை கூட நான் எழுத்துக் கூட்டியே வாசிக்க வேண்டியிருக்கிறதென்றால் - இந்தப் பெருமை எனது தலைமை வாத்தியையே சாரும்.

மாணவர்கள் 'கும்பகரண வாத்தியார்' என்று, நான் இல்லாத வேளைகளில் என்னை செல்லமாக அழைப்பதாகக் கேள்வி!

பிள்ளைகளைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை. தினமும் அ. ஆவன்னா என்றால் கொட்டாவி வராமல் நகைச்சவையா வரும்? வகுப்பறையில் புகுந்தவுடன் நேற்றைய பாடத்தைப் படியுங்கோ என்று கத்திவிட்டு எனக்குத் தந்த மேசை மீது முகம் வைத்து 'கா... கா....' தான்!

கனவு கண்டு திடுக்குற்று எழும்பும் போது முன் வரிசையில்

இருக்கும் பையன்களுக்கு சளார் பளார் பிரம்பு விளையாடும்.

பள்ளியிலும் பள்ளி கொண்ட பழக்கமோ என்னவோ மனவறை யிலும் முதலிரவன்றும் பள்ளி கொண்டுவிட்ட கேஸ் நான்.

என்றாலும் எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் என்பதாலோ என்ன வோ மாப்பிளைப் பெடியன் லீவில் ஊரில் நிற்கும் காலத்தில் தெருவில் என்னைக் கண்டு விட்டால் வேலி ஒரமாக ஒதுங்கி வேலி முட்கள் கீறும்படியான விதத்தில் கூனிக்குறுகிய உடலோடு மெள்ள மெள்ள நடந்து போகும் காட்சியைக் கண்டால் இந்த வாத்திச் சமூகமே பெருமைப்படும். சிலபோ நினைக்கலாம் மாப்பிளை நல்ல வெறியோடு தட்டுத்தடுமாறிப் போகிறானென்று!

வாத்திமாருக்கு எப்பவும் ஒரு தலைக்கனம், பள்ளிக் கூடத்தில் பிள்ளைகள் சதா சேர் சேர் என்று காலடியில் நிற்பதாலும் பிள்ளைகளை அடிமைகள் போல் நடத்துகின்ற முறையினாலும் எல்லோருக்கும் மேலானவர்கள் தாங்கள் என்றொரு தலைக்கனம் இயற்கையாகவே குடிகொண்டு விடுகிறது. வெளி உலகத்திலும் பிள்ளைகளைப்போல் மற்றவர்களும், சேர் சொல்லி மதிக்க வேணும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் இவர் களிடம் உண்டு. பிள்ளைகளைப்போல் மனிதர்களும் தங்களை விட அறிவில் குறைந்தவர்கள் என்றொரு மதிப்பீடும், இவர்களிடம் உண்டு. இதனால் தான் கல்யாணம், செத்த வீடு போன்ற இடங்களில் வாத்திமாரின் வெக்ஸர்கள் கூடுதலாக இருக்கிறது.

இந்தத் தலைக்கனத்தோடு வாழ்ந்துவிட்ட எனக்கு மாப்பிளையின் சம்மதம் கேட்கக் கொழும்புக்குப் போக ஒருமாதிரியாக இருக்கிறது. இன்னொருத்தரை மன்றாடவோ, யாசிக்கவோ மறுக்கிறது. இந்த வாத்தி மனம், இது ஒரு கெளரவப் பிரச்சினையாகி இருக்கிறது.

ஆனால் என் மூத்த மகள் என்னைக் கொழும்புக்கு அனுப்ப வேண்டி கோழி முட்டைப் பொயிலோடு சாப்பாட்டுப் பார்சல் கட்டி வைத்து, பிளாஸ்கில் பால் கோப்பி ஊற்றி வைத்து என்னைக் கொழும்புக்கு ஒடு ஒடு என்று துரத்துகிற மாதிரி நடந்து கொள்ளும் காரணத்தால் மகளின் தேவைகளையும், உணர்ந்து விட்டதால் ஒரு தந்தையின் ஸ்தானத்துக்குக் கீழிறங்கி கொழும்புக்குப் புறப்படத் தயாராகின்றேன்.

கொழும்பு எனக்குப் புதியதல்ல. முன்பு ஒரு முறை பள்ளிக் கூடத்துப் பிள்ளைகளை கொழும்புக்கு எக்சிபிசன் பார்க்கக் கூட்டிக் கொண்டு போயிருக்கிறேன். குழந்தைகளின் அனுகு முறை எனக்குத்தான் நல்லாய் விளங்கும் என்று சொல்லி என்னைத்தான் பிள்ளைகளோடு கொழும்புக்கு அனுப்பி வைத்தார் தலைமை வாத்தியார். கொழும்புக்கு யான் போன, வந்த சாப்பிட்ட செலவுகள் அத்தனையும் பிள்ளைகளின் தலையில். வெறுங் கையோடு போய் கொஞ்ச சாமானும் வாங்கி வந்து விட்டேன்.

அந்தப் பயணத்துக்குப் பிறகு பல வருடங்கள் கழித்து இப்போது தான் போகப் போகிறேன். மாப்பிள்ளைக்கு நான்வருவது தெரியாது.

வெள்ளவத்தையில் தான் மாப்பிள்ளையின் இருக்கை. கொடி காமத்தில் கோச்சி ஏறிய யான் கோட்டையில் இறங்கிய போது இரவு பத்து மணி.

தந்த விலாசத்தைக் கொண்டு மாப்பிள்ளை மனோகரனின் அறைக் கதவுக்கு முன்னால் நின்ற போது மணி பதினொன்று.

இந்தச் சாம வேளையிலும் மாப்பிள்ளையின் அறையில் ஸெல்ட் எரிகிறது. கதவைத் தட்டப்போனபோது இரண்டு மூன்று ஆட்களின் உரையாடல் கேட்கவே கதவைத் தட்டவில்லை யான்! ஒரு குரல் மாப்பிள்ளை மனோகரனின் குரல்.

இந்தச் சாமவேளையில் இவர்கள் என்ன கதைக்கிறார்கள் என்று அதிசயப்பட்ட எனக்கு விசயம் விளங்கி விடுகிறது.

‘மாப்பிள்ளை உத்தியோகமும் பார்த்துக்கொண்டு சி.ஐ.எம்.ஏ படிப்பும் படிக்கிறாரென்று மாப்பிள்ளை பகுதி முன்பே எனக்குச் சொல்லி இருக்கிறதே. இந்தப் பெரிய படிப்புப் படிக்கிறாரென்பதற்காக சீதனத் தையும் இன்னும் கூட்டித் தர வேணும் என்று கேட்க நான் உடன்பட்டி ருந்தேனே. ஓம்..ஓம் இப்படித்தான் படிக்க வேணும். கொம்பைன் ஸ்ரடி போடுகிறார்கள் போல இருக்கு.’ என்று என்னிய என் மன்னையில் அவர்களின் பேச்சுக்கள் இடிக்கத்தொடங்கியது.

பேச்சுக்கள் காதலைப் பற்றியும், சாராயப் போத்தலைப் பற்றியுமே நடக்கிறது.

"மச்சான் மனோ! நீ உன்றை கந்தோர் பெட்டை மேரியோடை சுத்தித் திரியிறதை நான் கண்ணாலை கண்டனான் நீ எனக்கு ஓழிக்காதை."

"உனக்கென்னெண்டா ஓழிக்கிறது? மேரியைப்போல வடிவான பெட்டையை நான் இன்னும் காணேல்லை. அவளிலை உசிரரேயே வைச்சிருக்கிறேன்."

"மனோ... அப்ப அவளைக் கட்டுகிறது தானே? வீட்டிலை ஏதும் வில்லங்கம் வருமோ?"

"அம்மா ஒண்டும் பேசாது. அப்பா தான் சாதிமான். அவர் யாரோ தமிழ்ச் சட்டம்பியின்றை மோளைக் கட்டென்று நிக்கிறார். என்றை சுகோதரிக்கு இனாமாக இலட்சம் கொடுக்கிறானாம் வாததி."

"மனோ உன்றை சுகோதரிக்கு நீ உதவத்தானே வேணும்."

"ஓம்! ஓம்! உதவத்தான் வேணும். நான் இப்ப என்னசெய்யிறது? மேரியையும் விடேலாது. வாத்தியின்றை சீதனத்தையும் விடேலாது."

"மச்சான் மனோ! இன்னுமொரு போத்தல் நீ எடுப்பியெண்டால் நான் ஒரு ஜிடியா தருவன்!"

"சிம்பிள் ... ஒ ... தாராளமாக ஒண்டென்ன இரண்டெடுக்கிறன் நீ ஜிடியாவைச் சொல்லு."

"இப்ப நாங்கள் மூண்டுபேரும் மூண்டு போத்தல் முடிச்சுப் போட்டம். இன்னும் முறையான கிக் வரேல்லை."

"சரி சரி இந்தா ஜநாறு ரூபா... திரு நீ ஒடிப்போய் பண்டாவட்டை இரண்டு எடுத்துக் கொண்டோடியா."

"இனித்தான் உனக்கு நான் ஜிடியாச் சொல்லப் போறன். நீ வாத்தியின்றை பெட்டையை முதலிலை முடி. சீதனத்தை வாங்கி சுகோதரிக்கு உதவி செய். முடிச்சுப்போட்டு வந்து நீ இஞ்சை மேரியோடை குடித்தனமாய் இரன். இப்பதானே கொழும்பிலை குடித்தனமாய் இருக்க

ஆம்பத்திலும் ஆகைவறநும்

எங்கடை ஊர்ப் பெட்டையென் முடியாது என்டு சொல்லுற காலமாச்சே... மனுசியும் இஞ்சை கனவிலையும் வரமாட்டாள். நீ ஆனந்தமாய் மேரி யோடை இஞ்சை குடித்தனம் நடத்தலாம். மேரியும் ஒரு பரந்த மனம் படைச்சவள்."

"மேரி கல்யாணம், கல்யாண எழுத்து அது இது என்டு அடம்பன்னமாட்டாள். அவளுக்குத் தேவை ஆடம்பரமான சொகு சான வாழ்க்கை. இதற்குத் தேவையான பணத்தை நீ இறைச்சி யெண்டால் மேரி உன்றர மனைவியாகி விடுவாள்."

"வெறிகுட் ஜியா... சரி இப்பவே அப்பருக்கு வாத்தியின்றை பெட்டையைக் கட்டச் சம்மதமென்டு எழுதப் போறன்."

இந்த உரையாடலைக் கேட்ட பின்னருமா நான் கதவைத் தட்டுவேன்?

நேரம் நடுநிசி ரோட்டுக்கு இறங்கி நடக்கவோ அவ்விடத்தில் நிற்கவோ பயமாக இருக்கிறது.

நான் கற்றுக் கொண்ட நித்திரையோ என்னை ஆட்டுகிறது.

தெருவோரப் பிச்சைக்காரரோடு பிச்சைக்காரனாக படுக்கிள் ரேன் யான்!

வீரகேசர்

11.11.1984

ஆவதும் அவளாலே

அழவதும் அவளாலே

எனக்குக் கல்யாணம் முற்றாகி விட்டது!

இன்னும் ஒரு கிழமையில் எனக்கும் வஸ்விபூரம் சின்னத்தம்பியின் ஏபத்திரி பத்தினிக்கும் திருமணம் செய்து வைக்க பெரியோர்கள் நிச்சயித்திருப்பதால் அத்தருணம் உற்றார். உறவினர், நன்பர்கள், மற்றும் “செத்தாலும் உன்வீட்டுப் படலையைத்திறவேன், செம்பு தூக்கேன்” என்று அன்று சபதம் போட்டவர்களும் திருமணத்தைச் சிறப்பித்தே குமாறு அன்புடன் அழைப்பிதழ்களும் அச்சடித்தாகி விட்டது.

இந்தக் கல்யாணம் நிச்சயிக்கப்பட முன், பல பெண்களைப் பெற்ற அப்பா-அம்மாக்கள் என்னைத் தெருவில் கண்டுவிட்டால் போதும் உடனே எட்டாக வளைந்து முப்பத்திரண்டு பற்களும் தெரியும் வகையில் சிரித்து, தலைகுனிந்து வேலியோரமாக ஒதுங்கி மரியாதை பண்ணிப் போவார்கள், எனக்குக் கல்யாணம் முற்றாகிவிட்டதன் பின் என்னைத் தெருவில் கண்டவுடன் வேலியோரமாக என்னை ஒதுக்குகிற மாதிரி உராய்ந்து கொண்டு விளக்கெண்ணை முகத்தோடு யமதாம் ராச நடையோடு போவதைக் காணக்கான... சே! ஒரு கலியாணத்துக்கு ஒம் பட்டதாலை எத்தனையோ பேருடைய மரியாதையையும் இழந்து விட்டதை நினைக்க. நினைக்க எனக்கு மிகவும் சோர்வாக இருக்கிறது. போகட்டும்.

கலியாணம் நிச்சயிக்க முந்தி நான் கலியாணத்துக்கு அவாப்பட்டது உண்மைதான். ஆனால் கலியாணம் நிச்சயிக்கப்பட்டு அழைப்பிதழும் அடித்த பிறகு எனக்கொரு பயம் ஏற்படத் தொடங்கியிருக்கிறது.

காரணம் அண்மையில் கலியாணம் பண்ணிக் கொண்டபின் சிறைக்கைதிகள் மாதிரி, இடிச்ச புளியாட்டம் பதுங்கி, முழுசித்திரியும் என் நன்பர்களின் குடும்ப வாழ்க்கைக் கதைகள் தான் என்னைக் கிலிகொள்ளச் செய்திருக்கிறது.

எங்கே விழாக்கள் நடந்தாலும் முன்னின்று நடத்துகிற நண்பன் சிதம்பரி கல்யாணம் முடித்த பிறகு பேயறைந்தவன் மாதிரி. நடைப்பி ணமாகத் திரிவதைக் காணக்காண என் கல்யாண மணவறையே பற்றி எரிகிற மாதிரி நினைப்பு!

சிதம்பரி மட்டுமல்ல - எப்போதும் நகைச்சவைபடக் கதைத்து எல்லோரையும் கலகலப்பாக சிரிக்கவைக்கும் கந்தசாமி கலியாணம் முடித்த பிறகு, அவன் பற்களை நாள் வெளியிலே கண்டதில்லையே.

இவர்களுக்கெல்லாம் என்ன நடந்தது? இவர்களை செத்தபாம் பாக்கி விட்டதா கல்யாணம்?

ஒரு ஆணின் சுதந்திரத்தை, சந்தோஷத்தை குழிதோண்டிப் புதைக்கும் மன்வெட்டியா இந்தக்கல்யாணம்? ஜயகோ எனக்கு ஒரே குலை நடுக்கமாக இருக்குதே!

எனக்குக் கல்யாணமே வேண்டாமென்டு சொல்லட்டோ? கலியாணப் பத்திரிகை அச்சடிச்சசெலவுத் தொகையை பெம்பினை பகுதிக்குக் குடுத்துவிட்டு நான் ஓட்டட்டோ?

அதுவும் எனக்கு வரப்போகும் பென் பத்தினி குடும்பத்தில் ஒரே பெண்ணாம், எக்கச்சக்கமான வடிவாம்! குணம், நடை, சமையல், தோயல், எல்லாம் சுப்பராம் - என் அம்மாதான் இந்தச் சேட்டிபிக்கேட்டைத் தந்தவர் - அம்மாவுக்குத் தெரியப்படுத்தியவர் பத்தினியின் அம்மாவாம் ஒரு செத்த வீட்டில் என் அம்மாவும் பத்தினியின் அம்மாவும் சந்தித்தார்கள். இந்தச் செத்தவீட்டில் தான் என் கல்யாணத்தை அம்மா நிச்சயிக்கிறார்கிறா.

பத்தினியின் அம்மா அந்தச் செத்தவீட்டிலை தன்றை மகளைப் பற்றி யார் யாருக்கோ புழுகிக்கொண்டிருந்த போது அம்மாவுக்கும் அது கேட்கவே தன்றை மகனுக்கு பத்தினியைத் தவிர வேறு பெண்ணை க்கட்டி வைக்கக் கூடாது என்று அம்மா அப்போதே நிச்சயிக்கிட்டாவாம். மற்றவர்களுக்குக் கல்யாணம் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. ஆனால் என்றை கலியாணம் செத்தவீட்டில் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

பத்தினியின் தாய் ஓப்பாரி பின்னனி இசையோடு கொடுத்த விளாம்பரத்தை நம்பி என் அம்மாவும் பத்தினியை எனக்குக் கட்டி வைக்க ஒத்தைக்காவிலை நின்டா. இப்ப எனக்கு இரண்டு காலுமே இல்லாத மாதிரிக்கிடக்கு!

பத்தினிக்கு ஐந்து சகோதரமல்லர்கள். ஐந்து தமயன்மார்களும் வெளிநாட்டிலை. குடும்பத்திலே ஒரே ஒரு பெட்டையெண்டதாலை பத்தினியைச் செல்லமாகத்தான் வளத்திருப்பினம். தமயன்மார் வெளிநாட்டிலை உழைக்கிற பணத்திமிரிலை என்னையும் என்றை கிளறிக்கல் சம்பளத்தையும் பத்தினி மதிக்க நியாயமில்லை. தனக்கெளியது சம்பந்தம். ஜயகோ... நான் ஏமாந்து விட்டேனோ? கவியாண்ததன்டைக்கு ஆருக்கும் சொல்லாமல் வீட்டை விட்டு ஓடிப்போவமோ?

என்ற சினேகிதப்பெடியன் ஓண்டு செல்லமாக வளர்ந்த ஏக புத்திரி ஓண்டைக்கட்டி அவன் சாப்பாட்டுக்குப்படுகிற பாடு சாப்பாட்டுக் கடை கந்தையான்னனுக்குத்தான் தெரியும்! அந்தப் பெம்பினையைப் புட்டவிச்சுத்தா எண்டு கேட்டானாம் அவன். தன்னை ஒருத்தன் சமைக்கக்கேட்டுப் போட்டானே எண்ட சந்தோசத்தோடை புட்டுக்கு தன்னியைக் கொதிக்கவைச்சுதாம். தன்னி நல்லாக்கொதிச்சுவர் அரிசிமாவையும் அரைக்கிலோ உப்பையும் கொதிக்கிற தன்னிக்கு ஸ்னை கொட்டி. அகப்பைக்காம்பாலை கிண்டோ கிண்டு எண்டு கிண்டி “இதுதான்” அத்தான் கூழ்ப்புட்டு... எண்டு தின்னைக்குடுத்துதாம்.

எனக்கொரு ஆசை இல்லை ஜடியா இப்ப வந்திருக்குது! கவியாண எழுத்தெழுத முந்தி பேச்கக்காவில் உள்ள அந்த ஆணையும் பெண்னையும் ஒருவருடம் தனிக்குடித்தனம் நடத்தவிட்டு. ஒத்திகை பார்க்க விட்டு. எந்தப்புற்றில் எந்தப்பாம்பு இருக்கிறது என்பதைக் கண்டறிந்து. வாழ்க்கை முழுவதும் குடும்பம் நடத்த இவர்களால் முடியுமா என்பதை கண்டறிந்த பிறகு ஒருவருடத்தின் பின் இருவரும் ஏகமனதாக ஒத்துக்கொண்டால் மட்டும் கவியாண எழுத்தை எழுதி மணவறையில் உட்காரவைக்கலாம் என்றொரு சட்டம் இருந்திருந்தால் இன்று தீர்க்கப்படாதிருக்கும் எத்தனையோ குடும்பப்பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட்டிருக்குமல்லவா?

முன்பின் தெரியாத பொம்பிளையைக் கட்டுவதென்றால் மரணபயம் போன்ற பயம் இருக்காதா என்ன?

கலியாணம் முடிக்க முந்தி அடக்க ஒடுக்கமாக, அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு, நூறுவீதம் இருப்பதாக நடித்த எத்தனையோ குமர்ப்பொம்பிளைப்பிளைகள் நான்றிய கலியாணம் முடிச்ச கையோ டை நாகபாம்பாகிச் சீறுவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். ஐயோ... தலையணை மந்திரம் என்றெரு கதையும் அடிப்படுகிறதே! மனுசிமார் தலையணை மந்திரம், பெற்ற தாய் தேப்பனையும் எதிரியாகப் பார்க்கவைக்கும் சக்தி கொண்டதாம். நான் கலியாணம் முடித்தால் தலையணை இல்லாமல் தான் படுக்கப் போகிறேன். அதற்காக இன்றையிலிருந்தே நான் தலையணை இல்லாமல் படுத்துப்பழகிக் கொள்ளப் போகிறேன். இவைகளை யோசிக்க யோசிக்க எனக்கும் பயம் கூடிக்கொண்டே போகுது.

எனக்குப் பழக்கமான நமசிவாயம் என்பவர் ஜந்து வருடத்துக்கு முந்தி கல்யாணம் பண்ணினவர். ஆரம்பத்தில் குடும்பத்தில் ஒரே அமளி துமளி, ஆனால் இப்போது ஈருடல் ஒருயிர் வாழ்க்கை. இந்த அனுபவஸ்தரை சந்தித்து, என் பயங்களுக்கெல்லாம் விடைகாணும் அவாவில். நமசி வீட்டுக்குப் போகிறேன்.

“வா... தம்பி தங்கராசா... என்ன திட்டரெண்டு”

“ஒண்டுமில்லை நமசியன்னை.... எனக்கெல்லே அடுத்தகிழைமை கலியாணம். அதுதான் உங்களை ஒருக்கால் கண்டு இல்லறத்திலை உள்ள நெனிவு சூழிவுகளை அறிய வேணுமெண்டு வந்தனான்”

“தம்பி தங்கராசா மணவறை எண்டசாமான் சில ஆம்பிளை யருக்குத் தூக்குமேடைதான். சிலபேருக்கு ஆயுள் தண்டனையாக மாற்றம் பெறுகிறது. ஒரு ஆம்பிளையின் சந்தோசம், சுதந்திரம் எல்லாம் கலியாணம் எழுதுமட்டும்தான். “எழுதுமட்டும் வாழ்” - இது ஒரு தத்துவச்சுலோகம். அதாவது கலியாணம் எழுதும் மட்டும் தான் வாழ்க்கை. இந்தக் தத்துவத்தைத் தான் பெயராகத்தாங்கி நிற்கிறது ஒரு கிராமம். ஆனால் பெம்பிளையருக்கு கலியாண எழுத்தின் பிறகேதான் வாழ்வே ஆரம்பிக்கிறது.

பெற்றோருக்குப் பாரமெனக் கவனிப்பின்றி வீட்டில் கிடந்த ஒருத்தி கல்யாணமானபின் குடும்பத்தலைவி என்ற பட்டம் கிடைத்துவிடுவதால் “அற்பனுக்கு பவுசு வந்தால் அர்த்த ராத்திரியில் குடைபிடிக்கிற ”மாதிரி. திடீரென்று அவளுக்குக் கிடைத்த இந்தப் பதவி உயர்விளால் தலைகால் புரியாமல், குடும்பத்தையே ஆட்டிப் படைக்க முற்படுகிறாள். வீட்டில் அவள் வைத்ததுதான் சட்டம் என்ற அளவுக்கு நிலைமையை உருவாக்கி விடுவாள் அவள்”

“அது சரி நமசியன்னை... உங்கடை குடும்பம் எப்படி...?”

“தம்பி தங்கராசா.... என்றை குடும்பத்தை நரகமாக்கியதே என்றை மாமியார் தான். சீதன விசயத்திலை தாய் தனக்குச் செய்த துரோகங் களையும் வஞ்சளைகளையும் உணராத மகள் தாயோடு சேர்ந்து என்னை எதிர்த்தாள். என்னைப் பல தடவை பட்டினி கூடப் போட்டார் கள். என்னைப் பற்றி இல்லாதது பொல்லாததெல்லாம் கற்பனை பண்ணி வாய்க்காசாமல் மகளுக்குச் சொல்ல மகள் என்னோடு மூர்க்கமாக சண்டை போடுவாள்.

மகளின் சங்கிலியையும் காப்பையும் களவெடுத்த தாய் அதை நான் தான் எடுத்தேன் என்று மகளுக்குச் சொல்ல மகள் எனக்குக் கெட்ட அவுட் சொல்ல... அப்பப்பா... நான் ஆண்டவனிடமே பழியைப் போட்டு பொறுமையோடு இருந்தேன்

மகளுக்கு முதல்பிரசவத்திலே இரட்டைப் பெண்குழந்தை பிறக்கவே செத்தநாயில் உண்ணி கழன்ற மாதிரி. தன்னிலை இனி பொறுக்கப்போகுது என்று நினைத்து மகளோடு வில்லங்கத்திற்குக் கலாதி எடுத்து. மகள் தான் தன்னை வீட்டை விட்டுத்துரத்தினாள். என்று ஊரிலை கதையைப்பரப்பிவிட்டு. பெத்த வீட்டுக்குள்ளேயே அந்த இரு சிக்ககளையும் தாயையும் விட்டு விட்டு தன் மகனின் ஊருக்குப் போட்டாள்.

அப்பதான் என் மனுசிக்கு ஞானோதயம் பிறந்தது. தாயோடு சோந்து தான் எனக்குச் செய்த கொடுமைகளைச் சொல்லிச் சொல்லி என் கால்களிலே விழுந்து கதறிக்கதறி அழுதாள் என் மனைவி. தம்பி

தங்கராசா.... கல்யாணம் என்பது அவரவர் விதிப்படிதான். ஆவதும் அவளாலே அழிவதும் அவளாலே"

"நல்ல மனைவி அமைந்துவிட்டால் அதுதான் சொர்க்கம். கருணை. அன்பு. பாசத்திற்குப் பெயர் பெற்றவர்கள் பெண்கள். ஒரு சில பெண்கள் அறியாமையால் ஏறுமாறாக நடக்கிறார்கள் என்பதற்காக எல்லாப் பெண்களையும் குறைசொல்லக்கூடாது.

தம்பி தங்கராசா உனக்கு வரப்போறவள். நல்லவளாக வல்லவளாக இருப்பாள் என்ற நம்பிக்கையோடு மணமேடைக்குப்போ நம்பிக்கை தான் வாழ்க்கை!"

"நமசியண்ணை உங்களைக்கண்ட பிறகு எனக்கிருந்த பயம் சாடைமாடையாக குறையத் தொடங்கியிருக்குது"

"தம்பி தங்கராசா... எதையும் தாங்குகிற மனம் வேணும். இரவுக்குப் பின் பகல்தானே! துன்பமில்லா விட்டால் இன்பத்தின் சுகம் எமக்குத் தெரியாது. வாழ்க்கையில் துன்பம் கட்டாயம் இருக்க வேணும். காரணம் துன்பம் தான் இன்பத்தின் அளவுகோல்."

வீரகேசரி

23.05.1993

கொழும்போடு மாற்றம்

14 ஆண்டுகள் சுற்றிச்சுற்றி யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் வேலை பார்த்து உருசிகன்ட என்னை திடீரென்று கொழும்புக்கு மாற்றி விட்டார்கள். இந்த 14 ஆண்டுகளும் என் கற்பனாசக்தியின் திறமையினாற்றான் யாழ் குடா நாட்டில் வேலை செய்ய முடிந்தது. பிரமாவட்டத்திற்கு மாற்றம் வரும் ஒவ்வொரு முறையும் யான் கற்பனை கதைகளை மேலிடத்திற்கு அவிழ்த்து விடுவேன். மனிஷிக்கு கபால இடி என்றும், மாமிக்கு விலா முறிவென்றும் மாமாவிற்கு மார்பு வலி என்றும் பிள்ளைகளுக்கு வாத நோய் என்றும் அடியேனுக்கு அடிக்கடி வயிற்றோட்டம் என்றும் கற்பனை பண்ணி மறுத்து விட்டதினால் மேலிட மும் என்மீது கருணை கொண்டு 14 ஆண்டுகளும் என்னாட்சிக்கு விட்டு விட்டது.

ஆயினும் இந்த முறை வந்த மாற்றத்தை யான் எத்தனையோ கரடி விட்டும் மாற்ற முடியவில்லை.

“உம் முடைய தை மாதச் சம்பளமும் கொழும்பில் தான் கொடுக்கப்படும்” என்று திட்டவட்டமாக மேலிடம் அறிவித்து என் உயிர்நாடியையே தொட்டு விட்டது. பொறுத்த நேரத்தில்லவா இந்த மாற்றம்!

ஊரோடு இருந்து வேலை பார்த்ததில் யான் கண்டசெல்வம் பிள்ளைச் செல்வங்களே. எத்தனை பிள்ளைகள் என்று சொல்ல மாட்டேன். நான்கு பிள்ளை களோடு கருத தடை செய்யப்பா என்று எவ்வளவோ என் மஜுசிக்கு எடுத்துரைத்தும் அவள் சம்மதிக்கவில்லை.

கோயில் பற்று (கடவுள் பற்று என்று சொல்லிவிட முடியாது. சாறி, நகைநட்டுகளைக் காட்டுவதற்காகவே கோவிலுக்குப் போவதினால் கோவில் பற்று என்று சொன்னேன்) கூடிய காரணத்தினால் அவள் தத்துவம் பேசத் தொடங்கினாள். எல்லாம் கடவுளின் செயல் கடவுள் தருவதைத் தடுக்க நாங்கள் யார்? என்று ஞான உரை தொடங்கியவளை “அப்படியென்றால் குமர் பெம்பிளைப்பிள்ளைகளுக்கு என் கடவுள்

பிள்ளைச் செல்வத்தைக் கொடுக்கிறார். "இல்லை" என்று கேட்டுவிட இருந்தேன். ஆனால் கேட்கவில்லை. கேட்டால் பிரச்சினை. தன்னை நான் மடக்கி விட்டதாக என்னி இந்தக் கோபத்தை வைத்து இராச்சாப் பாட்டை நிறுத்தி விடுவான்.

இராச்சாப்பாடு இல்லாமல் எனக்கு நித்திரையே வராதே!

"கொழும்புக்குப் போறன், அங்கை நாளொன்றுக்கு 30 ரூபா சாப்பாட்டுக்கு வேணுமாம். ஒரு ஆயிரம் ரூபா தாவன்" என்று யான் பணிவன்போடு கேட்டதற்கு "உமக்குத் தனியாளுக்கு 1000ரூபா எண்டால் எங்களுக்கு பத்தாயிரமெல்லோ வேணும். உம் முடைய ஒழைப்பின்றை திறத்திலை வெட்கமில்லாமல் ஆயிரமெல்லே கேட்கிறீர்?"

"முந்நாறுதான் தருவன். விருப்பமெண்டால் கொண்டு போம்!" என்று நிதியமைச்சர் சொன்னபின் இந்தத் தொழிலமைச்சரால் என்ன செய்ய முடியும்.

ஊரோடு உத்தியோகம் பார்த்து எனக்கும் மனுசிக்குமுள்ள இடைவெளியை யான் பெருப்பிச்சதுதான் மிச்சம். நித்தம் மிதிச்சால் முத்தம் சலிக்கும் என்று அந்தநாளில் சும்மாவே சொன்னாங்கள்? இப்படிப் பெத்துத் தள்ளியபிறகு மனுசியிடம் எப்படி மரியாதையை எதிர்பார்க்கிறது.

அறிந்த சில நண்பர்களுக்கு இருக்க இடங்கேட்டு என்வெப்ப முத்திரை உள் வைத்து எழுதிய கடிதங்களுக்கும் எதுவித பதிலும் கிடைக்காத கோலத்தில் யான் கொழும்புக்கு வருகிறேன்.

வெள்ளவத்தைக்கு வந்து பெரிய தபாற்கந்தோரடியில் நிற்கிறேன். யாராவது தெரிந்தவர்கள் போனால் அவர்களோடு ரெம்பறியாகவாவது ஓட்டிக் கொள்ளலாமென்று! எல்லாமே புதுமுகங்கள்.

எனக்குக் கொழும்பு புதிதல்ல. முன்பு 15 ஆண்டுகள் வேலை செய்திருக்கிறேன். இடியப்பம் 8 சதம். சோத்துச்சாப்பாடு 75 சதம். அரிசித்தோசை 10 சதம். நாளொன்றுக்கு 2 ரூபாவோடு புல்லாகச் சாப்பிட்ட காலமது,

காத்திருந்த யான் யாரும் என் பார் பொறியில் ஒம்புடாததினால் கடற்கரைக்குப் போகும் குறுக்கு ரோட்டில் நடக்கத் தொடங்குகிறேன்.

அறை வாடகைக்கு இருக்கா என்று யாரையாவது விசாரிப்போமே என்று ஓவ்வொரு வீட்டு பிளான்களையும் பார்த்துக்கொண்டு போக ஒருவீட்டுக் கோடியிலிருந்து எனக்குத் தெரிந்த தலையொன்று தெரியவே அவர் எனதலையைக்கண்டு விட்டு தன் தலையை ஆமை மாதிரி மறைத்துக்கொள்ள முந்தியே....

"ஹலோ சிவா" என்று ஊரில் கூப்பிடும் பிளானில் யான் கூப்பிட ரோட்டால் போகிறவர்கள் என்னையே பார்க்கிறார்கள்.

நன்பனும் தனது தலையை முழுப் பூசனிக்காயை சோத்தில் மறைக்க முடியாத நிலையில் வில்லன்டத்துக்கு "ஹலோ ஏகா" என்று ஈனமாகச் சொல்லுகிறான்.

விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன். ரெம்பரரியாக இரண்டொரு நாள் தன்னோடு தங்கலாமென்றும் அதுக்குள்ளை அறை எடுத்துப் போயிட வேண்டுமென்று நன்பன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது வீட்டுச் சொந்தக்காரர் அந்தப் பக்கம் வரவே... ஏகா சத்தம் போட்டுக் கதைக்காதை, வீட்டுக்காரர் வருகிறார் அவருக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது என்று சொல்லிக் கொண்டே தன் அறைக்குள் என்னை இட்டுச் செல்கிறான் நன்பன்!

அடடே.... வீட்டுக்காரர் எனக்கு நல்ல பழக்கம். ஆடிக் கலவரத் தோடு கப்பலில் வந்தவர்களையெல்லாம் வரவேற்று வழியனுப்பும் தொண்டர்களில் யானும் ஒருவனைல்லவா!

இவர் குடும்பத்தோடு கிழிந்த உடுத்த உடையோடு வந்து இறங்கியபோது யான் தான் இவருக்கு எல்லா உதவியும் செய்து கொடுத்து அனுப்பினேனே! அப்போது என்னுடைய சேவையைப் பாராட்டி என் விலாசத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு தம்பி இனிபிஞ்சை சுஞ்சிகுடிச்சு இருந்தாலும் இருப்பமே தவிர நாங்கள் மறந்தும் இனி கொழும்புப் பக்கம் போகமாட்டம் என்று குடும்பத்தோடு கோரள் பாடியவர் அல்லவா இவர்.

நான் அறைக்குள் புக இருந்தபோது லான்ட் லோட்டநம் பிறன்ட் திரும்பி வருகிறார்.

அவரைக் கண்டதும் சினேகபாணியில் “ஹலோ காசிநாதர் என்னைத் தெரிகிறதா?” என்று எனக்கும் லான்ட்லோட்டுக்குமுள்ள உறவை நண்பனுக்கு எடுத்துக் காட்ட லான்ட்லோட்டை வரவேற்கிறேன்.

“ஹாஆர் யூ? ஐ டோன் நோ யூ.” என்று அவர் வெறுப்போடு சொல்லிக் கொண்டே போய் விட்டார். என் முகத்தில் லீற்றர் கணக்கில் அசடு வழிகிறது.

அறையின் வாடகை 500 ரூபாவாம். இரண்டுபேர் மட்டும் இருக்க அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களாம். மூன்றாம் ஆள் நான். அத்தோடு தண்ணீருக்கு மீற்றர் பூட்டி விட்டார்களாம். இதனால் ஒன்றை விட்ட ஒருநாள் தான் குளிக்கச் சொல்லியிருக்கிறாராம். ஸைற் விஷயத்தில் இன்னும் கறாராம்.

இரவு எட்டு மணிக்குப்பிறகு அறையில் ஸைற் எரியக்கூடாதாம். எரிந்தால் நோட்டீஸ்!

இந்த இடிபாடுகள் ஒரு பக்கம். மறுபக்கம் நண்பனின் சீவியம் மிகவும் பரிதாபகரமானது. காலையில் பட்டினி. மத்தியானம் சோறு ஒரு ஒட்டகப்பிடி. இரவில் பானும் வாழைப்பழம் ஒன்றும்.

மச்சான் கொழும்பில் சாப்பாடு ஒருமாதிரிச் சரிக்கட்டிப் போடலாம். ஆனால் இந்த இரக்கமில்லாத வீட்டுக்காரர் அறவிடுகிற வாடகைதான் வயிற்றைப்பற்றி எயிய வைக்கிறது. மற்றது. முந்தி யாழ்ப்பாணம் போறதுக்கு ஜம்பது ரூபாய் எடுத்த எங்கடை மினிபஸ்காரர்களைல்லாம் தவிச்சமுயல் அடிக்கிற மாதிரி எங்களெட்டையே நூறு ரூபாய் பறிக்கிறது ஆக்க கொடுமை. அறைவாடகையிலேயும் பிரயாணத்திலேயும் தான் எங்கடை சம்பளம் போகுது. அதுவும் எங்கடை ஆட்கள் தான் பறிக்கினம்.

இரக்கமில்லா அரக்கர்கள் என்று மனிதர்களாக மாறுகின்றார்களோ அன்றுதான் எங்கடை வாழ்க்கை நிலைத்திருந்தும். மூன்று வேளையும் சர்ப்பிட முடியும். நண்பனின் மனத்தாங்கல்கள் நியாயமாகப் படவே என் மனமும் கரைகிறது.

குட்கேளை நண்பனின் அறையில் வைத்துவிட்டு பின்நேரங்களில் அறை தேடப் புறப்படுவேன். கலவரத்தின் பின் பலவீடுகள் சும்மாவே கிடக்குது. வீட்டுக்காரர்களில் ஒருவர் மட்டுந்தான் ஒளித்திருப்பவர்போல் வீட்டுக்குள் இருப்பார். இப்படியுள்ள ஒரு வீட்டின் பெல்லை அழுத்தி ணேன்.

வீட்டுக்காரர் வெளியில் வந்தார். அட்டே இந்த வீட்டுக்காரரும் எனக்கு பழக்கமானவர். கலவரத்தின் பின் நிவாரண உதவி பெறுவ தற்காக கச்சேரிக்கு அடிக்கடி வந்து போனவர். நான் இவருக்கு பல வழிகளில் உதவி செய்திருக்கிறேன்.

ஆனால் இவர் என்னை அடையாளம் காண மறுத்து விட்டார். "வீடு சும்மாதானே கிடக்குது. தங்க ஒரு இடம்தாருங்கோவன்" என்று என் நிலையையும் சொன்னேன்.

"வீடு சும்மா கிடந்தாலென்ன சாமானோட கிடந்தாலென்ன, உமக்கென்ன? இங்கை அறை இல்லை. எனக்கு வீடு வேணும். என்றை மனுஷி பின்னொகள் திரும்பி வரத் துடிச்சுக் கொண்டிருக்கினம். யாழ்ப்பாணம் ஒத்துக்கொள்ளலை. நிலைமை சீரானபிறகு அவை வந்திடுவினம்."

"அடே... நீ என்ன மனிசனெடா... கொழும்பில் பாதுகாப்பாக இருக்க ஒரு இடமில்லாமல் அலையும் நாங்கள் சுத்திச் சுத்தி இங்கைதானே இருக்கவேணும். உங்களிடம் அடைக்கலம் கேட்டு வரும் எங்களை அப்படித் துரத்தவா? அகதிகள் முகாமிலும் கப்பலிலிருந்து இறங்கிய போதும் கூடலென்னம் பேசின நீ பழையபடி முருக்கமரத்தில் ஏறி விட்டாயே. உனக்கு இரக்கமே வராதா?" என்று கேட்க நினைத்தேன். அதற்குள் அவர் கதவை படார் என்று அடித்துச் சாத்தி விட்டார்.

இப்படியே அரக்கர் வசிக்கும் வீடுகளுக்குப் போய் வருகிறேன். அங்குயாரும் மனிதர்கள் இல்லாததினால் எனக்கு எங்கும் அறை கிடைக்கவில்லை. பத்து நாளாகி விட்டது எனக்கு நண்பன் நோட்டீஸ் தந்துவிட்டான்.

"மச்சான் வான்ட் லோட் ஏச்கிறார். உன்னை அனுப்பாவிட்டால் எங்களை வெளியில் அனுப்பிப் போடுவதாக பயமுறுத்துகிறார்."

மேலும் நண்பனுக்கு சிரமம் கொடுக்க விரும்பாமல் நான் குட்கேஸத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியில் வரும்போது வீட்டுக்கு முன்னால் கார் வந்து நிற்கிறது. காரிலிருந்து ஒரு இளம் பெண் இறங்கி வருகின்றாள். ஓ! இவள் தான் இவர் மகள். கப்பலில் இருந்து இறங்கியபோது பிச்சைக்காரி மாதிரி என்ன கேவலமாக இருந்தாள். இப்போது விப்ஸ்ரிக் ஜீன்ஸ் வீசுகிற வாசனை முக்கைப் பியக்கிறது.

காருக்குள் ஒரு இளைஞன் சிக்ரெட் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். போய் பிரண்டாம். "டார்லிங்.... வெயிற் ஹியர் ஐ சேஞ்சு ஸம றெஸ் அன்டக்ம் குன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே வீட்டுக்குள் போகிறான் அவள். நொடியில் அவள் மினிஸ்கேட் லூஸ் பிளவுஸ்சோடு வந்து காரில் ஏறிக்கொள்கிறாள்.

கார் பறக்கிறது காரை ஓட்டுபவன் அந்த இளைஞன்தான்.

கந்தோரில் ஒருவர் மூலம் வெள்ளவத்தையில் ஒரு இடத்தில் அறையொன்று வாடகைக்கு இருப்பதை அறிந்து அந்த வீட்டுக்கு விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடுகிறேன்.

வீட்டின் சொந்தக்காரர் அம்பலவாணர். எனக்கு அறையைக் காட்டுகிறார். அறை அல்ல அது. கறாஜ் தான்.

"தம்பி ஜாலையில் கார்போன் பிறகு கராஜ்ஜை சும்மாவைச்சி ருக்கிறது பாவம். எத்தனையோ நம்மடை பெடியள் அறைதேடி அலையிறாங்கள். அவங்களுக்கு உதவவேணும் என்ற ஒரு நல்ல நோக்கத்திலை தான் இந்தக் கராஜை உமக்குத் தாறன்." அம்பலவாணின் தியாக உணர்வை எண்ணி நான் மெச்சுகிறேன்.

"தம்பி இதை மற்றவர்களுக்கு வாடகைக்கு விடுகிறதென்டால் இப்போதையில் மார்கட்டுக்கு 1000 ரூபாவும், 5 வருட அட்வான்ஸாம் வாங்கலாம். ஆனால் எங்கடை பெடியளுக்கு உதவவேணும் என்ற ஆசையினால் தான் நான் இந்தக் கராஜை உனக்குத் தாறன். நீர் எனக்குக் களக்கத் தரவேண்டாம். மாசா மாசம் 500 தந்தால் போதும் 5 வருட அட்வான்ஸ் வேண்டாம். ஒருவருசு அட்வான்ஸாக ஆறாயிரம் ரூபா தந்தால் போதும். அறையை நீவிட்டுட்டு போகிற போது சிவசத்தியமாய்

அட்வான்ஸை திருப்பித் தருவன்."

"போட்டு வாறன்" என்று கூடச் சொல்ல மனமில்லாமல் தியாகி அம்பலவாணரை விட்டு விட்டு வருகிறேன். கொண்டுவந்த காசம் 10 நாளோடு அரோக்ரா. இன்னும் சம்பளத்துக்கு 15 நாட்கள் இருக்கின்றன. கடன் கேட்ட நண்பர்களும் கையை விரித்து விடவே வாறன்ட எடுத்துக் கொண்டு 10 நாள் வீவு போட்டு விட்டு கோச்சியை பிடிக்க கோட்டை நோக்கிப் புறப்படுகிறேன்.

வீரகேசர்

27.05.1984

பார்வையாளர்

தாம ஆஸ்பத்திரியில் 2 மாதங்களாகக் கிடக்கிறேன். என் மனைவி இந்த ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டு வந்து போட்ட அன்றும் தொடர்ந்து ஒருசில நாட்களும் வேளைக்குச் சாப்பாடும், நீராகாரமும் தந்து என்னை நன்றாக உபசரித்தாள். ஆனால் நாளாக ஆக முதலில் அவள் வரவு குறைந்து ஆர் ஆர் ரோவிடமெல்லாம் கொடுத்தனுப்பிய உப்புச்சப்பற்ற சாப்பாடு நிலைதடுமாறி அதுவும் நின்று விட்டது. இப்போது நான் அனாதை போல ஆஸ்பத்திரிக் கோப்பையைக் காத்துக் கிடக்கிறேன், எனக்குள்ள நேரம் விடாப்பிடியான காய்ச்சல்தான், இப்போது என்னையாரும் வந்து பார்ப்பதில்லை.

பெஞ்சன் எடுக்கிற அண்டைக்கு மட்டும் வவுச்சரில் என்னிடம் கையெழுத்து வாங்க தோடம்பழங்களோடும், அவிச்ச முட்டைக் களோடும், வீவா போத்தல்களோடும் முகத்தில் புன்னகை பூக்க கட்டிலடியில் பயபக்தியாக வந்து நிற்பாள். நான் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்தால் தான் அவள் பெஞ்சன் எடுக்கலாம். கையெழுத் தோடு போனவளை இனி அடுத்த மாதப் பெஞ்சன் வவுச்சரோடுதான் காண வாம். இந்த இடைக்காலத்தில் அவளின் அட்றசே எனக்குத் தெரியாது.

“ஏனெடியப்பா இவ்வளவு நாளும் வராமல் விட்டனி.” என்டு கேட்டால் அவள் சீரிப்பாய்வாள்.

“நீங்கள் இஞ்சை நிம்மதியா கிடக்கிறியள். நான் படுகிறபாடு உங்களுக்குத் தெரியுமே? எங்கடை பரமேஸ்வரி அக்காவின்றை எஞ்சி ஸீயர் மோனுக்கெல்லே வாற கிழமை கவியானம். சீதனம் ஐஞ்சு லட்சம், ஒரு மாதமாக பலகாரச் சூடு நடக்குது, நான் அங்கை தான் நிற்கிறன்.”

“ஏனெடியப்பா அவையன் எங்களுக்குச் சொந்தமே?”

“சொந்தமோ? வலு கிட்டின சொந்தம்!”

“என்ன மாதிரி எனக்குத் தெரியாத சொந்தம்”

“பரமேஸ்வரி அக்கா ஆர் என்டு நென்ச்சியள்? எங்கடை குஞ்சி அம்மாவின்றை புருசன்றை தமக்கையின்றை மோளின்றை பெறாமோ என்றை சகலன்றை மருமோன்றை ஒன்றை விட்ட சகோதரியின்றை பக்கத்து வீட்டுக்காரிதானே எங்கடை பரமேஸ்வரி அக்கா”

“ஓ! அப்பிடியே.... எனக்கு உந்தச் சொந்தம் ஒன்டும் விளங்காது” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் போன பிறகு பற்களை அரைப்பேன். என்றை மனுசியும் பணக்காரர்க் குடும்பங்களை எப்படியோ ஒரு முறை சொல்லிக் கொண்டாடுகிற கேஸ்.

எனக்கு இப்போது பொழுது போக்கு ஆஸ்பத்திரிக்கு வருத்தம் பார்க்க வரும் பார்வையாளர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுதான்!

ஏழேட்டுப் பெண்கள் தினமும் ஆஸ்பத்திரிக்கு வருத்தம் பார்க்க வந்து போகிறார்கள். பெரிய இடத்துப் பெண்கள் மாதிக் கிடக்கிறது. விதவித விலை உயர்ந்த சாரி கட்டி வருகிறார்கள். கழுத்திலே பொன் ணகையும் முகத்திலே புன்னகையும் பொங்க வருகிறார்கள்.

அநேகமாக எல்லாக் கட்டில் வருத்தக்காரர்களையும் பார்க்கி றார்கள். விசாரிக்கிறார்கள். என் கட்டில் பக்கம் இவர்கள் வருவதில்லை. ஏனெனில் இவர்கள் வரும் போது நான் எழுந்து வெளி விறாந்தைக்குப் போய்விடுவேன்.

எனக்கு உண்மையில் வருத்தம் பார்க்க வருபவர்களைக் கண்டா லே பிடிக்காது. பார்வையாளர்கள் எல்லாரும் அனுதாபக் கண்ணோ தொன் வருகிறார்களா?

“உவருக்கு உந்த வருத்தம் காணாது... நல்லா கிடந்து அழுந்த வேணும் மனுசன்...” என்ற உள்மனது கூற. துடிப்போடு வந்து “ஐயா உங்களுக்கும் இந்த வருத்தமே? ஒரு ஈ எறும்புக்குக் கூட கெடுதி நினைக்காத உங்களுக்குமா இந்த வருத்தம்... கண்கெட்ட கடவுள்...” என்று கடவுளுக்கும் ஒரு அர்ச்சனை பண்ணி “உங்கள் வருத்தம் தீர நான் பிரார்த்திக்கிறேன்” என்ற போகில் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு விட்டுப் போக மனமில்லாதவர்களைப் போலப் போகும் இந்த நடிகர்களைக் கண்டாலே எனக்குப் பற்றிக் கொண்டு வரும்.

கடமைக்காக இவர்கள் ஒரு நாளுக்கு மட்டும் தலைக் கறுப்பைக் காட்டிவிட்டுப் போய் விடுவார்கள். பிறகு வரமாட்டார்கள்.

ஆனால் இந்த ஏழைட்டுப் பெண்கள் அலுக்காமல் தினமும் வந்து போகிறார்களே! இவர்கள் யார் என்பதை அறிய எனக்குப் பல நாட்களாக ஆசை! எப்படி அறிவது?

எனக்கு அடுத்த கட்டிலில் நேற்று ஒரு பிறசார் கேசைக் கொண்டு வந்து போட்டார்கள். அவருக்கு இப்போது நல்ல சுகம்! அவரைச் சுற்றி அந்த 'அந்தப்புரம்' கூட்டம் சூழ்ந்திருக்கிறது.

“உங்களுக்கென்ன வருத்தம்?”

“பிறசார்”

“வோவோ வைஹ்யோ?”

“வைஹ்”

“அப்ப பாருங்கோ பெரியவர் நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசிக்கக் கூடாது. நீங்கள் தானே எங்கடை பவள மாமியின்றை அவர்”

“ஓம்! ஓம்! பவளத்தை உங்களுக்கு எப்பிடித் தெரியும்?”

“எப்பிடித் தெரியுமோ? எங்களுக்கு வலு கிட்டின சொந்த மெல்லே?”

“என்றை அம்மாவின்றை சித்தப்பாவின்றை பெறாமோளின்றை ஒன்றை விட்ட மச்சான்றை பெரிய தாயின்றை பேத்தியின்றை பேத்தியும் பவளமாமியும் புற்றளையிலே ஒன்டாகப் படிச்சலை”

“அப்ப சாரதா நீங்கள் இவருக்கு வலு நெருக்கமானவர்”

“சரியான சொந்தம் மங்கை”

“மங்கை இவருடைய மூன்று பிள்ளைகளும் வண்டனிலே எஞ்சினியர்கள். இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் டொக்டர்களைக் கட்டி அமெரிக்காவிலே”

“அங்கிள் நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசியாதையுங்கோ.... அதிர்ச்சி

தரக் கூடிய விசயங்களைக் கேளாதையுங்கோ... நல்ல தெஸ்ற் எடுங்கோ... உங்கடை கடைசிப் பெடியன் வண்டனிலை வெள்ளைக்காறிச்சியை கலியாணம் முடிச்சதைப் பற்றியோ உங்கடை மோள் ஒருத்தி புருசனை விட்டிட்டு அமெரிக்காவிலை மூன்று பின்னொகளின் வெள்ளைக்காரத் தேப்பனோடை ஓடிப் போனதைப் பற்றியோ யோசிக்கக் கூடாது' அங்கிள் வாயைப் பிளக்கிறார்!

"என்ன இதொண்டும் எனக்குத் தெரியாதே!"

"பிரசாரகாரருக்கு இவைகளைச் சொன்னால் ஆள் ஏங்கிச் செத்துப் போடுமென்டு பவளமாமி உங்களுக்குச் சொல்லேல்லைப் போலை. பறவாயில்லை. நீங்கள் ஒன்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ அங்கிள். உங்கடை கட்டில் நம்பரும் சரியில்லை. பதின் மூன்றாம் கட்டில். அன்ளக்கி நம்பர். இந்தக் கட்டிலில் படுத்தாக்கள் இதுவரை தப்பினதில்லை. இதைப் பற்றியும் அங்கிள் நீங்கள் யோசிக்கக் கூடாது பிரசாரகாரருக்கு யோசனை தான் யமன்... நாங்கள் வாறம் அங்கிள்..." இந்தப் பெண்கள் கூட்டம் மற்றக் கட்டில் வருத்தக்காரரைப் பார்க்கப் போகிறது!

அங்கு நின்ற அந்ரென்டனைக் கூப்பிட்டு இந்தப் பெண்களைப் பற்றிவிசாரிக்கிறேன்.

"அன்னை இதுகள் பெரிய உபத்திரவம். வீட்டிலை இதுகளுக்கு வேலை இல்லை. பொழுது போக்குக்காக இஞ்சை வருகுதுகள். அதுவும் ஆம்பினை வாட்டுக்குத்தான் வருங்கள். இவையளின்றை புருசன்மார் சிலர் வெளிநாட்டிலை. சிலர் கொழும்பிலை உத்தியோகம். போக்குவரத்து இடைஞ்சலாலை கொழும்பும் இப்ப வெளிநாடு மாதிரித்தானே... அதனாலை கம்மா ஒரு விதத் தவணத்திலை உடுத்துப் படுத்து மேச்சல் பிளானிலே இஞ்சை வருதுகள் இஞ்சை வந்து. பணக்கார நோயாளி யெண்டால் ஒரு முறைதலையும் சொல்லிப் பார்த்து. விசாரித்துப் பொழுது போக்குதுகள்."

அடுத்த நாளும் இதுகள் மாலை 5 மணி அடித்ததும் வார்ட்டுக்குள் வருகுதுகள்.

நான் இன்று கட்டிலில் படுத்திருக்கிறேன். காய்ச்சல் சற்று உக்கிரமாக அடிக்கிறது.

பதின்மூன்றாம் கட்டில் சும்மா கிடப்பதைக் கண்டு என்னை விசாரிக்க வருகிறார்கள்.

“என்ன அப்பு... இதிலை கிடந்த ஆள் எங்கை?”

“நீங்கள் நேத்துப் போன கையோடை அவர் வாயைப் பிளந்து போட்டார்!”

“பாத்தியாடி மங்கை என்றை சாத்திரம் பலிச்சுப் போக்கு. பதின் மூன்றாம் கட்டில் ஆள் தப்பாதெண்டு....”

“அவர் போகட்டும் அப்பு உனக்கென்ன வருத்தம்?”

எனக்கு ஆத்திரம் பொத்துக் கொண்டு வருகிறது.

“எனக்கு வீடு அதாவது மேக நோய்... நேத்து அந்தப் பிறசர்காரனுக்கு மருந்தும் சொல்லி ஆறுதல் சொன்னியள். அதுமாதிரி என்றை வீடு நோய்க்கும் மருந்து தந்து ஆறுதல் சொல்லுங்கோ!”

பெண்கள் கூட்டம் நழுவப் பார்க்கிறது.

“சும்மா ஓடாதையுங்கோ... வீட்டிலை வேலை இல்லாட்டில் உங்கடை பொழுது போக்கை வருத்தக்காரரிலேயே காட்டுறது? உங்களாலெதானே பாவம் அந்த பிறசர்காரன் செத்தான். மனைவி, சுற்றுத்தார் மறைத்து வைத்ததை அவருக்குச் சொல்லி. அவரை அதிர்ச்சியடையச் செய்து அவரைக் கொன்ற கொலையாளிகள் நீங்கள் தான்.

வருத்தக்காரருக்கு உற்சாகம் பிறக்கிற மாதிரிக் கதை சொல்ல வேணும்... அதை விட்டுப் போட்டு....”

பெண்கள் தலை கவிழ்ந்து கொண்டு நடக்கிறார்கள்!

“ஏன் ஓடுறியள்? என்றை வீடு நோயை என்ன செய்ய?”

அன்றிலிருந்து அந்தக் கூட்டம் இந்த ஆஸ்பத்திரிக்கே

வருவதில்லை. பதின்மூன்றாம் கட்டில் நோயாளிகள் மட்டுமல்ல மற்றவர்களும் நோய் குணமாகி வீடு போகிறார்கள்.

எனக்கு இன்று உற்சாகம் தாங்கவில்லை. ஏனெனில் நாளைக்கு பெஞ்சன். என் மனுசியை தோடம்பழங்களோடும் அவிச்ச முட்டைக் களோடும் வீவா போத்தல்களோடும் காணும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்கப் போவதை என்னி என்னி நான் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தில் கட்டிலில் புரண்டு புரண்டு படுக்கிறேன்.

வீரகேசரி

25.05.1986

அந்தும் தேவதைக்கு ஒரு அரோக்ரா

நான் வாங்கிய கவீப்படிக்கட்டின் நம்பரும் பத்திரிகையிலே வெளிவந்திருக்கும் கவீப் முடிவுகளில் முன்னணியில் நிற்கும் நம்பரும் ஒன்றாய் இருப்பதைக் கண்டதுமே நான் என் கண்களையே நம்ப முடியாமல் ஒரு கணம் திகைத்து நிற்கிறேன்.

சந்தேகம் தீர் அன்றைய தினசரிகள் அத் தனையையும் வாங்கி டிக்கட்டைச் செக் பண்ணுகிறேன். எல்லாமே நானே லட்சாதிபதியெனக் கூறுகின்றன!

தனியனாகவே லொத்தர் சபைக்குப் போகிறேன். நன்பன் ஒருவளைத் துணைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கலாம். ஆனால் அதற்குள் ஒரு சமுச்சியம் - கூட வரும் நண்பனே லொத்தர் சபைத் தலைவரிடம் “சேர், சேர்... இது என்னுடைய ரிக்கற்... இவன் ஒரு கள்ளன்... என்னட்டை ரிக்கற்றைப் பறிசுக்கொண்டு வந்திட்டான் சேர்...” என்று திருவாய் மலர்ந்து விட்டானென்றால்? இந்தக் காலம் பண விசயத்தில் நண்பனையும் நம்ப முடியுமா.... ஏன் வீண் வம்பு....

முன் ஏற்பாடு செய்திருந்த கமராமென் தன்கைவள்ளனத்தைக் காட்ட பல ‘பளிச், பளிச்’ மின்னல்களுக்கிடையே அடியேன் ஒரு லட்ச ரூபாச் செக்கை முப்பத்திரண்டு பற்களின் வெளிப்புறக் காட்சிகளோடு சபைத் தலைவரிடம் வாங்குகிறேன்.

படங்களை உடன் கழுவி உடன் கழுவலுக்கு றிபிள் சார்ச்) எடுத்து பத்திரிகை ஆஸிரியர்களிடம் நேரிலேயே கொடுத்துவிட்டு ஊருக்குப் போகப் புறப்படுகிறேன்.

‘கவீப்பில் வரும் பணம் நிலைத்து நிற்பதில்லை’ என்று ஓர் அனுபவசாலி சொல்லி வைத்த மனிமொழிகளை மனத்தில் கொண்டு இந்த லட்ச ரூபாவையும், வீண் செலவு செய்யாமல், நல்ல வழியில் முதலாக்கிவிட வேணும் என்ற திட்டத்தோடு, முதல் அலுவலாக காணி பூமிகள் வாங்கிச் சேர்த்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணாத்தோடு வீட்டுக் கேட்டடிக்கு வந்து விடுகிறேன்.

எனது புளியடியூரில் நான் ஒருவனே லட்சாதிபதி, ஊரில் தலைக்கனம் பிடித்த சிறுசிறு குட்டிப் பணக்காரர்களெல்லாம் இனி என் காலடியில்!

“நீரும் உம்முடைய கிளாறிக்கல் ஓய்ப்பும்” என்று என்னை மதியாமல் மிதித்து வந்த என் மனைவி பவளத்திற்கு இனித்தான் இந்த முருகானந்தனின் திருவிளையாடல்கள் புரியப்போகிறது என்ற எண்ணம் என் மனத்தில் உருள மனமெல்லாம் இனிக்கிறது!

என் வீட்டுக்குள் ஒரே ஆரவாரக் கதைகள் என்னைக் கண்டதும் எல்லோரும் எழுந்து (என் மனைவி பவளம் உட்பட) என்னை வரவேற்கிறார்கள். முதல்நாளே பத்திரிகையில் படம் வந்துவிட்டதாம்!

ஆரவாரக் கதைகளுக்கிடையே ஒரு கறுத்தக்கோட் பேர்வழி என்னைத் தனியே வெளியே அழைக்கிறார்.

“ஹி...ஹி... நான்தான் காணித் தரகள் தம்பிராசா.... ரோட்டுக் களரக் காணி ஒன்று இருக்கு.... எட்டுப்பரப்பு.... நல்ல சீப்பராக அப்பலாம்.... விலை அம்பதினாயிரம்தான்...”

காணிப்பைத்தியத்தோடு வந்த எனக்கு இது ஒரு கும்பிடப்போன தெய்வம் கேசாக, நல்ல சுகுனமாக இருக்கவே எனக்கு மகிழ்ச்சி தாளாவில்லை.

“தம் பிராசன் ணை.... விலையைக் குறைக்கமாட்டினமோ அண்ணை....?

“தம்பி முருகா.... இப்ப வெளிநாட்டுக்காச ஊருக்குள் வந்து ஒரு பரப்பு ஒரு லட்சத்துக்கும் போகுது தெரியுமோ? இது எட்டுப் பரப்புக் காணி.... காணிக்குள்ளை நிக்கிற தென்னை மர, மாமர வரும்படியே ஏழு தலைமுறைக்குக் காணும்”

“அப்ப எப்ப எழுதுவம்?”

“தம்பி முருகா.... இந்த ஊரிலை உறுதி எழுதி முடிக்கக்கூடாது.... இந்த ஊர் நொத்தாரிகமாருக்குத் தெரிஞ்சுதெண்டால் விலை ஏத்தி

தாங்கள் அப்பப்பாப்பங்கள்.... பனையடியூரிலே எனக்குத் தெரிஞ்ச நொத்தாரிசு ஒருவர் இருக்கிறார்....

அவற்றை சாச்சுகளும் வலு சீப்பர்.... அங்கேயே போய் எழுதுவிப்பம்....”

பாங்கில் போட்ட செக் ரியலைஸ் பண்ணினவுடன் ஐம்பதினாயிரம் ரூபாக்காசோடு. மனைவி பவளம் தந்த உற்சாகத்தோடு பனையடியூருக்குப் போய் உறுதி முடித்துக்கொண்டு வீடு வந்தபோது அங்கே சண்டியன் சங்கரன் நிற்கிறான்.

“ஜ்யா.... வாருங்கோ.... உங்களட்டை ஒரு விசயமாய் வந்தனான்.... என்றை பிசினெக்குக் ரோல் பண்ண உடனடியாய் ஒரு இருபத்தெந்தஞ்ச தேவைப்படுகிறது... மாசம் ஜ்யாயிரம் வட்டி தருவன்.... பொறுப்புக்காக இருபது பவுன் நகைகளும் கொண்டு வந்திருக்கிறன்”

எனக்கு அடவு பிடிக்கும் வேலை வேம்பானது, ஏனெனில் அடவு பிடிக்கிற ஆக்கள் வீட்டுக்குள்ளை தானே துவக்குக்காரங்கள் வாறாக கன்.... உதட்டைப் பிதுக்கியபடியே நான் என் பத்தினியைப் பார்க்கிறேன்.

“என்ன கனக்க யோசிக்கிறியன்...? சங்கரன்னன் பொறுப்புத்தாரார் தானே..... இந்த வட்டி ஆர் தருவினம்...?” மனைவியின் கார்ச்சனை இது.

காச தராவிட்டால் என்றை மடிக்குள்ளை கிடக்கிற கிறீஸை உன்றை மடிக்குள்ளை விளையாடவிடுவேன்! என்பது மாதிரி சண்டியன் சங்கரன் என்னையே முறைத்துப் பார்க்கிறது என் கடைக் கண்களுக்குத் தெரிகிறது.

இருபத்தையாயிரம் ரூபாய் கை மாறுகிறது,

சண்டியன் கேட்டைத் திறந்துகொண்டு வெளியே போக ஜந்து வெள்ளை வேட்டி வாலிப்பகள் உள்ளே வருகிறார்கள்.

“ஜ்யா வணக்கம்... நாங்கள் தான் “ஊர் எழுப்பிச் சங்கத்” தின் நிர்வாகிகள் என தங்களை அறிமுகப் படுத்திக்கொண்டே கதிரைகளில் அமர்கிறார்கள்.

“ஐயா.... இந்த ஊரில் நீங்கள் ஒருத்தர் தான் லட்சாதிபதி என்ற பட்டத்தைத் தட்டிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். உங்களையும் உங்கள் இல்லக்கிளத்தியையும் பாராட்டிக் கொரவித்துப் பொன்னாடை போர்க்க வேண்டும் என்று எமது “ஹர் எழுப்பிச் சங்கம்” ஏகமனதாக தீர்மானித்திருக்கிறது.

வருகிற ஞாயிற்றுக் கிழமை எங்கடை பள்ளிக் கூடத்திலை உங்கள் இரண்டு பேரூக்கும் கொரவிய்புப் பெருவிழா எடுக்க விருக்கிறோம். தயவுசெய்து நீங்கள் இரண்டுபேரும் வந்து விழாவையும் எம்மையும் சிறப்பிக்கவேணும் ஐயா....”

மனைவி பவளத்தை நான் பார்க்கிறேன்.

மனைவியின் அத்தனை பற்களும் வெளிப்புறக் காட்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

“சரி நாங்கள் வருகிறோம்”

கலை நிகழ்ச்சிகள்.... வீடியோ காட்சிகள் நிகழ்ச்சி நிரவில் இருந்ததினாலோ என்னவோ மண்டபம் நிறைந்து வழிகின்றது.

மாலைகள் போட்டு எம்மிருவருக்கும் பொன்னாடை போர்த்தி விட்டு “ஹர் எழுப்பிச் சங்கத்” தலைவர் எழுந்து பேசுகின்றார்.

தலைவரின் எல்லாப் பேச்சுக்களும் எங்களைப்பற்றியே நடக்கிறது. ராமன்-சீதை, நளன்-தமயந்தி அது இது என்று புகழ்ந்துவிட்டு கடைசியில் பேசிய பேச்சுக்களும் அதற்குச் சனங்கள் தட்டிய கை ஓலிகளும் எனக்கு நாராசமாய் ஓலிக்கின்றன. ஒருபூம் அதிர்ச்சி, மறுபூம் ஆத்திரம்!

“சபையோர்களே நமது பெரியார், தியாகி, கொடைவள்ளல் முருகானந்தம் அவர்களை முதன்முதல் எமது ‘ஹர் எழுப்பிச் சங்கம்’ கண்டபோது இந்த வள்ளல் எங்களிடம் என்ன கேட்டார் தெரியுமா?

“உங்கள் சங்கத்துக்கு என்னாலான உதவி ஏதாவது தேவையா?” என்று தான் இந்தக் கொடைவள்ளல் வினாவினார்.

உடனே நமது செயலாளரும் பொருளாளரும் “எங்களுர் செத்த வீடுகளுக்கு பெருவாரியான சனங்கள் அள்ளுப்பட்டு வருவதனால், இத்தனை சனமும் சுடலைக்குப்போகும் ரோட்டின் அகலம் பத்தாகு. சுடலை ரோட்டை அகட்டி எல்லோரையும் இலகுவில் சுடலைக்குப்போக வழிசெய்வதுதான் ‘எங்கள்’ ஊர் எழுப்பிச் சங்கத்தின் முதலாவது செயல் திட்டம்..... இத்திட்டத்திற்கு இருபத்தையாயிரம் ரூபாய் தேவைப்படுகிறது” என்று திட்டத்தைச் சொன்ன போது வள்ளலார் என்ன சொன்னார் தெரியுமா?

இப்பவே செக் தரட்டுமா? என்றல்லவா கேட்டார் இந்த கொடைவள்ளல் பெருந்தகை. செக் கையளிப்புகளை விழா மேடையில் வைப்பது தான் சிறப்பு என்று நாம் சொன்னோம்.

இவ்விழா இறுதியில் கொடைவள்ளல் முருகானந்தம் அவர்கள் 25 ஆயிரம் ரூபா செக் கையளிக்கும் வைபவம் இடம்பெறும் என்ற நந்செய்தியை உங்களுக்குச் சொல்லுவதில் பெருமைப்படுகிறேன்...”

தலைவரின் பேச்கக்கு கரகோசம் வானை முட்ட என் நாக்கு வரண்டு அது வாய்க்குள் எங்கோ செருகி ஒட்டிக்கிடக்கிறது.

“ஐயோ என்னை வழுவாய் மாட்டிப்போட்டான்கள். நான் எப்ப சொன்னான் காக தாரனென்டு.... அடேய் வடுவாக்கள் நல்லா என்னைப் பேய்க்காட்டிக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திட்டாங்கள்..... எல்லோரையும் சுடலைக்கு அனுப்ப ரோட்டை அகட்டப் போறாங்களாம்... ஊரிலை எத்தனையோ அகட்டு வேலைகள் கிடக்க இவங்களுக்குச் சுடலை அகட்டு வேலைதான் கிடைக்குது.... மேடையை விட்டு எழும்பி ஒட ஆயத்தப்ப டுத்தும் போது..... மேடையில் மாலைகளோடும் பொன்னாடையோடும் வீற்றிருக்கும் என் பவளத்தைப் பார்க்கிறேன்.

மனைவி பவளம் புன்முறுவலோடு ஒருவித புகழ் மயக்கத்தில் மிதந்து கொண்டிருக்கிறாள். உச்சிகுளிர் பவளத்தைப்பற்றி தலைவர் முறையாகப் புகழ்ந்து விட்டாரல்லவா? இந்த மயக்கத்தில் இருக்கும் பவளத்திற்கு இருபத்தையாயிரம் ரூபா ஒரு தூசி.

அவள் என்னைப் பார்த்து ‘செக்கைக் குடுகுடு’ என்பது மாதிரிச் சிரிக்கிறாள். செக்கை எழுதி கொடுத்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்து முகம் குப்பறக்கிடக்கிறேன்.

25 வீணாய்ப்போச்சு 75 ஜூயும் சேமித்துவிட்டேன் என்றொரு நிம்மதிபிறக்கவே தலையை நிபிரித்துகிறேன்.

எடாசம் இரண்டாகியும் சண்டியன் சங்கரனின் வட்டிக்காசோ, முதலோ வந்துசேராத நிலை கண்டு, ஒரு சமுசியம் பிறக்கவே, அவன் பொறுப்பாய் தந்த நகை நட்டுக்களை அன்றிக் கொண்டு ரவுனுக்கு ஓடிப் போகிறேன்.

நகைகளைச் சோதிசுக்ப் பார்த்தபோது ஜம்யோ எல்லாம் கில்லுட்டு விளையாட்டுக்கள்....

என் மூளையைச் செருப்பாலும், என்மனைவி பவளத்தின் மூளையை (கட்கப்) அடிக்கவேணும்.

ஜம்பதினாயிரம் ரூபாவுக்கு வாங்கிய எட்டுப்பரப்புக் காணி மட்டும் இப்போது மிக்கம். இந்தக் காணிவேலி பழுதாய்க்கிடக்கிறது. இந்த வேலிகளை அடைக்க வேண்டி முள்ளுக்கம்பிறோல்கள் வாங்கி மனைவியின் சங்கிலி இப்போ அடவு என் காணிக்குள் பிரவேசிக்க, என்னை இரும்புக் கரங்கள் மறிக்கின்றன.

"என்னகாணும் என்றை முதிசக் காணிக்குள்ளன கம்பிக் கட்டோடை வாறாய்?"

"என்ன பேய்க்கதை கதைக்கிறாய்.... இந்தக் காணியை நான் இரண்டு மாசத்துக்கு முந்தி பனையடியூராரட்டை வாங்கினான் வழியை விடும்...."

"என்ன இந்தக் காணி பனையடியூராற்றையோ.... விசர்க்கதை கதையாதையும்.... பொலிசைக் கொண்டுவந்திடுவன். இது காணும் என்றை பாட்டன் சொத்து.... ஒறிஜிலைல் உறுதி காட்டட்டுமே உமக்கு?...."

கம்பி ரோலுகளை அப்படியே போட்டுவிட்டு பனையடியூர் நொத்தாரிசிடம் ஓடுகிறேன். வீடு பூட்டிக் கிடக்கிறது. விசாரித்ததில் நொத்தாரிசாக நடித்தவன் ஒரு ஜூரூ.சி என்றும் பலரை ஏமாற்றியிருக்கிறானென்றும், காணித் தரகார் தம்பிராகாவாக வந்தவரும். அந்த ஜூரூ.சி யும் பிற நாட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள் என்பதையும் கேள்விப்பட்டு வீடுவந்தபோது நான் மயங்கி விழுகிறேன்.

எனது படத்தைப் பத்திரிகையில் பார்த்தவுடன் ஸ்தாபித்த "ஊர்

எழுப்பிச் சங்கமும்" என் செக் கொடுப்பனவோடு அஸ்தமித்துவிட்டதாம். ஆனாலுக்கு ஜூயாயிரமாகப் பகிள்ளது போட்டான்களாம் அந்த ஜூந்துவெள்ளள வேட்டிக் கேக்களும்.

"இடியேய் பவளம் நீதான்றி நால்கல் எல்லாத்துக்கும் கால். உன்னை நான் கொலை செய்யாமல் விடமாட்டேன். இடியேய்....இடியேய்...."

"மற்றாக்கள் நித்திரை கொள்ளுறேல்லையோ என்ன பேய்த்தனமான புலம்பல்கள்...." என்று என் மனைவி பவளம் சத்தம் போட்ட போதுதான் நான் விழித்துக் கொள்கிறேன்.

"நல்லவேளை நான் கவீப் டிக்கெட் எடுத்திருக்கவுமில்லை. விழுவுமில்லை....." நிம்மதியோடு மறுபக்கம் திரும்பிப் படுக்கிறேன்.

வீரகேசரி

28.03.1982

ஜோல்யாய் த்ரீய மனைவி போட்ட

ஐந்தாண்முத் தட்டம்!

“இஞ்சாரும.... பக்கத்து வீட்டுச் சரசக்கா மாவிலடிப் பிள்ளையர்... கோயில் மஞ்சத் திருவிழாவுக்குப் போறாவாம்... நானும் கூடப்போக ப்போறன்....” என்று எனது மனைவி தேவி சொன்ன போது எனக்கு ஆத்திரமாத்திரமாக வருகிறது.

“தேவி இந்த ஊரிலை இருக்கிற கோயில் குளங்களைக் கும்பிட்டு முடிச்சிட்டியோ? பக்கத்துப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு நீ ஒரு நாளும் போனது கிடையாது. கடவுள் எல்லாம் ஒண்டு தான். பக்கத்துப் பிள்ளையாரை விட மாவிலடிப் பிள்ளையார் உயர்ந்த சாதி எண்ட நினைவோ உனக்கு?”

“உமக்கு நாகரிகம் தெரிஞ்சால் தானே.... மாவிலடிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு கொழும்பிலையுள்ள ‘சின்னமன்காடின்’ ஆக்கனே படையெடுத்து வருவினம். உலகத்திலுள்ள பெரும் புள்ளிகள் கும்பிடுற கோயில் அது. எங்கடை ஊர்க்கோயிலும் ஒரு கோயிலே? இடிஞ்ச கொட்டுப்படுகிற கோயில் இது. மாவிலடிப்பிள்ளையார் கோயில் இப்பவும் புதுக் கோயில் மாதிரி என்ன வடிவு? உம்மோடை கதைக்க எனக்கு நேரமில்லை.... நான்போகத்தான் போறன்....” என்று சொல்லிக் கொண்டே மனுசி அறைப்பக்கம் போகிறாள்.

மனுசி போகத்தான் போறன் எண்டால் அதுக்கு அப்பீல் கிடையாது. இனி இது பற்றி இவளோடு பேசிக் கடைசியில் என் முகத்தில் தான் விளக்கெண்ணை சொரியும் என்று என் அனுபவம் பேசுகிறது.

“தேவி... அதுக்கெண்ண நீயும் போவன்... துணைக்கு நானும் வாறன்....” என்று ஏதோ நான் மனுசிக்கு உத்தரவு கொடுக்கிற மாதிரிக் கொடுத்து என்றை உத்தரவோடு தான் அவள் போகிறாள் என்று நான் என் மனத்தை நம்ப வைத்து..... என் மனத்தை பேய்க்காட்டுகிற செய்கை இது!

“இஞ்சாரும்... சரசக்கா வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தவ. அவ கழுத்து. கை நிறைய நகை போட்டுக் கொண்டு போக நான் வெறுங் கழுத்தோடை போகேலாது... ஆரட்டையும் இரவல் வாங்கிக் கொண்டு வாரும்... கெதியா...”

வெறுங்கழுத்து என்றவுடன் எனக்குக் கோபம் கோபமாக வருகிறது.

“டியேய்... நால்கோல்... வெறுங் கழுத்தை உண்டாக்கினது நீ தானே.. தாலிக் கொடியையும் சங்கிலியையும் அடவு வைச்சு வழக்காடிக் கொண்டிருக்கிறது நீ தானே... உன்னைக் கொன்றாலும் அவி தீராது... நாயே” என்று என் மனத்துக்குள் தான் சொல்லிக் கோபப்படுகிறேன்.

நான் திருமணமாகி நான்கு ஆண்டுகளாகி விட்டன. ஆனால் இதுவரை ஒரு புழு பூச்சி கிடையாது.

மனுசியின் ஜூந்தாண்டுத் திட்டத்தின் பலாபலன் இது. கல்யாணமாகி ஐந்து வருடம் ஜௌவியாகத் திரிஞ்ச பிறகு தான் பிள்ளைகளைப் பெறத் தொடங்குகிறது என்று என் மனுசி கல்யாணம் முடிச்ச அந்த இரவி வேயே சொல்லி விட்டாள். நான் மனுசிக்குப் பயந்த கேஸ். மனுசி “வா” என்றால் வருவேன். “போ” என்றால் போவேன்.

இந்த ஜூந்தாண்டுத் திட்டம் முடிய இன்னும் ஒரு வருடம் பாக்கி. அதுவரை நான் மலட்டுப் பட்டத்தைச் சமக்க வேண்டியது தான். ஜூந்தாண்டுத் திட்டம் பத்தாண்டுத் திட்டமாகி விடுமோ என்றொரு கிலியும் என்னுள் இல்லாமல் இல்லை.

என் மனுசி தேவியின் தாலிக் கொடியும் சங்கிலியும் கல்யாணமாகிய அடுத்த மாதமே அடவுக் கடைக்குப் போய் விட்டன.

கல்யாணமாகிய அடுத்த நாளே பக்கத்து வீட்டுப் பரமேஸ் வரியோடு கொழுவில் விட்டாள் என் மனுசி. கொழுவலுக்குரிய ஞாயம் என்னவென்றால்.... பரமேஸ்வரி கட்டியிருக்கும் மாப்பிள்ளையை முதன் முதலில் என்றை மனுசிக்குத்தான் பேசினதாம். ஆனால் அவனோ “இவள் வாய்க்காரி எனக்கு வேண்டாம்” என்று சொல்லித் தப்பி

விட்டானாம். புண்ணிய ஆத்துமா, அது தப்பி விட்டது.

இந்தக் கோபத்தைத் தீர்க்க என் மனுசி பரமேஸ்வரியோடு காணி வழக்காடத் தொடங்கினான்.

பற்றைக் காணி - ஒரே ஒரு குழி மட்டும்! (குழி என்பது யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளில் வழங்கிவரும் காணி நிலத்தின் அளவே தவிர வேறொன்றுமல்ல)

இந்தா பிந்தா தாறன் என்று பிறக்கிறாசியார் நாலு வரிசமாய் இழுத்தடிச்சதில் பல ஆயிரம் ரூபாய்கள் அரோகரா!

இந்த வழக்கு ஆரம்ப நாளன்று இந்த வழக்கை, நம்பி, பிறக்கிறாசியார் தன்வீட்டுக்கு அத்திவாரம் போடத் தொடங்கினார். பிறக்கிறாசியார் வீடு கட்டி முடித்து, வீடு குடிஷூரல் வரை இந்த வழக்கு இழுபடும் என்பது எனக்குத்தான் தெரியும்.

இத்தனைக்கும் இந்தக் குழியின் பெறுமதி நானுறு ரூபாவுக்குக் கூடத் தேராது. இன்னும் வழக்கு முடிந்த பாடில்லை! தாலிக் கொடியும் சங்கிலியும் வட்டிக்கடையிலேயே சிறையிருக்கின்றன.

“என்ன முழுசிக் கொண்டிருக்கிறீர்... நீர்தானே ‘தியாகராசன் என்றை உயிர் நண்பன்’ என்று அடிக்கடி புழுக்கீரே... அவரட்டைப் போய் அவற்றை மனுசியின்றை நகை நட்டைவாங்கியாரும்... நேரம் போட்டுது.... கெதியாய்ப் போய் வாரும்...”

“தேவி... நீ இப்ப பேப்பர் படிக்கிறதில்லையே? - நகை நட்டுப் போட்டுக்கொண்டு வெளிக்கிடுகிறது உயிருக்கும் ஆபத்து... இப்ப எல்லாம் வெறுங்கமுத் தோடை வெளிக்கிட்டுப் போறதுதான் பாசன்...”

“பாசனைப் பற்றி நீர் எனக்குப் படிப்பிக்க வேண்டாம். நான் இராமநாதன் கல்லூரியிலை அட்வான்ஸ் லெவல் படிச்சவள் எண்டதை மனதிலை வைச்சுக்கொள்ளும். உம்மைப் போல நாட்டுப் புறப் பள்ளிக்கூடத்திலை எஸ்.எஸ். லி யோடை நிறுத்தேல்லை.”

கைகளைப் பிசைந்து கொண்டே நகை நட்டுத் தேடி நண்பன் தியாகராசன் வீடு நோக்கிப் போகின்றேன்.

உயிர்த் தோழன் நகைகளைச் சிரித்த முகத்தோடு. அதற்குரிய பெட்டிகளோடு அள்ளித் தந்தான். இரட்டைப் பட்டுச் சங்கிலி, இரு அட்டியல்... மாதிரி கற்கள் பதித்த நகை, முத்துக்கள் கோர்த்த தங்க மணிமாலை, எட்டுச் சோடி காப்புக்கள். இவைகளின் நிறை முப்பது நாற்பது பவுண்களாவது தேறும்.

நகைகளைக் கண்டதும் என் மனுசியின் முகமெல்லாம் பற்கள் முளைத்து விட்டன!

வெளிநாட்டுச் சரசக்கா, யான் என் மனுசி மூவரும் தனிக் கார் பிடித்து மாவிலடிப் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் புறப்படுகின்றோம்.

கோயிலிலிருந்து அரை மைல் சுற்றாடலுள் வாகனம் தடை செய்யப் பட்டிருந்தமையால் எங்கள் காரை கட்டைப்புளியடிப் பிலவில் நிறுத்தி விட்டு நாங்கள் கோயிலை நோக்கி நடக்கின்றோம்.

அப்பப்பா.... என்ன சன நெரிசல்! நான் என் மனுசியின் கையைப் பிடிக்க, மனுசியின் கையை சரச பிடித்து சன வெள்ளத்தில் நீந்திக் கொண்டு போகின்றோம்.

கோயில் கிட்டக்கிட்ட நெரிசல் உக்கிரமாகி விட்டது. எதிர்ப்புறம் வந்து கொண்டிருக்கும் இனவட்டங்கள் என் நெஞ்சில்மரண இடிகள் மாறி மாறி இடித்துக் கொண்டு போகிறார்கள். ஏன் இவர்கள் நெஞ்சைப் பர்த்தே இடிக்கிறார்களோ தெரியவில்லை.

இந்த எதிர் நீச்சலில் சரசக்கா திசை மாறிவிட்டான்.

என் கவனம் முழுவதும் என் மனுசியின் கமுத்திலும் கையிலும் தான்.

“பக்தகோடிகளே... தெற்கு வீதியில் இப்போது ஜந்து தாலிக் கொடிகள் ஒரே நேரத்தில் அறுபட்டு விட்டன. உங்கள் மத்தியிலேயே கள்ளர் பக்தர்கள் வேடமிட்டு உலாவுகிறார்கள். உங்கள் நகைகளைக் கவனமாகப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுங்கள்...” என்று ஒவிபெருக்கியில் பொலில் அறிவித்தல் வரவே என் மனம் திக்திக்கென அடிக்கின்றது.

ஆனால் என்றை மனுசியோ எதுவித பொறுப்புமில்லாமல் தன் நகைகளை மற்றப் பெண்கள் பார்த்துப் பொறாமைப்படுகிறார்களா என்று ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டே நடக்க, யான் மனுசியின் கழுத்தையும் கைகளையும் வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டே பின் செல்கின்றேன்.

இந்த நகைகள் போனால் வேறு நகைகள் வாங்கக் கூடிய பணக்காரி நான் என்கிற மாதிரி என் மனைவி ஒரு அகங்காரப் போக் கோடு வாசலை நோக்கி நடக்கின்றாள்.

வழி நெடுகத் தண்ணீர்ப் பந்தல்கள்.

வட்டிக்கடை வைத்திலிங்கத்தின் தண்ணீர்ப் பந்தலாம் ஒன்று. நாய்ச் சங்கிலி மாதிரி கழுத்திலே அட்சரக் கூட்டோடு தங்கச் சங்கிலி போட்டிருக்கும் வைத்திலிங்கத்தார் என் மனுசியின் நகை நட்டுக்களைக் கண்டவுடன் எங்களை ஏதோ பெரும் புள்ளிகள் என நினைத்து விட்டாரோ என்னவோ. பந்தலுக்குள்ளிருந்து ஸ்பெசலாய் இரண்டு சில்வர்கப் பால்கோப்பி கொண்டு வந்து தந்தார். ஆகா அருமையான கோப்பி தான்.

மற்றும் வெறுங்கழுத்து அடியார்களுக்கு கவுண்டரில் தகரப் பேணிகளில் ஊற்றப்படும் தேநீரைப் பார்க்கின்றேன். வெறுந் தேநீர் தான் அது.

"சமத்துவம் பேணும் ஆலயத்திலும் பாகுபாடா, ஊழலா?" என் மனம் முனு முனுக்கிறது. கோயில் வாசலுக்கு வந்து விடுகிறோம்.

"ஆண்கள் மேலங்கியுடன் உட் செல்லக்கூடாது" என்ற அறிவிப்புப் பலகையைப் படித்து எனது சேட்டையும் பெளியளையும் கழற்றி, அரையில் சால்வைகளாகக் கட்டிக் கொண்டு கோயிலினுள் புகுகின்றேன்.

என்னைப் போல சேர்ட்டுக்களைச் சால்வையாக்கிக் கொண்ட இரு வாலிபர்கள் இந்தப் போர்ட்டைப் பார்த்துப் புறுபுறுப்பது எனக்குக் கேட்கிறது.

“எந்தப் புராணத்திலை இருக்கு சட்டையோடை கோயிலுக்கு போகக் கூடாதென்டு? பெண்டுகள் மட்டும் மேல்சட்டை யோடை கோயிலுக்குள்ளை போகலாமோ?

எங்கடை சமயக் கோட்பாடுகள் முழுக்க முழுக்க சுகாதாரத்தைப் பேணித் தான் இயற்றப்பட்டது. வெறும் மேலோடை உள்ளட்டு, வியர்த்துக் கொட்டும் வெறும் மேல் காரரோடை அரைபட்டு, நெரிபட்டு ஆகுக்காள் வியர்வை அழுக்கைக் தேய்த்துக் கொள்வது சுகாதாரத்துக்கு எவ்வளவோ தீங்கானது...

சேஷ் போட்டுக் கொண்டு போனால் சேஷ்டோடு அழுக்கு நின்று விடும். ஒற்றிக் கொண்டும் விடும். மற்றாக்களின் மேனியை அகத்தப்படுத்தாது. அப்படியிருக்க எந்தப் புராண விண்ணன் எந்தச் சமயப் புத்தகத்தைப் படிச்சு இந்தப் பேர்ட்டை எழுதிப்போட்டான்” என்று வாலிப்பகளில் ஒருவன் ஆக்ரோஷமாகப் பேசிக் கொள்கின்றான்.

இந்த சன நெரிசலுக்குள்ளும் என்றை மனுசி ஸ்ரெயிலாகத் தான் கும்பிடுகிறான். கை கூப்பியபடியிருக்க கண்கள் மற்றப் பெண்களின் நடை உடை நகைகளை எடை போடுகின்றது.

என் கைகளும் கூப்பிய படி தான் இருக்கின்றன. ஆனால் கண்களோ என் மனுசியின் கழுத்திலும் கைகளிலும் மாறிமாறி மொய்க்கி ன்றன. சுவாமியை யார் பார்த்தார்கள்?

சற்று நேரத்தில் என் கழுத்தை ஒரு இரும்புக் கரம் அழுத்தி பின்னுக்குக் கொற கொற என்று இழுத்துக் கொண்டு போகிறது.

“என்னடா நாஸ்கோல்... கும்பிடுகிற மாதிரி நடிச்சு பெம்பிளை யளின் கழுத்து நகைகளிலை கண் வைக்கிறியாடா.... நடவடா பொவிஸ் ஸ்டேசனுக்கு...” சிவில் உடை பொவிஸ் காரன் என்னைப் பக்கத்து பொவிஸ் நிலையத்துக்கு இழுத்துக் கொண்டு போகிறான்.

“அவள் என்றை மனுசி... நகைகளைப் பாதுகாக்கவே அவளின் கழுத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்” என்று எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் நம்பாத பொவிஸ்காரர்கள் செப்பமாக நாலைந்து தந்தார்கள்.

யாழ் - தேவியில் போகையில் சிகிரெட் ஓன்று இனாம் பண்ணிச் சினேகிதம் பிடித்து பழக்கப்பட்ட ஒரு பொலிஸ்காரர் அங்கு நின்றதினால் நான் தப்பினேன். அவரின் உதவியால் ஒரு மாதிரியாக வெளிபில் வந்தேன்.

ஓட்டமும் நடையுமாக மனுசியைத் தேடி கோயிலுக்குள் ஓடுகிறேன். ஜூகோ... அங்கே மனுசியைக் காணவில்லை. விசரன் மாதிரி சன நெரிசலுள் ஓடி ஓடித் தேடுகின்றேன்.

ஒருமணி நேரம் தேடிவிட்டேன். திடீரென்று ஓலி பெருக்கியில் பொலிஸ் அறிவிப்பு!

“தேவி என்ற குடும்பப் பெண்ணின் நகைகள் அத்தனையும் அறுபட்டு, அவர் அழுத வண்ணம் பொலிஸ் எட்டேசனில் இருக்கிறார். இவரின் கணவரான திருவாளர் சோனகிரி எங்கிருந்தாலும் உடனே பொலிஸ் நிலையத்துக்கு வரவும்.”

அறிவிப்பைக் கேட்டு என் நா வறண்டு, கண்கள் பிதுங்கி விடுகின்றன!

பொலிஸ் நிலையத்துக்கு ஓடுகிறேன்.

தேவி தலைவரி கோலமாக, அழுதமுது முகம் வீங்கிய கோலத்தில், என்னைக்கண்டதும் ஓ, ஓ என்று அழுத்தொடங்கிவிட்டாள்.

“ஜூயோ உங்கடை பேச்சைக் கேளாமல் இரவல் நகை போட்டுக் கொண்டு வந்து எல்லாம் போச்சே... என்றை ஆருயிர் அத்தானே... என்னை மன்னிச்சுப் போடுங்கோ... இனி நான் உங்கள் சொற்படி தான் நடப்பேன்.... நீங்கள் தான் என் தெய்வம்...” என்று என் காலடியில் விழுந்து கால்களைக் கண்ணோரால் நனைத்துச் சாஷ்டாங்கமாக கிடக்கிறாள் தேவி.

பார்க்கப் பாவமாகத் தான் இருக்கிறது!

நண்பன் தியாகராசனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியாது முழுசிக் கொண்டே வீடு வந்து சேருகின்றேன்.

நண்பன் தந்த நகைகளின் பெறுமதி என்பதினாயிரம் ரூபாவுக்கு மேல் இருக்கும். என்னை அறியாமலே கண்களில் நீர் முட்டுகிறது.

வெறும் கையோடு நண்பன் தியாகராசன் வீட்டுக்குப் போகி என்றேன்.

விக்கி, விக்கி விஷயத்தைத் தியாகராசனுக்குச் சொல்லுகின்றேன். “இருக்கிறகாணி பூமிகளை விற்று நான் நட்டத்தை எடு செய்கிறேன்” என்று அழுதமுது சொல்லுகின்றேன்.

ஆனால் தியாகராசனோ இதைக் கேட்டுச் சிரிக்கின்றான்!

“நான் உங்களுக்குத் தந்தது அத்தனையும் கில்லுட்டு நகைகள்”

“ஆ... கில்லிட்டுக்களா?” என் வாய்க்குள் குரியோதயமாகின்றது.

“ஓமோம்... கில்லிட்டுத் தான்... இப்ப ஊர் உலகத்திலை நடக்கிற களவுகளைப் பார்த்து என்றை மனுசியே தன்னுடைய நகைகளை என்னைக் கொண்டு விற்று காசை வங்கியில் போட்டு விட்டாள் இப்ப வங்கியிலிருந்து மாதம் மாதம் வட்டியாக மட்டும் இரண்டாயிரம் ரூபா வருகுது...?” எனக்கு ஆனந்தம் தாங்கவில்லை.

“நாங்கள் பாவிப்பது முழுக்க முழுக்க கில்லிட்டு நகைகள் தான். தங்க நகை போடுவதினால் எங்களுக்கு ஒரு சத நன்மையும் கிடையாது. மற்றாக்களுக்காகத்தான் நாங்கள் நகை போடுகிறம்... மற்றாக்கள் எங்களை மதிக்க வேணும் எண்ட ஒரு போலிக் கெளரவத்துக் காகத்தான் நாங்கள் நகை போடுகிறம். நகை போடுகிறதாலை பெம்பிளைகளின்றை உடம்புக்கு எந்தவொரு புதுச்சுகமும் வந்து விடுவதில்லை. மாறாக உயிருக்கு உலைவைப்பது தான் மிஞ்சும்..” என்று தியாகராசனின் மனைவி புவனம் ‘புதிய கீதயாக’ சொன்ன போது எனக்கு புவனத்தின் மீது இருந்த மதிப்புப் பல மடங்காகுகிறது.

மெல்லிய சீக்காயோடு வீடு வந்த சேருகின்றேன்.

ஆனால் என் மனுசி தேவிக்கு மட்டும் கில்லிட்டுச் சங்கதியை நான் சொல்லவில்லை.

"தேவி.... இந்த நகைகள் போனால் போகட்டும்...இன்னுமொரு செட் நகைகள் நான் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன்.... நீ ஒரு சதமும் தர வேண்டாம்..." என்று என் நண்பன் தியாகராசன் சொன்னதாக மனுசிக்குப் புழுகி என் நண்பனை உயரத்தில் ஏற்றி வைக்கிறேன்.

நகைகள் களவு கொடுத்த நாளிலிருந்து மனுசி வீட்டை விட்டே வெளியில் எங்கும் செல்வதில்லை. என்னோடு மிக மிக நல்ல மாதிரி 'எந்த விஷயமானாலும்' என் உத்தரவைக் காத்தே நிற்கிறாள்.

இப்போதெல்லாம் வீட்டில் நான் வைப்பது தான் சட்டம்!

இந்தச் சனி மாற்றம் எனக்கு வலு திறம்!

மனுசி தன்டைய ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தையும் கைவிட்டு விட்டாளாம்! இந்தச் செய்திதாள் எனக்கு எக்கச்சக்கமாக இளிக்கிறது.

வீரகேசர்

31.10.1982

பண்டிதன் அடிப்படையில் தான் யந்த பாசம் ஏற்படுகிறதா?

பாசம் பாசம் என்று பரிதவிக்கிறோமே! -ஆனால் இந்தப் பாசம் கடைசி வரைக்கும் நிலைத்து நிற்பதா? பாசம் வைத்தவர்களையே எமனாகக் கணிக்கும் காலம் ஒன்றும் வந்துவிடுகிறதே! பாசப் பினைப்போடு இருந்தவர்களே பரம எதிரிகளாக மாறி விடுகிறார்களே!

இந்தப் பாசம் இருக்கிறதே, பணத்தைக் கண்டு விட்டால் சன்னதம் கொள்ளும் - படம் எடுத்தாடும் பாம்பாகி விடும். பணம்தான். பாசம்! பாசம்தான் பணம். “இல்லானை இல்லானும் வேண்டாள், ஈன்றெடுத்த தாயும் வேண்டாள்” என்று அன்று சும்மாவாகவா சொல்லி வைத் தார்கள்!

பாசம் படும் பாட்டினை விளக்க இதோ சில உதாரணங்கள்:

அன்றன் - தங்கை பாசம்

“மரக்கறி வாங்க மார்கெட்டுக்குப் போன கொண்ணனை வொறி அடிச்சுப் போட்டுதாம்: ரோட்டிலை பின்மாகக் கிடக்கிறார்” என்று யாரோ ஒரு இளைஞன் நாத்தமுதமுக்க கதவைத் தட்டிச் சொல்லுகிறான்.

சாவதானமாகக் கதவைத் திறந்த தங்கை கதையைக் கேட்டு புன்முறுவல் பூக்கிறாள்.

“உவருக்கு உதுவேணும்: உவற்றை செத்த வீட்டுக்கும் நான் வரேன் என்று உவருக்கே நான் முந்திச் சொல்லியிருக்கிறான் - தம்பி உவர் செத்துக்கிடக்கிற கதையை அவற்றை அருமைப் பெண்டாட்டிக்கும், எஞ்சினீயர் மோனுக்கும் ஒடிப்போய்ச் சொல்லும். ஆரும் ரோட்டிலை செத்துக் கிடக்கட்டன் உமக்கேன் இந்தக் கொண்டோடி வேலை” என்று சொல்லி விட்டு அந்தத் தங்கை கதவைப் படாரெனச் சாத்திவிட்டு ரேப்றைக் கோடில் “நேற்று இராத்திரி யம்மா” பாட்டுப் போடுகிறாள்.

அந்த இளைஞர்கள் விறைத்துப் போய் நிற்கிறான்! காலமான அண்ணனால் தாயும் தந்தையுமாக இருந்து வளர்க்கப் பட்டவள் தான் அந்தத் தங்கை.

அண்ணனின் மூத்தமகன் எஞ்சினீயரைத் தன் மகனாக்குத் தரவில்லை யென்றவுடன் அண்ணனின் கொலையை அங்கீகரிக்க வைத்து விடுகிறது. அதே பாசம்.

தந்தை - மகன் பாசம்

தவம் இயற்றிப் பெற்ற பிள்ளை ஒன்று! பிள்ளைக்கு ஈமொய்த்தால் தனக்குக் குளவி குத்திவிட்ட வேதனை யோடு வளர்த்த தந்தை!

மகன் பிறந்த முப்பத்தேராம் நாள் ஊர்க்கோயில்களில் அன்னதானம் - சன்னதியில் சடை இறக்கல் - நல்லூரில் அழுதாட்டல் - பல்முளைத்த அன்று பல்லாயிரம் பல்லுக்கொழுக்கட்டை அவியல்!

மகனை விட்டு ஒரு கணம் பிரிந்தாலும் தனது உயிர் பிரிவது போல ஊசலாடிய அந்தத் தந்தை;

“பேய் ராஸ்கல் இந்த வீட்டு வாசல் படியை மிதிச்சியெண்டால் இரண்டு காலையும் வெட்டி உன்றை கையில்லே தருவன். நான் ஆர் என்று தெரியுமே? ஆள்வெட்டிப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன்” என்று தந்தை வாசலில் கொடுவாக் குத்தியோடு நின்று காச்சிக்க, மகன் கேட்டுக்கு வெளியே தனது புது மனைவியோடு நின்று அழுது கொண்டிருக்கிறான்.

பாசத்தை வென்ற குற்றம் மகன் சாதி குறைந்த பெண்ணை காதல் திருமணம் செய்து கொண்டு வந்து விட்டானாம்.

மகன் மன்னிக்கும்படி மன்றாடுகிறான்!

தந்தை கொடுவாக்கத்தியோடு ருத்திர மூர்த்தியாக நிற்கிறார்!

“அப்பா பெண் வீட்டார் இரண்டு இலட்சம் ரூபா இனாழும் தந்தவை. இதோ இந்தப் பொட்டலத்துக்குள் பணம் இருக்கு!” என்று மகன் சொல்ல கொடுவாக்கத்தி நழுவுகிறது!

“என்ன இருந்தாலும் பிள்ளைப் பாசம் எல்லாத்தையும் மறக்கப் பண்ணுது மகனே! நீ இல்லாமல் என்னாலை இருக்க முடியாது. பாசத்துக்கு அத்தனை பவர் - உன்றை மனைவி, அதாவது என்றை அருமை மருமகளை யாராவது குறைந்த சாதியென்டு சொல்லுவின்மே. இவளை எனக்குப் பார்க்க பிராமணப் பொம்பினை மாதிரித் தெரியது. சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை, சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா. இது தான் உண்மை. நான் ஒரு முற்கோபி. அதுதான் இத்தனை ஆட்டமும் ஆடினானான். இரண்டு பேரும் வலது காலை எடுத்து வைத்து உள்ளே வாருங்கோ” என்று சொல்லிக் கொண்டே தந்தை விரித்த கைகளோடு மகனை நோக்கி ஓடுகிறார்.

தன் தந்தை தன்னைக் கட்டித் தழுவ ஒடிவருகிறார் என்று என்னி மகனும் விரித்த கைகளோடு தந்தையை நோக்கி ஒடி வருகிறான்.

ஒடிப்போன தந்தை கட்டித் தழுவினார். மகனையல்ல! அந்த இரண்டு லட்சம் ரூபா பொட்டலத்தை!

மகன் - தாய் பாசம்

முத்த மகள் வீட்டிலே கிழவி படுத்த படுக்கை. இன்னும் சில நிமிடங்களில் அவள் உயிர் பிரிந்து விடும். இந்தக் கடைசி நேரத்தில் அவளின் தவிப்பு அவள் முகத்திலே தெரிகிறது.

பன்னிரண்டு வருடங்களாக உறவைத் துண்டித்திருக்கும் தனது இளைய மகளைக் காணத் தவிக்கிறாள் கிழவி- ஒப்பாரி வைப்பதற்கு நெடியாக கூடி நிற்கும் இளசனத்தாருக்கு இது புரிகிறது.

கிழவி படுத்த படுக்கையாகிய நாளிலிருந்தே ஆள்மேல் ஆள்விட்டும், தாயைப் பார்க்க வரமறுத்தவள் இளியா வரப்போகிறாள்?

தாய் சாகப்போகும் இந்தக் கடைசி நேரத்திலாவது தங்கையின் பாச உணர்வு வெளிக்கிளம்பாதா என்றென்னி தாயின் தவிப்பைப் பார்த்து அழுதழுது தங்கையிடம் ஓடுகிறாள் தமக்கை.

“தங்கச்சி.... அம்மாவுக்குச் சேடம் இழுக்கத் தொடங்கியிட்டுது. எல்லாரும் தெளிவு வாக்கினம். உன்னைப் பாக்கத்தவிக்கிறா தங்கச்சி....

ஏக எடுத்துக் குடும்பிடுறன்... பெத்தவயிறை எரியவைக்காதை...”
சொல்லிக் கொண்டே தமக்கை அழுகிறாள்.

புவனம் சிரிக்கிறாள்.

“அம்மா எண்டவ செத்தால் கூட நான் வரமாட்டன். எனக்குச் செய்த துரோகத்தை நான் மறப்பனே? காரைப்பத்தைக் காணி அரைக்கால் பரப்புக் காணி எண்டாலும் எனக்கெழுதாமல் உனக்கேண் எழுதுவான் அவள்?”

“தங்கச்சி புவனம் அந்தக் காணி ஆயிரம் ரூபாய் பெறுமே? பத்து மாசம் கூம்ந்து பெற்று கஸ்ரப்பட்டு ஓங்களை வளர்த்தெடுத்தவளை மறக்கலாமோ புவனம்?

எனக்குத் தோட்டக் காரனைக்கட்டி வைச்ச அம்மா உனக்கு உத்தியோககாற மாப்பிள்ளையைக் கட்டிவைச்ச நன்றி கூட உனக்கி ஸ்ஸையா புவனம்?

நீ சீரும் சிறப்புமாக இருக்கிறாய். நாள் பின்னை குட்டிகளோடை பட்டினி கிடக்கிறன். இதைப் பாத்துப் போட்டுத்தான் அம்மா அந்த இரண்டு குளிக் காணியையும் எனக்கெழுதியிருக்க வேணும்.

அம்மா எனக்கு மன்வீடு சீதனம் தந்தா... உனக்குக் கல்வீடு கட்டித் தந்தா... நான் அம்மாவோடு அடிப்பட்டிருக்கிறனோ? புவனம் பழையதை மறந்து போட்டு வா.. எங்களைப் பெத்த அம்மா சுகமாகச் சாக வேணும் தங்கச்சி....” தமக்கையாரின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஆறாக ஒடுக்கிறது.

“அக்கா ... எனக்கு உபதேசம் செய்ய உனக்குத் தகுதி காணாது. நீ புற்றளையிலை மூண்டாம் வகுப்பு.... நான் ராமநாதனிலை மேல் வகுப்பு வரை படிச்சனான். நீ தோட்டக்காரி, நான் அக்கவுண்டன்ட். மனைவி, எனக்கா நீ புத்தி சொல்ல வெளிக்கிட்டிருக்கிறாய்... நீ போ... நான் வரமாட்டேன்... அவளின்றை முகத்திலை நான் முழிக்க மாட்டன்.”

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு தாயின் அருமையை உணர்ந்திருந்த புவனத்தின் புருஷன் புவனத்தைப் போகும் படி மன்றாடுகிறார்.

“உங்களுக்கு இதிலை சம்பந்தம் இல்லை. பேசாமல் உங்கடை அலுவலை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருங்கோ. மாமியாரிலை உங்களுக்கேன் அவ்வளவு கரிசனை? எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். என்றை விசயத்திலை தலையிடாமல் போடுகிற தீளைத் திண்டிட்டிருக்கிறது தானே!”

வாய்க்குள் சேலைத் தலைப்பைப் புதைத்துக் கொண்டு புதைத்த சேலை தெப்பமாக வீடு நோக்கி ஒடுகிறாள் தமக்கை. ஆனால், ஒப்பாரி எப்போதோ தொடங்கி விட்டது!

முடிவுரை!

மனித வாழ்க்கையின் பாசப்பிளைப்பு ஒரு மாயை. நிலையற்று. பணத்தோடும், பதவியோடும் தான் பாசம் உறவாடும்! இந்த நிலையற்ற மாயையை நம்பி உங்கள் மரணப்படுக்கையை முட்களால் செய்து விடாதீர்கள்.

பாசம் வைக்க வேண்டியவன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் மீது பாசத்தைச் சொரியுங்கள். அவன் மீது வைத்திருக்கும் பாசம் வீண் போகாது.

வீரகேசரி

03.11.1985

நஜங்கள்! வேறங்கள்!

எமது சமய விரத அனுஷ்டானங்கள் மிகவும் புனிதமானவை. பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம் என்ற பழைமாழியானது பசி வந்தால் பத்தும் அதாவது ஒட்டுதல், பற்றுதல், பந்தபாசப்பற்றுக்கள், உலகப் பற்றுக்கள் கூட பஞ்சாய்ப் பறந்து போய்விடும் என்றும் பொருள்படும். இந்தப் பத்துக்குப் பத்துவிதமான குணங்களைச் சொல்லிக் கருத்தில் கொள்வதுண்டு.

மனிதனை மிருகமாக்கும் கெட்ட குணங்களான ஆணவம், அகங்காரம் எல்லாம் பசி இருக்கும் காலத்தில் பஞ்சாய்ப் பறந்து போய்விடும்.

பாசப் பற்றுதல்கள் நீங்கியிருக்கும் நிலையில் தான் மனிதன் தனது ஆத்மீக ஈடேற்றத்தை, இறைவனைச் சிந்திக்க முற்படுகிறான். எனவே ஒரு மனிதனின் ஆத்மீக வளர்ச்சிக்கு உதவுவது விரத அனுஷ்டானங்களே!

உடல் நலத்திற்கும் உள் நலத்திற்கும், இறை வழிபாட்டிற்கும் சிறந்த வழி விரத அனுஷ்டானம் என்பது ஆத்ம சுத்தியோடு விரதம் அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கே புரியும்.

இத்தகைய இறையோடு ஒட்டிய விரத அனுஷ்டானங்களை அதன் தத்துவங்கள் விளங்காது சிலர் தமது சுயதேவையைப் பூர்த்தி யாக்கவும், பொழுது போக்காகவும், பாஷ்ணுக்காகவும் அனுஷ்டிக்கி றார்கள்.

ஒரு சிலின் விரதப் பிடிப்புக்களும் அதற்கான நோக்கங்களும் விசித்திரமானவை மட்டுமல்ல சிறுமையானவையும் கூட!

இந்தச் சிலர் எமது சமயத்துக்கே இமுக்கைத்தேடித் தருபவர்கள். இப்படி இமுக்கைத் தேடித்தரும் இரு பிரகிருதிகளை உங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்க விரும்புகிறேன். இந்த அறிமுகப் படலத்தின் நோக்கம் இப்படியான வினோத விரத வம்சங்கள் தோன்றக் கூடாது என்பது தான்!

விரத கேஸ் நம் -1

முதலாளி முருகேசர்!

பிற ஊரில் பிசினெஸ் செய்கிறார் இவர். புளி (ஆபின்) கடத்தல் வியாபாரம் வெறு. இவரது கடையில் இருபது பேரளவில் மாடாக உழைக்கிறார்கள். வருமான வரி கணக்கிற்காக. கணக்கில் ஆளுக்கு ஆயிரம் ரூபா சம்பளக்கணக்குப் போட்டுக் காட்டுவார். ஆயிரம் ரூபா சம்பளத்திற்குக் கையெழுத்துப் போட்ட தொழிலாளியின் கையில் கொடுப்பதுவோ நூறு ரூபாய் மட்டுமே.

போனஸ் என்று ஆளுக்கு ஜயாயிரம் கணக்கில் போட்டுக் காட்டுவார். கொடுப்பனவு ஜம்பது மட்டுமே.

ஏழைகளின் வயிற்றில் அடித்து பணத்தைப் பொத்தி வைப்பதில் இவருக்கு வேட்டையாடுவது போன்ற குஷி!

இத்தகைய தராதரங்களையுடைய முதலாளி ஊருக்கு வந்தால் பக்தன் வேடம்!

பக்கத்துப் பிள்ளையார் கோயில் கொடியேற்ற நாளிலிருந்து தீர்த்தோற்றுவம் மட்டும் இவர் பூரண விரதம் அனுஷ்டிப்பார். திருவிழா பத்துநாளும் சிவப்பட்டினி.

இரவில் மட்டும் வீட்டில் பழவகை சேர்த்துத் தீர்த்தம் கரைத்து இராப் பூசைகண்டு வந்தபின் பருகுவார்.

இந்த முதலாளி இப்படியான கட்டுரை விரதம் ஆரம்பித்ததன் காரணம் என்ன தெரியுமா? ... ஒரு நேர்த்திக் கடன்.

இவர் குடியிருக்கும் மாளிகைக்குப் பக்கத்தில் பத்துப் பிள்ளைகளோடு ஒரு ஏழைக் குடும்பம். இந்தக்குடும்பம் இருக்கும் காணியையும் தன் வீட்டோடு சேர்க்கப் பண்ணினால் கபளீகரம் செய்து வைத்தால் பத்துநாளும் முழுவிரதம் அனுஷ்டிப்பதாக பிள்ளையாரிடம் நேர்த்தி போட்டிருந்தார்.

கள்ள உறுதி முடிப்பதில் கைதேர்ந்த நொத்தாரிசு ஒருவரைப்

பிடித்து கள்ள உறுதி முடித்து வழக்காடி கடைசியில் அந்த ஏழைக் குடும்பத்தின் கொட்டிலையும் எரித்து அதுகளைத் தூரத்தி விட்டு காணியைத் தன் வீட்டோடு சேர்த்துக் கொண்டு வெற்றி வாகை சூடியவர் முதலாளி.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை நேர்த்திக் கடனை பக்குவமாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறார் முதலாளி.

பிற ஊரில் இவருக்கு கிழமைகளில் ஆறு நாட்களும் இறைச்சிக் கறிச் சாப்பாடு. அதுவும் சிவபெருமாளின் வாகனம் தான் இவருக்குப் பிடித்தமான பதார்த்தம். இத்தகைய ஈசனின் வாகனத்தையே உட் கொள்ளும் பக்தர், வெள்ளிக்கிழமைகளில் மாத்திரம் மீன் சாப்பிடுவார்.

ஏனெனில், வெள்ளிக்கிழமைகளில் தங்களால் இயன்றளவு அசைவத்தைக் குறைத்துக் கொண்டால் மோட்சம் கிடைக்கும் என்று யாரோ கதாப்பிரசங்கி சொல்லி விட்டாராம்.

இதனால் இறைச்சியைவிட மீன் சாப்பிடுவது பாவம் குறைவு என்றெண்ணி வெள்ளிக் கிழமை மோட்சத்தை நோக்கி மீன் தின்னுகிறார்.

இவர் இந்தப் பத்து நாள் பிடிக்கும் விரதமும் புதுமையானது தான்.

விரதம் ஆரம்பிக்க முந்தியே ஊர் ஊராகத் திரிந்து கொழுத்த கிடாய் ஆடு ஒன்று வாங்கி வந்து இதற்கென்று ஒரு ஆட்டுக் கொட்டிலும் நீர்மாளித்து ஆட்டைக் கட்டி வைத்து விடுவார். ஆட்டுக் கடாவோடு வரும் போது ஒரு கறுப்பன் போத்தலும் கொண்டு வந்து அலுமாரிக்குள் பூட்டி வைத்து விடுவார்.

கோயில் இராப் பூசைமுடித்து வீடு திரும்பும் போது கடையில் நம்பர் உவன் தவிடு வாங்கிக் கொண்டு வழிக் காணிகளில் கள்ளமாக இலைகுழை அறுத்துக் கொண்டு வந்து நேராக ஆட்டுக்கொட்டிலுக்கே போவார்.

நம்பர் உவன் தவிட்டை ஆட்டுக் கடாவுக்கு தனது கால்களுக்கிடையே தலையை வைத்து அமர்த்தி பைபோசாகத் தீத்துவார். தீத்திய

பிறகு கொண்டு வந்த இலைகுழைகளை பக்குவமாக கொட்டிலின் முகட்டில் கட்டித் தொங்க விட்ட பின்னரே தன் பழரசத் தீர்த்தத்தைப் பருகுவார்.

பகல் வேளைகளில் கோயிலைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டிய இந்த விரதகாரன் கடா ஆடு கட்டியிருக்கும் கொட்டிலையே சுற்றிச் சுற்றி வருவார். இவர் மனதில் சதா கடா ஆட்டுச் சிந்தனைதான். எப்போது இந்த இழவு விரதம் முடியும்? எப்போது விரதக்களை தீர்க்க கடா ஆட்டு இறைச்சி தனது வயிற்றுள் புகும்? என்பது தான் இவரின் தியானம்.

விரதம் முடிந்த அடுத்த நாள் அந்த ஆடு இவர் வீட்டுக் குசினி அறையில் பொரியலாக, வறுவலாக, பிரட்டலாக, சூப்பாகப் பாத்தி ரங்களில் உருமாறிக் கிடக்கும்.

விரதம் முடிந்து என்னைய முழுக்கிற்குப் பிறகு தான் மாமிசம் புசிக்கத் தொடங்க வேண்டும் என்றொரு கோட்பாட்டினால் கொண்டு வந்த கறுப்பனில் இரண்டு சொட்ட அடித்து விட்டு என்னைய முழுக்கிற்கு ஆயத்தப்படுத்துவார்.

வாயில் ஊறும் உமிழ் நீரோடு, முருகளின் கோவணாண்டிக் கோலத்தில் என்னையப் பீப்பாவில் மூழ்கி எழுந்த கோலமாய் முதலாளி நிற்கும் காட்சி கண்கொள்ளாதது.

இந்த ஆட்டுப் பலிக்கு அடுத்த நாள் முருகளின் வாகனமான சேவல் இவரது உடலோடு இரண்டறக் கலந்து விடும். பத்துநாள் விரதக்களையை நிவாரத்தி செய்யவே இந்தப் பலிகள்.

விரதக் கேஸ் நம்பர் -2

வட்டிக்கடை வைத்திலிங்கம்.

வட்டிக்கடை வைத்திலிங்கத்தின் பயங்கர வட்டிவிகிதத்தினால், எத்தனையோ தாலிக் கொடிகளை மீட்க விடாமல் ஏழைப் பெண்களிட மிருந்து தனதாக்கிக் கொண்டவர் வைத்திலிங்கம்.

மனவிலி ஆக்கிய குழம்புகளில் “பூச்சி” மனம் இல்லாவிட்டால்

சட்டிபானை உடைக்கும் துறவி இவர். ஆனால், இந்தப் பூச்சி விவகாரம் இவருக்கும் இவர் தாமபத்தினிக்குந்தான் தெரியும்.

ஊரவர்களைப் பொறுத்த வரை இவர் ஆசார்சீஸ், சைவபக்தன்!

முட்டைக் கோப்பி குடித்த கையோடு முகம் கழுவாமலே நெற்றியிலும் தேகத்திலும் கூசாமல் மூன்று குறியிட்டு தனது காலைத் தெய்வத் தோத்திரத்தை ஆரம்பிப்பார்... வைத்திலிங்கம். மூன்று குறிகள் போட்டு நெற்றியில் குங்குமம் இட்டு கெள்பீனம் தெரிகிற மாதிரி நாலுமுழு வெள்ளை வேட்டி கட்டிக் கொண்டு நிற்கும் போது அவரைக் கையெடுத்துக் கும்பிடத்தான் தோன்றும். அத்தகைய வேஷப் பொருத்தம்.

ஊரிலுள்ள கோயில் பலவற்றிற்குத் தாமகர்ததா இவர். வைத்திலிங்க மில்லாமல் எந்தக் கோயிலிலும் வசந்த மண்டபத்துப் பூசை நடைபெற மாட்டாது.

இத்தகைய மதிப்போடு வாழும் வைத்திலிங்கம் இந்தப் பத்து நாளும் விரதம்.

வைத்திலிங்கமும் ஒரு நேர்த்திக் கடன் கேஸ்தான்.

வைத்திலிங்கத்தாரர் நம்பி ஒரு வயோதிப் போகும் கூபாவை எதுவித எழுத்துக் கணக்கும் இல்லாமல் இரண்டு வருடத்தில் திருப்பி எடுக்கிறேன் என்று நம்பிக்கைச் சொத்தாக கொடுத்து வைத்திருக்கிறார்.

இரண்டு வருடத்துக்குள் இந்தக் கிழமூடு செத்துப் போக வேண்டும். இலட்ச ரூபா எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும் விநாயகா என்று நேர்த்தி போட்டு பத்து நாளும் விரதம் பிடிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார் வைத்திலிங்கம்.

கோயிலில் தீபம் காட்டும் போது கிழவரின் மரண நினைவுதான் வைத்திலிங்கத்திற்கு!

வெறுங் காலோடு கோயிலுக்குப் போகும் வைத்திலிங்கம் வீடு திரும்பும் போது செருப்புப் போட்டுக் கொண்டு வருவார். பத்துச் சோடிக் செருப்புச் சேகித்துப் போடுவார்.

பொது

இப்படியே.....

தான் தொடங்கி இருக்கும் ரியூட்டரியில் சேராத ஏழைப் பிள்ளைகளை கடைசி வாங்குக்குத் தன்னி வைத்து இவர்களைக் கொண்டே பள்ளிக் கூடம் கூட்ட வைத்துப் படிப்பிக்கும் வாத்தி வல்லிபூரம் பிடிக்கும் விரதங்களைப் பற்றியும்.....

ஒரு அப்பிளிக்கேஷனுக்கு பத்து ரூபாய்ப்படி ஏழைகளிடம் வஞ்சம் வாங்கும் கிளார்க்கார் கிட்டினர் பிடிக்கும் விரதங்களைப் பற்றியும்..... பெண்டிர் பிள்ளைகளைப் பட்டினி போட்டுத் தான்குடித்துக் கும்மாளம் போடும் வெறிக் குட்டி குமரப்பர் பிடிக்கும் விரதம் பற்றியும்.....

பிற நாட்டில் வேலை எடுத்துத் தருவதாக ஏமாற்றி ஏழைப் பிள்ளைகளிடம் காசு கறந்து கல்வீடு கட்டிய எஜென்சி ஏகாம்பரம் பிடிக்கும் விரதங்கள் பற்றியும்.....

படிப்பது தேவாரம் இடிப்பது சிவன் கோயில் என்ற பிளானில் உள்ள இவர்களின் விரதங்களைப் பற்றியும் என் வாழ்நாள் முழுக்க எழுதிக் கொண்டே போகலாம்.

வீரகேசரி

08.05.1983

புலோலியூர் க. தம்பையா ... சில குற்புகள்

ஸ்முத்துத் தமிழ்ச் சிறுகளத்த தளத்தில் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாகக் காலூன்றி நிற்பவர். அங்கதச் சுவையோடு தனக்கென ஒருதனித்துவப் பாணிபில் கதை சொல்பவர். உயிர்த்துடிப்பான் பாத்திரங்கள் மூலம் தனது மன்னின் கவாசாரத்தை இயல்பாகச் சித்திரிப்பது இவரது சிறப்பம்சம்.

புலோலியூர் புளைக்கைதாஞ்சாக்கள் கணிசமான அளவில் கடைகளைச் சிருஷ்டித்த பெருமைக்குரியவர்.

1966 இல் தமிழ்ப் பேரினார் திருக்கிவா. ஜகந்நாதனின் மனிவிழாக் குழுவினர் நடாத்திய சிறுக்கைப் போட்டி நில அளவைத் திணைக்கள் இந்து சங்கம் அதன் பத்தாவது ஆண்டு நிறைவை ஒட்டி 1995இல் நடாத்திய சிறுக்கைப் போட்டி 1976 இல் சுதாவதானி கதிரவேற்பிள்ளை அவர்களின் 69ஆவது நினைவாக சுதாவதானி சனசமூகநிலையம் நடாத்திய சிறுக்கைப்போட்டி உட்பட அகில இலங்கை ரீதியில் நடாத்தப்பட்ட பல போட்டிகளில் தங்கப் பதக்கங்களை வென்றவர்.

1999இல் கனதியான இவரது 14 சிறுக்கைகள் 'அழியும் கோலங்கள்' நூலாக அறுவடையானது. கடந்த ஆண்டில் வெளிக் கொணரப்பட்ட 'புலோலியூர் சொல்லும் கடைகள்' நூலில் இவரது தரமான இரு சிறுக்கைகள் இடம் பெற்றிருந்தன. என்னால் நடையுடன் எழுதப்பட்ட மேலும் 14 சிறுக்கைகள் 'ஜம்பதிலும் ஆசைவரும்' எனும் மகுடத்தில் இங்கு அரங்கேறுகின்றன. 03.05.1937 இல் பிறந்த கதிர்காழு தம்பையா அவர்கள் நில அளவைத் திணைக்களத்தில் படவரைஞாக (1956-1984) பணியாற்றி, இளைப்பாறிய பின்னால் தற்போது யாழ் சீமாட்டி புடவைக்கடல்' நிறுவன முகாமையாளர்களுள் ஒருவராக உள்ளார்.

- ஆ. தூத்துக்குடிலோன்

சீமாட்டி வெளியீடு